

אבי עזר

הוא

ספר תולדות איש רם המעלה.

אשר כתב בעצם ידו

היה רבן רחבם השלם, חזירי המלך הנעלה,
ספר ספרד לבית ישראל,

כסוף מרדכי אהרן גינצבורג וז

ווילנא

ברוסיה שמואל יוסף פון, דר אבדום צבי האונקראגן.

זאת תרכיב לשון

АБЫ ЕВЕРЪ,

Т. ч.

Биография Маркуса Арона Гинцбургъ

В ПЛДНО

въ Типографіи С. І. Фрина и А. Г. Ровенскаго.

1863.

Solomon Maimon

תולדות אנשי שם

(כיאנראשיץ)

נהגו ספרד ימי בני עליה, חזירי קלה, אשר עשו להם
שם בחכמה, ובכבוד ובפעילות גדולה, ובהם נחשבו לחלק
התולדה הכללית (היושבים בסיני) המקפת גם את חיי החיים
התורה, כי לא האמינו והעמים לברם, כי גם אנשים פרטים
יקרו בעיני התולדה לאצור את זכרונם לזר אהרן, וכקרה לרדק
בתולדות ימי יחידים באלה הלשונות גם אל הפעולות החיצונות אשר
פעלו על סדר ים חיהם ועל השגות העוברים אשר עזו עליהם
בהשגות העתים. תחת אשר בתולדות העמים והגוים תמצום
התולדה את הבריה על הקרי החיים הפנימים והקוסים לברם.

סמכות ספר תולדות באלה לזכר לשאר אנשים מצוינים
אשר זכו להם על פי כבוד נשמתיהם הגדולה, או על פי
מקדמים הנפלאים, לכתור בתבונה והקר את כל היקר והגשם
בעתיה חיהם, להוכיח כבוד אתם ובכבודם טבעי את הרוח אשר
הקדם לעשות את מעשיהם הנפלאים, ואת הוכחות אשר הסכימו
עליהם את עליותיהם או יהיו ספריו כר נאמן לכתוב ללבם אתם
גם, וספר תולדות באלה נמצאו גם כלהק רבים ונכבדים. כמו
תולדות רחמים הרבנים ותולדות הספורד נהגו ועוד אחרים.

לא כאלה תוכות הסופר הכספר את תולדות נפשו (היושבים
בסיני) את העתים אשר עברו עליו, את מקורו ופגעיו עלילותיו
השגות, כמו אשר הוא יודע את נעיו לכתוב כאמת, אשר עד פי
הרב יתכן הסופר את תולדותו לתורות את עת נפשו אשר יקרה אותו
אכזבו ובלעדיו הסדר או בני הורו, ובחפצו להועיל להכאים
אחריו

אין פי יתן והתבוננו העתים בלכתם לחבק חוק העיוותים
על תוצאת הפעולות הנוצא מעיניהם, ועל פסגות השתלשלות
כמעט כל ימי עולם, כי עתה לא יקלו העתים בדבר הגדול הזה,
ולא יעזרו את הנה החכמה טרם הכבר רבבע את תלמי הדרך
אשר הטיה בחדרו כנגדם כדי פני כקדום וזהו תוצאתם פרו
שלא נבר השם קננה וסרות, אבל באשר לא התבונן אבי העזרי
בעקרו את אקרת והבו את אשר יהיה מנו באחריותו כנה לא
יתבוננו גם הנה כאשר יודק את הוזה מעליהם על רמעה
הרב אשר הנה עושים, לא יתחילו עד אשר יערה עליהם רוח
השבע לדרק את הוזה הנקק כי אם יקרו על מסותיהם כסבלים
כפאליים שטא לעשה, יתחשבו מעד אל עד כי האמורים הקשים
אשר לא יקלו כל והטוראות טנה בעיניהם, ובזו הא ה החכמה
עזה ורק לקוד עתם ידברו רבני הרים עם העיוותים, יאצפו את
השבע כחוקה לוקק יודע כפר סתל בארים ובחכמה משיענה בין
השנה ובין הקיפה ויעיאו את הפעולות הגדול את האדם ליכנהו,
ואות הדרך יערה הנה השבע לעקת כוחה השוב על יקום הלוי כח
ודל עיה כזה! וכחיות הגויה צנוטה רק כשדפה לפני רמז
יהיה הרות אשר תכנישתו השבע גם הוא לא לזרות יא לקבר.
וכאשר יתבלו החורים את מעשה ידיהם בודע כנה יוספו
חבל בעת העצב כי האמן אשר יאמנו אותו אינו כסבל להשלים
את ערען הלה כי אם לשפות חכמות סקרים על חסרון העצם,
כפנים ישבע קול האורח הנא כסלון הדרש הוה, והנה כנה
עליו שפעת חכמים וספרות סקף רלו ועד קדקרו לכל יגיע
את אברו הרבים כחצו כרשוק רבבע. כן ארם כן ארם! לא
כמים הראשונים הימים האלה לך, אבר לך השלשון אשר היה
כדרך השעה הדרשים כחיות רבבע לברה שוכרת לראשך, לעוף
כפעקן ארד את כל חלל עולק מעלה וכמה, יסין ושכאל, עתה
אף אבר לך אף אצבע קמטה לא תוזה סדעק. בלתי אם כרשוק
האיצת אשר הרבים חוסן לראשך, כי לעכרות נשדחת הנה.
בפרחצאת

אחר כהורותו לרם את שנת הרולכים לפניו, ואף אם אינו
איש סגש הסופר אם רק אינו חסר כנות ארם ישרה ולסק
לפדים יוכן גם הוא לכפר את תולדות נפשו, אפס כי סופר
כזה צריך לדעת את נפשו תכלית דיעה, ולארוב את האמת
תכלית אהבה, לכל יעשה כנפשו שקר כסרון ידועה ולבל יבוש
לעדות על ששעו וחשירותיו לכבוד האמת ולארבת רבוטר.
ואצוי אשר מעשים רמה כלהק הספרים רבכפרים
תולדות נשטם, אצויה לסתל אפס קצה התולדה המוחשת ליואט
אבי העזרי הנמצאה ככתב, באסתת ספרי הסופר נקין נבר
סושיני אף ענ ודזה לרקרא לשיפת.

א

לתלו האצור אשר הציב ירבעל בעירו בעפרה היה עבוד
גם שלא קר הרשים אשר חכט כנת ביום אשר סלא אלהים את
ידו חיל לרבות את סדן. ויהי כראות הרמה את ישראל וונים
אצרו האצור, והאשר אליו לאשר, כה ראה ירבעל להקים
לכקדש גולם והב כסך אשר לא תאר לו ולא רדר?
והאשר השים סאלתה אל חיק וואטר, וספר ראה ירבעל
להגים אותך כסחת סדן? עקת הרלה ככצור אביעור?
סובה אני כח רשני ארץ — עתה הרמה — אך עתי
הותה רעה הקדים אשר כקע עליו הרך שסכמות הרבן הפטיל כוד,
והאיים אקף לקצרני ולהעלני כעריש לא כעתי, ולא נתנני הוציא
את סארות כתי לסענהו, ואלו היה כרמה וסלום כוסי, או
ידעתי כי לא כושתו להרים ראש.
ולו ידע ירבעל את אשר אהיה לישראל אחריו — ענת
האמיד — כי עתה אלו קלל ידיו כחכמת מעשה להוציא כליסי
הדק ספעל אשר בו יתכבדו אלהים ואנשים, אבל על אלה לא
התבונן, כי רק על שט ועל זבח היו עינו חבו, על כן לא
הסבל מעשהו.

בברחצאות חמים ירכבו את כשרו, כמצעות עכס
 וברילו בינו ובין אידי החיצון אשר הכינה הטבע להקשות את
 האברים בו, ואם הלילה עוד יהיו אבותיו עשירי עם והוא יחיד
 להם, כי עתה יתחבטו כסבות בהחבולות לרופף את עמודי
 בריאותו, והדמה היא לילדי הגדולים היות כריא אולם כאחד
 סבני הכפרים עוברי הארסה, כי היות תלה לסעוד בראשית
 ארבע תקופות השנה, והריח המיד בצרי וסודר היא הפארת
 לילדי העשירים, לא יתכברו בו בני דלת עם הארץ, ככה
 יסערו תלילים בידים לסען ויכלו תת בידים סקל הפארת
 להשען עליו והיה זה ככדם.

כי יחל רוח השכל לפעמו לפי חרשו ויערה עליו רוח
 חסדה לחפון חפץ, וסחפר כשרון לנלות סחסורו וספצו לולתו
 באוסר ובדברים, והיה בני סאטרו ורסיסי עין דבריו, וסח
 תעשה סניקרו או אופנתו האוהבת לנוס? הפחידה באימים
 ברוב שוקק, בכלב נוכח, באנשים שדחריים, וכרופס
 סחזיונות סכחולים אשר חברה לתת לו סורא לירוא סכל אשר
 סכיבו, על הררך הוה תפגע את לכב הילד באבו, ותכריע
 הווח היות סגנת לכב ופחד סנת סוסו, זה חלק הטף וזאת נחלת
 הנפש סאת הלדה וסאת האסון, אשר גם אני לא נקיטי סהם
 כאשר תסמעו בפרקים הבאים.

ב

על פי הרשום על לוח זכרונני ססרת סאבותי היקרים
 סנחמס כבוד נסלטתי סחוק אמי ביום האחד ועשרים לחדש
 כסליו סנת ה' אלפים חכס סאות רמסיס ושש לספירת בני
 ישראל בסג"א ס"ל עיר סולדת אפי ארזי אשר הקדיסוני שתי
 אחיות קיסות וזאת ארז אשר שב לארמנו כשנה אחת לפני
 בואי

b. 1795
Salant

בואי, ואשר לא הנחטו אבותי ארזי עד בואי אני ססרתו
 לדשת סקטו כלכביהם.
 החררים על רברי הוכרי סמים ותתללו ברברי אבי וקני
 אשר תר את השמים ויבטיח כי סמולות אשר עשו ססטרס בארץ
 ברנע נוודי סכסן אפי הוה נרצים וססנללים להבין אותי לאיש
 יודע ספר, לסעדני בכח סופרים, ופי ילה עפר סעיניו וראה
 את הספר הוה אשר אנכי כותב היום, אולי יקטה לאסר כי
 הוה החזון וזה הספר אשר ראה רשום ככתב יושר על יריעת
 הוכוכים השלישים רנע עובי את חיק אפי, אבל אהם בני
 הדודים על דבר אסת, אל תתישו להאסן ברבר כוה אשר
 אין לו שרד! לסה תהיו כאסוני הסטנע הנפתה להאסן כי
 כל סהן האניות הבאות כחף פיר"א קנין כספו הוה.

יוסף חלם בהנוסה על סכסכו כי השמס הווח ואתר
 עיטר כוכבים ססתחיים לו, וינעד בו אביו, ואתם החלסו בהקין
 כי כל צכא סרוס נכונים לעבודתכם, ואני לא אנעד בכס
 לאסר סה החלום אשר החלופו? אכנס בני כאשר לא נכרא
 ראש הארס לתענת הכנה ררובצת בו; ובטטו לעבודת החולעים
 השורצים בקרבו, ככה לא נכראו הוכוכים לענג עיניכם כלילות,
 והמולות לסעול עליכם עכורת פעולה, ולא סאת ספרי השמים
 העתקתי את אשר אני כותב לסניכס היום, כי אם סספרי
 הנסיון כיד השס רסובה עלי, והחזיון אשר חוה אבי וקני לא
 היה רשום על יריעת השמים, כי אם על לוח לבבו לבדו.
 באהבת אבותי את בנס את יחדים לא חלו בי ידי
 סינקת וספחה בלתי אם ידי אבותי לבין, ובאסת הפריזו על
 סרת האהבה, וספנקו אותי סנער על ידי ססירה יתרה.
 סאור, סרוח, סאכילה רכה, סשתיה קרה, סשטה קצרה,
 וסאף סבות קסנות כאלה, אשר רנה כשתק לעערים ארדים
 אשר לא נכו בססרת כזאת, עד כי הווח כל סוכן לקבלת
 נוק סכל ייגו ותמורה. נשב רוח צפן ותליאני. רוח תיסן
 ויטרדני

7

ופי יחן ויתרה סרועת חיי בין שתי הקצוות הרקת האלה בלא
 ספר וחכמה ונפשי יודעת כי גם בקיף יסצאי רפוס רכיס,
 סלאים בררים רקי רעיון פראי עמד וסחרי תכלית, כי רבות
 הדיות עסל וילדתי שוא, אולם נסמנה ררעו כי האסת יהוה נר
 להגלי, לא אחיש על כבודי סן יהו לכבו בעיניכם, רנוני לכף
 זכות, או לכף חובה, אחת הוה לי, כאסת החוקתי ולא ארפה,
 והיה זה כבודי.

8

סח נכאסת כאשר הווח תולעת וזחלה — אכר נער
 לתולעת רפשו — וסח יסח כאשר נהפכת לבצל כנף פורח!
 וסארי תולדות הטבע יכבירו סלים כדבר תולעת רפשו, וספעשו
 דברים סבעל כנף רפשו.
 יען כהווח תולעת — השוטה תולעת — צלחתי לסוות
 את רפשי היקר הכבוד אלהים ואנשים. ועתה לכה אסכך?
 להללד ביצים ולסות.
 אם תספלאו בקראכס את הדברים על הספר כפרק הוה
 יאסרתם לכה זה חבל יספיק הסופר כתעלולי הנערים להעסיס
 עליו שיתת הולרים! טוב יעשה אם יספח על ספורי ימי הולדת
 להרצות דברים סיפי העסירה, לכן סלתתי את החזון הוה
 לפני לסען תרצרו להעת כי אין טוב כאנשי עבודה כספני
 סיפי ילדותם, רכה הסיס אשר השכל צופת סעזיא סרח סציין
 ציין ונסל שוטטה רכה וכל עופר עליו יתענג לטראה עין ולריח
 אפו ויכרבתו. אולם ארזי אשר הנפל השוטה סה ארזותה?
 תעבור אסת חן וקספטה ותקלענה בקוצות ראשה להפארתה,
 ססה תציין רנע ותכל — סה החזון בני בי סיפי עכורתתי? סח
 זכרונני נחלש עד כי יאכדו עשטותי כסרועתם כדרך הקצרה סן
 חלכ אל העש אשר בידו.
 השכל התנשס כעכורה ורדיסה כסלאכת ביתי, עד כי

How I
turned
from a

no recollection
of 1st 3 yrs
of life

how he stole dice from a little boy & how a moral tale told by his father made him give it back

סבריל אשר מאן לחתה לו בעד כל כסף, עד כי פרצתי חק הישר לקחת אותה בחוקה סדו, ואבי ראה און ולא התבונן עד אם כלו הקרואים לאכל, וישאו משאות אלי אשר מידם יקבעו בשם סתנת תנוכה, או לקרני אבי עד כרכיו ויצתי להציות לפני הקרואים את חסר אנדרם עם סלך סרם אשר מאן לגעו בסלל הבא בתקר לידו על פי חקי המלחמה, ואף לא ברשיון בעליו עליו כי יאתה לאוהב צדק לשנוא בצע וסתן, ובאשר השלמתי את המסור ורמסר הסטובב מסנו ויאשר אבי עתה אספר לך מעשה סתנגד אל המעשה הדוא סייס קדם ויציע לפני את חוק נהן אל רוד, ויורחב לפני את המסר במשלים הסעוררים את הלב על רשעת העשיר אשר הרחיב כשאלו נספול לבלוע את כבשת הדש יחדת ביתו עד כי רחם לבב רוד הקמן הוה וישפוט את העשיר האכזר לעבור תחת השבט — כי רן קשה מסבת שבט לא ידעתי עוד — כשעם ראה אבי כי נתפעלתי ויאחו בידי האוחות בקוביה הגולה נר עיני, ויאשר בקול עז אתה האיש!

דבר יצא מסו חרם רשעות פרצו מעיני, וארוץ בחסת החי אל הנער ואשיב את הגולה ושתי פרושות נתתי לו סנה לכפר סניו, הטיבות לעשות! קרא אבי אחרי ויסת רמעה מעל מי, ועתה גם השם הטיב העביר חסאתך ולא יביאך כמספם.

הח זה אבי הישר! ברוד וכרך וסי יתן לכל בן מקשיב טורה ישר כמך כי עתה יתנו בנינו על פי ררכי המוסר ולא יסרו מסנו עד זקנה ושיבה, קרה נא אבי את הרמעה הזאת אשר אנכי מסך לוסך בעת נחבי המורים האלה על ספר כמנחת אוכרה סוכרת תורה.

Father died (1823); began writing AB in 1828

אבר לו הסגלה המיוחדת להריטו למעלה למעלה, כי אם יצל סנה כעופרה על ידי רחמים אשר על צוארי, ואם יערה עליו לעתים התקית רוח ספרום להגביה עוף, והיה ררכו דרך הנער בשמים, אשר לא יתרום מעלה לראות באור השמים, כי אם להעמיק ראות סנה פט איהו נבלה ולאכלו.

ההרגש קרה על יד הרגל לראות חסם רשע יום יום ולא יחפעל עוד על הפעת העשוקים, אף לא יצהל על עושה הסובל בתוך עמיו, כי חוקו כפעונו לראות כל אדם כמדרת חנה ותופס עד אם יורט הנסיון פעמים ושלש כי הסיס דרך הוא, תחת אשר בישי ילדותי נצדתי מצות אבי לראות כל אדם בתור איש המעלה, עד אם יורט הנסיון כי לפד רכנע הוא, ולמה יסבן עוד זכרון הלוט שכל מקשם ולב קרה כוה על פני הבל ארצה! להוליד בנים ולבנות. — אהה! ימי הילדות אכזב החיים! היסוס הראשונים היו שובים סאלה הנני קרא גם ארם הראשון אחרי אשר נשרד מן ערעו.

4 yrs old

cried over Bible stories

1800

Father credited w/developing his rational faculties; restructured a lesson on Adam/Eve

אם הורה הנסיון כי לא העניקה לו הטבע תרצות השכל עמוק ששם אחר על כל בני נולו, ולא נתנה לו מקום להתגדר בלתי בטל ישר לבחו, עמדה לו חספת אבי כחנאסה שכלי על ידי שאלות מסוגלות את השכל לחלוק את רוח בינתי גם על הדרך הוה, ובחזיתי בן ארבע שנים ידעתי להפליא בין אפת לאפת סדומה לפעוא פתח לשאלות סדומות ומסיכסמות אשר נספצאו נהורים סמני להתורם, ואחרי לשם ולתהלה בכל באי בית אבי.

תרצות אבי לפני את השאת תוה אשר ספקה את ארם לאכל ספיו העין אשר לא צוהו השם, ותתו הנסבה להמנות סן הארם, הוסף סרעוהו דבר אפת סדומה לאבר: על בן יציע יגורל האשה סדומה ברושת נכסו הסת למען לא ישא לה חסאתה פרו, ולולו ואת כי עתה ירשו הננות עם הננים חלק בחלק.

לולו ואת — עינתי אחריו — כי עתה לא היה סקים לירישה הלא מאן מוה אין רוחה, נברואל (הסלאך הוה הוה נרעה לאחבתי סכל צבא הסרים) נברואל ראה איש עברי סקשש עצים ביום השבת, ויכתוב כספר זכרון לפניו.

ויסי הרוך לנברואל לחתוב ביום השבת? בן אמנם סטתה הוה אחר, כי שבת כי שבת היום להשם, ואם לא שבת היום כעניו הסלאך, סה אין ראה ביד העברי כי סה כספר?

כדבר הוה שררה לי כעניו דרך הנוך האומנים האלה סררכי וולתם, כי אלה יתנו את הנער קאבו לשקול את דבר הסורה כפלים שכלו, ולא יחליט את שנועת סודרו לאסת עד אם סתן אותה ברוח בינתי, והוה להם סנושר השכל סקה להשקן עליו, ולא

lessons in practical ethics

taught his son to do things for himself; always practiced what he preached

ולא יכסלו להשקן על אחרים עד זקנה ושיבה, תחת אשר דרכי אומנים אחרים לתוך את בנידם סנועד, ללכת בעקבי הסלסל בעצנים עצומות לקבל את כל דבריו כררכי אלהים חיים, והשכל סתנת בידכותים באין סעודר וספציא אותו, והוה כי ישתה הטיבה ולתה סתנתו את החלמד לעולם.

אסם גם האורח הוה לא יסון להקרא ישר בשלוח כי גם לו תוצאות רעות. הן אפת לא רע הוה לרמזת את הולד קיום אחרים יסן ושפאל לעיני הסורה, למען ילסר סצוא את דרך האסת סרעוהו, אך רחוק לא הרחיקי להגיעו כפעקסיום כאלה סן יהוה סטתה אחריתו, הלא סן הסצנה הוה סטתה נגע הרויות בישראל, וסמנו לסרו הנערים לעזוב את האודח הישר כורון, לנוע ארתות עקלקלות סכוב סכוב, עד אם יתרסנו ססנות סתחבולות לעשות את הפעקסיום האלה לספיש — יחבנו כבשר חי וברוא סצעים חסרות למען יוכלו העלות ארובה להם כספס הרריפות אשר באכרתת שכלם, בני! סי בקש ואת סדכם? אל הפציעו ואל הרפאו.

ולא כדבר ספתים לסרו האיר אבי הישר את שכלי וידם את לכבי באש הסוסר, כי גם כפעל ריוו היה לאור ולספיל לי, כי נשטר כרווח מעשות איהו ספעל סתנגד אל הסוסר אשר הודני כפיו. דרך ססל, סן העת אשר הודני, כי אין סדרך הסוסר להחעסר כאתרים רבר שמיס אשר בידי לעשותו לנשעי, סן העת הוה לא פסס רגלו לספרתי ביתו לחלוק לו את נעלו, ולא נתנם לצקת סיס על ידיו כשכתו על השלחן, לבל יתבלו ידיו את סוצא סיו, ולא נרת אתי סנהג הדרסנים הצבועים הצועקים סרה על הנפסם אשר בין יצני סומפיעים וקורות בית חבר תנויות בין עינדם, צום יקראו על העם ובסנסם כאוכות יבקע סאכילה נסח, סיהם יסלאו תוכתה על סוכאי ין ופגידם לבושים ארום סטתיה אשר לא כרת, על סן תפת תורהם וסוסרם הית

Header full of superstition, beg w/ angel who drops coins for knowing the steffbeges

ה

והביעור בא לצאת סחוק השגשגעים אל בית הספר התח נצותן סלסל הסורה קריאה וכפנה למתחילים כגילי. סעולף בורעות אפי באמי בפעם הראשונה התורה אל הכלסר אשר היטיב פניו אלי ויכסיה כי אלסר את התורה בלה על הנל אתה כמעט אם תהינה עיני ולבי על לוח האל"א בית אשר לפניו. שסה נפקדו עיני וארא שמים הרמים, וארץ הרטה, הכלסר יסל עליו שיהיה סלסות כסלאך העוקב קרות ביתו וססלך קשיות לילדים יודעו ספר, וכרופה כסיות הכלסרס אשר הגה לורא או לשתוק בעיני ילד אסן על ברכי אב ססביל, אשר רעהו רחבה להטיג טושג נעלה ססדות כלאכי אלהים, עד כי לא הלם סעוורו להסרות כלאכי סרום כגלל כצע כקף ופחות נחשת אשר סקורם ככסן הארסה — הילדים התפאו עליו הכרי חובוס הקבר את דבר הכלאך הסות אשר הוא קלו עינים, את סלאך הרוסה סקקיך כשכס עכרתו את סתי עולם סתרססס, כסלאכי הבלה שדים וסוקים רוחות ולולית ככשסס ובעלי שס, ואלף הבלים כיוצא כאלה אשר לא שערס אכי, שסה שסעתי אבות סקללים כגידס קלה נסרעה, כגוס סנאעים אסותוסם כררפה ונאעה, אחיס ואחיות כריכ וכסעה, שבותות ואלות נאעה וטרופה אשר לא ידעתי סה סיכס ככות אכי.

73A
Never heard these wild superstitions in my home
Now overwhelmed w/ fear of witches etc

A child will only respond to teaching backed up by practice: (a) father demonstrated his fearlessness of ghosts & the dark (b) did not practice what he preached concerning insects — couldn't overcome his childhood inhibitions. Neither can I!

היה לבח, לא כאלה היה חלק אכי, כי סלא כדיו את אשר הדו שסעתי, על כן רבה ססרו כרס ועיש סר. על סרו סק כאלה היטיב לדבר אתר הצרים אשר עד צורת כיה רך עושה כגור ררסן כרסרת ררסס וסרה כסתי ידו את הררסס השגשגים ואת הסקיות אשר רסה סלססס אלהס, וכאסר נסאל סה לרסן ולסורה ררך כי ררססס יוד? ורן ויאסר לאסר: כואת יסחונו כי שנהס יורו את הרך ררסב לאררסס הלק לא ילכו כו — אם תסעו לדעת סה עו פעולת הססר הלק ססעל דים, וסה רל סה סוסר שססס לברו, כואי רנה ואתי אני לסלל לסס. החד כללות ספני כלהות סרוס שדים, ונעל הנסס כפני עכסרים וצסרדעים וכל סרן הארין היה נסרן כאר בן הסן כני ערו, וגס סרסות כית אכי היו נענים כסחות האלה, רק אכי הנסס עסר כסרן ולא נעני להתהלל באיסוס ודאני כסועל כיוס הוא לא יורא ללות באישן לילה ואסלה אל כל סקס אשר רפאס ילקתס סס לדעת הרסן, עד כי אצל סרוחי עליו ככלי הקבל ספני כלהות סרוס וסוקים עד הווס, אולם כרבר הסרעים אף כי נס כואת היתה יד אכי אתי להרני כי אלקה היא, אררו הוא כי אן יודו עושה אשר סוי סרבר — כי רתל יפי נעודו לא נתרנו לסקן נפשו כנגיעתם — היו אוני אסיות סססעי אלו, והסרעים לורא כעני עד הווס, הגני כרבר הוה לשתוק כעני נפשי, הסלל יהיה רעת כי לא טפל העכבר כן הצפור אשר בו אסעעסע ורוחי יתרדני ספני נגיעת סרעים כספני נחש סרף ועקרב, ולא תעז יד הסלל על הרח להסותו לכעוור הקרה, כי לא כל השוחק על הכבלים אשר כגללו כן תרן הוא.

ארהוב כנפשי עו לעשות סעשה הנאות לרעתי סרס יכסיו עליו אררס, כראנה סרבר אולי הוא אני הווס אותה ררך וככות סרלת או סקסנת ולססי יפלו כלי ססוזה סעל עיני ורדאיתי את הרבר כעניס אררות, עד כי היה כמעט לסלל כפי לאסר טוב עשות לארנונה על פי אררס, סעשות נכונה על פי רעתי.

ואת פעולת שני ליסודים סנגנרים זה לזה! את אשר יסע האתר יעקור השני. ועד סה וכה יבור הכרס ולא יתן יבול.

כסלססת הרומיס את הואססס"ים נלכדה סתנה רוסה כן סכסכרות הצרים, ואויכיהס להס כסכיב עד כי היה כידס לרבות את כל עם הרומיס כאיש ארד. ושס כרה איש וקן וחכס סערת הואססס"ים אשר היתה עצתו נכונה כסססס האורים, ויוצס לאסר הבה סכו את הרומיס לא תהיו נפס, וכאשר קשתה עצתו כענינרס ויכסו סאתו עצה רכסניה, ויוצס שנית לאסר רחיה תהיו את כלס ולא תקרו סרס כל כפר, כי כעצה הראשונה רסה להחליש את כח האויב כגבורה, וכשנית לקנות את לבכס כרסר, אבל נס העצה השנית לא נכונה כעני הואססס"ים ויתרו כצוא ררך ככועע כן שתי העעות סססנגדות האלה, ויעבירו את בני רוסה סתת העול לררפה ולקלסס וישלחוס לנפסס, וסה היה אררית העלילה הוואת אשר לא ררפה את כח הרומיס ולא הרצתה את לבכס? כמעט יצאו הרומיס הפשי ויקיפו ויכסרו כשחס כרמי האנשים האלה. אך ואת עצה נכונה עם הרבלוס אשר הרסן נוסה אררידים! או ררבר ספלוסופיא או סן האסונה, או השסר השסרו את כלס לא תסאירו אתר, או הקס תקיפו את כלס לא תרעו רבר, כי אם ססצאו פשר רבר את אלה תרדו ואת אלה תקיפו יכואו אלה ונלרסו את אלה, עד כילא תתעשו לא על סתק אור האסת ולא כנעיסת על האסונה.

lengthy analogy to Romans

father tried to dispell my fears but couldn't do so entirely since Talmud itself is full of such stories battle of 2 educ. philo.

וסעני אכי לא נעלס השני אשר עבר על כססך איה וררס, כי הויתי סר וועף קסה כענה כרוחרסרה הסתורה אשר כערתני, וררע כי רוח הפחד נוססה כי, על כן רתל לחקר לילה לילה את אשר לסרתו וססעתי כיוס תדוא, ויוצף את הססעיות ככור כתינתו כקצחן קרב וכקצחן הרחיק כי לא וסל להחוק את כל הססעיות כאתר אררו אשר הוה כסעצו לרלנו על כרבו כהלסר סכוכר כאסותו ססעיות רבות כאלה. על כן סרה סררה רבה לסלל את דרבר, את כסיואת השדים לא כהס אסס כי נון להס כקס ככקס אשר אן יסוכ נסרן, את החלומות האסתיס קרב אבל רק כיוס קדם הערה רוח השס על הוחרוס ללות הפצו להס כסראות הלילה, אולם כיוס אלה היא עוית גואה נסרעה לחסוב כי השוכוס אנתו להסך סאת האלהיס כחוסס אסתי, ככה סכס אכי על שתי הסעססס לעאת ידו שתי התיכות הססלות עליו — תחת אשר סלסר חן ררך אתר נסן וכסוח לברו לררות את השלל ספני האגרה — על כן לא העלות אכי ככל רברו כפעס הוואת וולת לעשות אוני סססך רבר סו יקוס אם רברו אכי הסססרס על הדעה ועל השלל; או רברו סלסרו אשר חוכס רציף כסלואת וססס, ככלה הישר נסה אתר שכל קלי אכי, וכככו סתלהס אתר נסלואת רברו כרו, רגע רברות השלל את כח הרסין לנסות אררו, וררע נססך השלל אתר הרסין ואתו נס אני כוסת על שתי הסעססס, את אשר האסנני כיוס הכסתי כלילה, ואת אשר הוקרני ככסך הוללתי כערס. עד כי הויתי כעלס סאסן וככסוש כאתר, סכוע כסין סססקת ואן סעסר כסוח. את הררסס כרבר אסת אגיד ולא אסתר כי ססרות הרעיות האלה כיוס ולחתי השאירו כקריבי רועס קס עד הווס, לא ררפה יד שני הרעיות ככני כן כעני ררסין כן כסנת העולס, סה השערתו יתחלף כטל סוסף סררע לרנע, ורוחי יסתר סקצה לקצה כאן סעסר על פי התיכס. על כן לא ארהוב

mind vs. heart

ככל אלה הנני וזכר לשוב את המלמד הזה הוכשר
 למלאכתו, אשר לא עשה מלאכת השם רמיה, הוא ידע לקנות
 את לבב הנערים בדברים טובים ויחוקק בימינו לדמותם לחפצו,
 לשוב היה חן ברור ויורד הדרי לבב, כי יקרא לפניו מקרא קדש
 ויסיף שפתו פנינים אשר נשכצו כחותם על לב הילדים, תהלוכו
 בנחת, ותברתו נעימה, שקדיו לא הטיל עלינו בחוקה כי אם
 בנחת בקול כסופע בין פקודה ובין עצה, והקריאה ברגש הברת
 יסין וספאל אשר אני מצוין בה כסרבות בני עירי שורשה היא
 לי פאתו, וברוך כלל יעק סרוחו עלי על פי סדת רוח הבינה
 הלוכשת אותו, כמקום אשר לא הפיח אבי עלי את רוחו כפאת
 סתנרת, — ואך איפוא ארשיע על סרון הדברים אשר לא
 היה כידו לתת לי! אם לא אעשה בנפשי שקר לבקש פאת הרגל
 נוצת קפי, קנצי לבלים לי יאתה סלכות. —

במסיבות האלה עבר סלחה על נפש סלסדי הנזכר אשר
 עצנתו על הסכב סספר ירחים, ותקצר נפש אבי ברבטלה
 ויצו את אחר סקרוביו לסורה לי, אמנם לא ידעתי אם היה
 זכרו בפי לברכה או לתרעפה, כי כדבורה מטפת עשיל בפה
 ונוקבת ד הרודה את רבשה בעוקצה, כן האיש הזה, ידעתי
 בתעך רבה, לקצו צרוף בעליל הרקוק, הרעון וססוס
 הלשון, לשוב ברורה וספתותיו סתורות סספתות הררשים
 ודחתוקים הנספחים על כל קין וקין ספלטרים אחרים כמקום
 אשר יעד להם הדרך הפסוס סססרון ידיעה בררבי הלשון,
 ספתותו לסון עבר כידו לפתוח רלתות חשך ולבוא באורח ישר
 פנימה, סכלי התעקש לבוא דרך הרלוות כנגב, עניני היו
 סקחות על התלמידים הסתעים את סלטריהם לבל יבלו את עתם
 לכסלה סכלי לשנות ברואה, ואוניו סתותות לסמע סבעה
 הלשירים הונים סבעה ענינים סתלמים לבל יעשו את מלאכתם
 רסדה

melamed got sick
 father hired
 2 sub.

רסדה, וכאפת ירה הוא את אבן הפינה אל כנף הלשון אשר
 בניתי בימי עכאי כיר השם לטיבה עלי, כי לסדתי ככטו הרדה
 ורעוסה נביאים ראשינים כפאניו ישים סכל דבר לאשורו עד
 לרעוה כעל פה, ראשית לני הרקוק וכרופה, וולתי איזה
 פרשיות בתורה וכנביאים — לסדתי רגבולים כנני רכסנן
 רובית — אשר ססח עליהן לא נסלף עד היום הזה, וכבר
 נואשתי לרדוף ולהשיג גם כן את הבקיות הסתורה אשר לי
 ככטבי הקדש רגסארים, כי רב כח תודת ימי רעורים.

אולם לעבר השני היה איש עז כסבעו הרגזו את
 ססדות תלמידיו ברוח האיסה הסוערה, תחת אשר כירי אבי
 היה נלגלו רגיל לסוכב ברוח עז ספיים הוא רוח הארבה, סד
 היה הקסם אשר כידו לפעול את סעולתו הרולה, הוא ורק סרה
 בתלמידיו ויחסם עלי עין קל כתופחות סוסים ועקרבים, קולו
 החדיד לכבי, ולפניו הלכה איסה, לא רדאה פנים סוחקות
 לתלמידיו ולא דבר אתם סוכות, ידו אחת סחוקת כספר והשנית
 כספל חבילים, עניני הפיצו סד סרוק, ונורא היה על כל
 סביביו, וביחוד עלי אשר לא נסיתי כאלה, עד כי רדך את
 לבי תכלית סורך, ויהן לי כרוא אשר רכא לארין את עז נפשי,
 קדר הלפתי כל היום כלהין ברורה הזה, וליקבתו היה
 לי הללה סעשוע בחיק אכרתי אשר הללוני סבע על פעלי, אבל
 כאה העת ויסתר גם הגחם הזה סעיני, כי עזב אבי את ביתו
 להביא לחמי כסרחק, ויהי סרבות יסיו רדוק רתיק סארנו,
 וכי יפקד נדו פנים כסנה והיה שבתו הבית סעס עד כי לא
 לסדתי סאתו סר רדעת וולה סעט לפרקים רדוקים, ורק כככטביו
 הספיקים עצה ותושיה היה לי לעזר סעס, גם בחוק אפי לא
 סצאתי נוחם כי פקד ה' אותה כבן שני ויהי הוא סעסעתייה
 ואני נסיתי סכמי לסכול את סד הרורה אשר נר עני רסד,
 וארי קצת ספני סמו, נעע כל היום כסדה סתורה וסעונה כל
 הלילה סראת היום הבא.

learned
 Hebrew, grammar

terrified
 his
 students

father was
 busy from
 home most
 of the time
 on business

וזה ככה, ואני כיר הוכרן רטיבה עלי ררעותי את התשובה
 כעקבי הסאלה ואחד כהם הפליא לשאול כשהוק, איזה כקום
 סבות שלשת סררו המסנה וכחיים קרשים סתרות כסדר התפלה,
 רבות יעניו להתר סאלתי ולא יוכלתי, והנה נער אחד כספתותים
 ככני גילי קרא לאמר כצאתי! וכקרא סלא הוא, וכרוב נאונך
 תרר'ים קסין! וישם נקרה וכן כססון העם ויקרא לאמר קל
 לדעתי! אם השים סחלה כסכול עם נניו רתכס כפאונים, ונשאו
 כר ככר, והסהללו הזה היה איש רפני אשר לא ראה כפאות
 לסון הקדש סיסיו, לא ידע להפליא כין ס'ות ירשי ובין ת'יו
 ססוטי, כן סס'ך ירשי ובין ת'יו כססל, לא רדף כי אם
 אררי רהשנות הרברה לברה, ויחשוב כי כל העצים השוים
 כקבה נוטאים פרי אחד, ויהי לפלא כעניני נער כן סבע שנים
 ידע לסקול דבר כפלא ישר ככורו, וכח יכולתי אני עשות ככורו
 אשר רעיוני חיו כעצם השמים רסיה' וירשי לסון הקדש נוצצים
 כהם ככוכבים בימים וכטה'רס. האכנס אר'ים את רסיה' לדריס'ת
 עולם? וסניהם כנער הסשוב כוכן סהלל רעיונרם לא כסדר'ים
 וידעוניהם ררסו'ת — עינים להם ולא יראו ככונה, קששו
 כעודים קור יהי להם האון לעין על כן כצאו את החדיה אשר
 היתה סתופה כערי כנדר אשר לא יכולתי ררר'ים.

עד היום לא אוכל עצור פי כשתוק לזכר הסקרה הזה,
 ורגני סציג לפניכם את הסקרה והחון אשר חוה אבי כססעו
 כררים האלה רתחו כרתלות.
 "הי נא הסוס לשופם — אשר העורב אל הכוסר הלילי —
 (סס'ימ) — ויובח ברוח סבינתו כיניני פי פאתנו כסיוב כנן,
 וכאשר יובח הוא — — —

כן יקום! — ענה רעונן וסרות כלילה, ויהן ככיר קולו.
 והסוס סמע וידום — ואחר פתח העורב פי כקול אושר
 קרא קרא קול קול ולא יסף, או יעהל הסוס לעומתו ויקרא
 כססתת לכבו, אך זאת זסרה! אך זאת זסרה!

how he was
 stamped but
 a help - gift
 because he
 knew more
 Heb. grammar
 than the
 questioner

Teacher showed him kindness only twice

אך שני פעמים וזכר אני אשר היטיב הסורה הזה סציו
 אלו לדבר ארז סוכות בפני, באתה כאשר סאלה ארתי
 כתסלתה עלי סרוע נל על סלסרים אררים כפרשיות קלות
 ויקבד את רספירות עלי כשא קליפה? והנתת ידו על סכמי
 רדך אהבה ויאמר, הן זה סיסו הקל אשר לא יכסל כהליכתי ולא
 ילא אף אם יהיה סעין אכני סעסכה' והשנית כאשר התקשה
 סתדה כסירות האוניו כהעחקת ספסוק לולא כעס אויב אנד,
 ודום סספר רענים להתחקות על סרש סעל אנור, ענית'
 אני להבי אולי הוא לסון אסיפה סזורת ולא האנור סתוכות
 סרד כי הבא, או צהלו פניו והן ידי על לחיי ויאמר, היסבת
 לבאר כי גם אנקלום סרנגטו כניש, אסרוך בני כי נצרת תורקד'.
 וכח זכרני רסוב היה עלי כסופה ספני תנפת יד הסורה
 העז חוה ותנצל נפשי כססת הסבות הוררדת חררי כמן בני גילי
 כעלי וכרון לחוש ספני, ולקסנתו ככרה ידו עלי כסעשה סתב
 כאשר הסרה נפשי כססרון לאכן אכבעותי למסוך כשכס סופר
 אותיות יפות, וכל פעלו לא עכדה לו להציא יקר כוולל כרבר
 הזה, כי את אשר הרעיעה סבע לא ישלים שכס הססר, עד
 כי הנני כסר את השלסטת הואך עד עולם.

חוות קשה רוער לכס בני יקרו כפרק העבר לכן רכוע
 לסכוע סתהלות כפרק הזה, ונסבת עכל העקר העבר ספני
 סתוק העבר הבא, וכן יסאו לכס כל רברי הספר הזה גם את
 פרי עצבונם סרוקחים ככסם התחול והיה אם העצבו כרבר
 הראשון ויתתה רוחכם כהאררון הזה.

כאשר התסרספה כקאותי וכקאות בני גילי כשער
 עירי, ויבואו רבים לנסכתו עד כפה סרעו רגול ויסאלו זה ככה
 חה

כזה לענה לו! אמר המוסר הלילי, כי נתת יתרון לטריקת העורב על נעמת וסדתי המסמח אלהים ואנשים. אולי בסתק הוסרה — ענה המוס — אולי בסתק הוסרה טול טד סתק העורב, אבל התבונן נא על הוד קילו הלא ידעת אם לא שמעת כי קילו קרוב כמעט והוסה בנעיסת אל קולי אני!

פשר מבין תדוות

תדו קדושים

עודב כנעים וסחת

באוגי טיפוס.

כזה וכוה בניס יקדים רבות תקרינה בתבל ארצה, עץ רקבן יוטסם בחשך ואכני נוד יאספו נהם כסחשבי כסן הארסה, נתן הסבל כסרופים ומשכילים בחשך ידו, וסר כהחם יודע סבין פשר דבר להבריל בין כסף יצוק לבין כסף סינים, לחת כבוד לנאוה לו? לכן בני יקרו אל חשקלו את טובר האנשים כסאוגי הכבוד אשר הלך להם הוסן, כי דרכי הוסן והסאוגים להוריד את הבקר ולהעלות את הקל — ועתה נשובה כגיא החזיקן הזה אל בית הספר ותבונן עליו בעין האמת והשכל.

ח

סדי אשנים כוא אל בית הספר ותרו עבודתי הראשונה להבים בפני הסורה הושב על ספל סי פדחי מהיאי ומקטרתי בפיו — להתבונן איזה דרך עבר עליו הרוח לפעמו, כי סן התע התוא היה תוצאות היום הבא, אם היה רוח טוב עליו וידעת כי עבודת היום הוא יהיה עבודת מסא ואשאנו, ואם לא נסן הרוח בקרבו כרתע הרוח, וידעת כי נסן לנן סידו יום חשך ואכן לסתלוטות נר.

ואחרי

ואחרי אשר בניתי כסבעו כיד הנסין השוכה עלו חרצתי להציא פלם רוח — מהער סמסעמסר — לפלם בו את הרוח אל נכונה, סאת נאות העסן הסתאבנים ספי סקטרתי, אם היה עסן סקטרתי סתסר ועולה ספרות עסן יסרדים חוקוסים לסעלה לסעלה כהספקים סרסם, וידעת כי רוחו טוב עליו, אולם אם יפיה את הקיסוד בוסין וכסמאל כסתי וכסרוב, סעס ידום כססר תעיס ופעס ידווף ססך את אחיו והיה לי לאות כי קיוב הסער לכוא.

אולם נסם פלם הרוח הוה לא שסר ספקירו כאמנה כפלם האורד אשר סוננו הסתקרים כהשקים ארץ סדרום כי רוח המלסר הוה היה ססתנה סקנה לקצה כרתע — השכים כבוקר והוה טוב עליו ועבר זכוב וענע כקצה וקטו ויעבר רוחו — הושים ידו כדוקו להעלות שקל ויעל סלע ויעסר לבכו, נסם אם אלקה בניו סלפה דרבו רועק לבו על התלמידים, ונהי עשוקים ורצוצים כל היום. לסדי המיסרים, התועלת היוצא סן הלסוד, ססלי המסוד המיסכים את הלב, וכדוסה סרברי חסן הרוססים רוסס אסת על לב עולו יסיס היה כלה סוררס סכית הספר הוה, כי סתנבו היה סתנם המושלים העריצים, חשוב כספסך ועשה ספצי" וסיה זה יפלא איפוא אם סרר לסוד כזה כתארז את הראש הקסיה את הלב אחרי אשר כל עבודתו התנה על הראשן, והאחרן נוטס כסרבר.

עוד ננע אתר הביאי המלסר הוה עליו, והוא הקשה ככל אשר השאר כאתרים סאתנו רושס קיס עד היום — והוא אשר לסר לסוננו דבר סקר — כי רכביד עלינו גזרות אשר לא יטלנו עסוד כון, ואחרי אשר לא תרדכנו כנמסע עז להוכיח דרבו על סניו לאסר כי הדבר אשר השיל עלינו ככר סכנו, ונעז כמעט השקר לחש לו לאסר כי הקיסנו דברו — ואת אשר עשינו כראשונה ספאת אונס עשינו כשלישית ספאת הרגל וכחמישית כמעס כסבע — וכי עלתה כידו לסצוא את השקר אשר

(2) אשר

neg. influence from to lie

אשר ספלט יהיו אדירתי כסות תדרי כסן, וגזירתי הקשה לא השיב אחור — וסן בית הספר הכאנו את סורס פורה ראש הוה, ונסעודו ככתי אבותינו לסרות עיני אכיו הישר אשר רבות ככה כססתרים לראות כי ורע האסת אשר ורע כסדה פורה נחפשו לו סורי תסן נסרוה כאססת כסורס העושה סלאכתי רסיה, כתר נא אכיו וקבל סאת הסורה הטוב הוה נס את הרע כסיעושו כי איה כר כלי חסן? הן נס הרודה רכש כל יסלם סעקיעת כסורה, נס הקסמץ שישנה לרוח ניהוח לא נקי ידיו כסרקרת חוח — עוד סעלם תלסוב תראה כסדה כסלרסם אחרים אשר סלתתני אלוהן ללקס אורות ומצאתי פקיעות, תחת חסתי תח — לכן אל תחטא כהסורה הוה, אם אכרתו אעלים עין סן הסקר אשר הביאי הסורה הוה כלכו וסן הסקר אשר נשא על שפתי, והוה הנשאר סעבודתו ודגורת ספעולתו כולו ורע אסת עושה פרי הנובה, ודגני כסרכו כוה את הכרנה הראויה לו על פעולתו ועל טובתו אחי, והסחותות אשר נספתו עלי ככית ספרו לא חוכרנה לו.

נס כאשר סקרתי את נודו כיורכאת י"ו סוק חקס"ג, כרכתיו כסו סי על הטוב אשר כא סידו אלי, ודגה יפי חוקנה הוציאו את סקל החובלים סידו ועתה יישוב עשה לראות את הלסידיו כסכל נעסם,

1823

ט

על סלא ספל סי סנותית וסכרת חסון יסב חצמד ככלוב על חלק אדוניו נאנח כסכרן סתנם על חסיותו כי גלה סכנו — ודגה נספתו ככלוב, האת! חסיות! חסיות! קרא כרתה וירא על כנפו הוח הרדור עד אשר הוכרדו בני סעיו כי לא על הדורה לבח יחיה יציר חי, ויהי כאשר חסטריו סעיו ספני ולעשות רעב ויעתה אחרי

Finally "liberated" from the yoke of what possible interest can there be for a 7-yr-old? long for the rigor & love of his old teacher

אחרי סעסרו הראשן, ויאכה כרתען נסרין לתת את חסיותו כספר, סלא סה ורעונוס ספלא כטעו. כן אכנס אכיר כלא הייתי כידו הסורה הוה אבל לחס אסורים לא אכלתי, סאכלי היה חסן וכוסו רייה כסורה וכרתסה אשר יצק לפני די סדתי, בא העת סקיתי כאלתי, והסורה הוה חסך עבר ליורכאת וקבע יסיתכו ססה, ואני התענתי סכיעות אדירים על הכסלה, ואחר כאתי ככית סקדת כלסר אחר הוא הסוד את דורת הכקרא הגאפה על סדרת לסון הקדס כלפני ויסס תרתה סן סכרא ענוטה והרובה אשר קרו שני ללעוס אותה ולא אקלה ככטני כראוי, ואף סעס ססוק הכקרא אשר חציק לפני תעיס כיום היו סרוקקים כרתק הררסות כרבה להביל, עד כי גלחה כתי לחסס כרסם את טעם חסיותו אשר אסתו ואקין כס.

וכתי יסיס סקסם כאשר חסכתי על סכככי כליאות חסכתי נפשי ואכצא יום יום עודף כיודעה קלה על התולך לפצו, ותתענג נפשי לראיתי תולך הלוק ונרול כסליכות תנעס העתה נספר על הגלגל, הלסודים חסננס נלחצו על ידי על ידי התועה סרסיסי ונה סעור התולה על ידו חסבים תדריסם אשר יסראני המלסר הוה כיד חוקה — והלסודים תדריסם כל נקלסו כסרן כעצמתי — וכאשר חסכתי שנית חסכתי נפשי ואכצא כסעס יום יום נרע כיודעה כהתולך לפצו, והסתרות נפשי על כראיתי אותי תולך חל סוסם אל יום כסליכות תנעס וסכסן לכב נתתי את עי לככות סורה הראשן לו היה כזה ויאית לקרתי שנית תחת סכטו, ויהי הסורה הוה ולסודו לסרות רוח — הכקרא והססוס חוקר כעניו נסל כדבר אף חסן בו הסכרא תדרסות אשר עקך תחתים היו קסים להולכס כסודו, כי סה יסרתי סכל נער כן שבע שנים כסיתת ארת סרות דיני סקנה? סקנה? סקנה? הו עליו לעול ולמעטבה ומקנהם סתוק וסרתלה כעני.

neg. influence from to lie

had to steal \$ from his mother to buy apples from the rebel's brother

ולמען הראוהם אך שנת המלך הזה בלימוד העלתה ורון במעשה אציה לבס סקרה קמן סימי לטחי כבית ספרו אשר עשה פרי כחש שנים רובה אחרי אשר נפלטיו בעור שני מאמו לראבון לבב הור.

למלך היה אח כביר כמני כתיים ושלוש שנים אשר ראה חפץ לו לסבור לי תפוחים וכל פרי בכסף אשר פורה לי אפי להוצאת החרר, ובאשר לא קלא מעט הכסף אשר היה בידי כהר שם די חפצו וסחורתו ויסיחני לקחת כסף כסתר סחוק אפי די התפוחים אשר יספיק לי יום יום, באסרו כי נער הלוך כסף סאת אבותיו כסתר אל יאשם לאודרת לא תנצבו אחרי אשר כל אשר להאכות לבנים הוא — אך סקרא סלא אשר הביאתי לסחור רעמו ספסוק עול אביו ואסו ואוסר אין פשע חבר הוא לאיש פסחית, עמד לספנע לו ולא יכול להרביעני לדעתו עד אשר כסרוצת הוכן באמו אל הסקרא הור. והטורה אחו רבו לתות הפשוט מפני הדרוש, וישנה את טעמו לדרשו כפין חמד על הטיטום מוק לפיו כלי ברכה, אביו זה הקב"ה ואסו וו ננסת ישראל — או הביט אחיו בפני דרך לענ לאכר, עתה העור יקב לבבך לעטת לדעתי? ונכרא ערובה עוסדת ליטיני — עוד פסחתי על שתי הסעיפים אם אקריב את שיה הפשוט על סוכת הדרוש עד אשר הבריע רוח החברה בכברו את קף הרקיש על השיש, ואהסר לנגבו כסף סחוק אפי — ובאשר לא מצאתי מקום לנקלה היות בימי המעשה ויהיו לי שבתות השנה וסועדיה ימי סיעד לנטיבה — אפס כי נזהרתי ברוחי לכרך אק על הפדות אשר קייתי בגול אם לבל איתנו החבל בשתי קצותיו ולצאת ידי חובת הספוק.

אולם כבית המלך הזה לא ארבו לי הימים — כי העיר בקרבי את רוח הטרדות ואסר בו באחרית ימי חוסן הראשון — לשוא הביאני חדרו ביד חוקה וירש את כשרי בשוטים כי עמדתו כצור על דעתי על אף אפי אשר לא הכניסה בחילוף המורים עד אסר

refused to go back after 1st semester

אשר בא אבי הביקה וירא דרכי מרה מאד ויתנני תחת מספרת כורה אחר.

ראיתם בני אך נשתת כלי חפץ תחת יד חרש פסחית אשר לא ידע התחלק אתו אל נכף, בפעם ננע קף הברזל אשר לו כנגללי הרקום ותשבת הנעוותרים — ועתה רדו אחרי אל בית האסורים הדרש אשר נפלטיו אליו בצאתי מבית הכלא — כי גם כאשר נתקנו את מוסרות המלך הזה לא יצאתי לחפשי כי אם למאסר קל כמנו עד כי כיושר אוסר כי הסירותי ככלי ברזל בתכלי משי ושכלי אסור כראשונה.

טבע המלך הדרש הזה היה רק כקנה, לא התעבר על עוברו רצוני ולא רב עם אדם אף אם נמלו רע — ונקל היה לטנות רעונו בתות השלום מקצה לקצה כיום אחר — רק בחיורשויו אשר יחרש בנפרא היה קשה כארו לא ינוע מפני שבע קישיות רצופות — וזולתה היה גם החבל כבללה גם רעוניה בעיניו דבר אק חפץ לבע שכלו עליו.

דרבו בקדש היה דרך המלך הרוך לפניו, יתרון לנפרא על סקרא, הדרוש עיקר והפשוט מפל אליו, אפס כי לא בזה ולא שקן סקרא ודקרוק ככל וכל, וכי ישמע סקרא קשה להלבו מיושב על אפניו בפשוט ויושר בעיניו למצעד על דרך הלצה.

ואני אשר כבר הויעותי את חלב הסקרא והפשוט, החלה הנפרא לטעום לי ואולי עשיתי פרי תחת ידו בלימוד הזה לולא הצמיחה כי טבעו הרפה הרולים תרשים — כי כאשר לא נהנתו טבני להתעבר עלינו כאשר לא היתה הנפרא ערובה על שפתנו ויהן בפניו את המלים אשר נענתי על שאלותיו פעם דבר ופעם חצי דבר פעם כרסו ופעם כפה סלא — וילמד

4/11/18

ולמד אורנו לנגוב דברים פחת שפתו ולשוב ולמכור אותם אליו כילדיו שכלו.

וביתד אני אשר היותי בעל הבנה פחורה מסבני עמדה לי הבנתי והמלים אשר היותי כמות להוציא כפי המורה תחת העפל אשר עמלו חברו בתורה — עד כי לא חזרתי על השיעור ולא קייתי בסדר סקראי וולת השיטות הראשונות — ותרם גולתי מפי המורה כי דרבתני פה ברכורים צדדים אשר הציאו למורים כיערים על לימוד הנפרא, והיוני, קלא, למשל, אפשר, בודאי, נפצא, ואלף דברים סרכים הכל כאלה אשר אק חסם שחר כנף הענין. עני האחת הנפרא, והשניה פרסי, והמש אצבעות מול פני המורה, עד כי נלאת לראותי סגש כעור חר, ויפתח לי פתח קטן, והבנתי עמדה לי להרחיב הפתח לפני סחתי ואפיק רצון סאתו — והסרכה הוות אשר כוננתי בראשונה לקלוע אל ראש המורה שבה אחרו כפת העור והפנע בראשו, כי כמסך חוסן שחתו כי מפי הנטיבה אני חי, ויהיו השיטות החמורות הוספותיהן וסרשאותיהן אשר טרני מוציא ברות המורה כילדיו שכלו בעני, והמורה הסרוטה עמד למעו לי ברמיון השוא הזה וירמני גם אני כהללו אותו בפני לאסר ימן הראש הזה תצא תורה רבה, ככה רמינו איש את אחיו, ואפי כשטעה את פלליו סרו ותחפוא על החסרונות אשר פלאתי בעת החיא כרסין ותתן לליד שלטת על בני הבית ואחי הוך וסרתוק כבית אפי.

ובכית הספר ראיתי שערוריה כי המורה נשא ראש שלטת תלמידים נשיאים ויצום פקידים על התלמידים הקטנים ועל פיהם ועדותיהם יהיה כל רוב ומשפט כרבר אשר אינו ננע אל הלימוד, והאנשים האלה סרנו ויהלוטו את המורה להם, לא הסאיזו להמורה וולתי שם השלטון ועבודת השוטר להכות את התלמיד אשר הוא כן הרבות בעניהם. ואנחנו כראותנו כי כל אשר נעשה בבית הספר מה עושים, והמורה עליהם כסרכבה

parasitic kininology of family study

כסרכבה על האופנים אל כל מקום אשר רבה סנגוליים הוא סתנועע עליהם, עוכנו את הרון ונשם אל הרוצבים פנינו — ואיש איש מאתנו בקס לו משלחת העמודים האלה עמוד להשקן עליו לעשות בצרה וילמד אותו אלוף לראש — כעלו ישב כשת וירע וישחית כלבבו כאן סררוד ספאת המורה כי השופט אשר כתר היה כנוס ומשנבו —

ואני אף כי אחר הסופטים היה נכי בעל אחרתי, נפלה כחזרתי על האיש הסמים יקב כרין כי אותו סצאתי הרון ושקן לחיוב התנצלות על כל דבר פשע ושטנה אשר תבוא עליו ולא יכשל פיו — ובאסת שבר הפקידו כאמנה כי לא יצאתי רשע כהשפטי לפני כמא המורה אף אם היו עושותי על פני — כי הפליא להביא עצות סרתוק התנצלות ואסתלואת להצדוקני עד כי גם לו ורתה הצרעת במצחו ויובח כמספחים סררות כשמש כצדדים כי שמש צדקה היא חוזרת לי.

והמורה אשר כאסת ראה אק ולא התבונן כי שחתי כוב שחתי נשא עלי ועל סליצי את החוקן הזה לאסר: עשור רובר שקרים שבר לו עני יודע אשר קבל עליו לפרוש את כבות האסת על כל הכובים אשר ווליר עד כי לא יערב לבב אנוש להטיל ספק באסתותם.

ויהי היום ויספר הארן בכסית סרעים את השקך אשר כרה לתפאר, כי בלבתו השרה לצור ציד מישך בקשת ויור ארנבת באונה היפנית ויצא חפץ סרגלה הסכאלית — ובאשר החלה הכסית להשקק על האופותיו ועל הרביו ויקרא לשכרו ויאסר — הלא ננים רקני ציבא?

כנים ואסתים — ענה השכור — כי הארנבת ישנה שנה עסקה ורגלה היתה פסוטה על אונת ויהי כפנע החין באונה ויקוב כשתו אונת ראשה ורגלה כאחד.

כסכית ארתת הרצה את הכוב הזה לאסר: האמינו ארונ

exploited a proctor system intro by the rebel to befriend Jacob Baratz

27

אדוני כי יספר אני דיתי היום הן על מוש מעופף באוד? הלא שמע ציבא?

וישר דברו אפס ענה השביר אחרו אשר התשוב מספר תעום — התיש התגב לעלות על כחי רוח — (ויש ישיש) — לאכל קמח — ויפגע בו אפס תרחום ויקלעו באר ויראהו ארזי רובב על כנפי רוח ויבלא ידו בקשת עליו. אולם בלש לחש כאוני ארזי לאמר, אל נא ארזי תעפיל להפריח כוכך בארז בעד הארץ לפניך, מן יכבד עלך לעופף ארזיהם לפלא את הרבך.

והארץ לא נשבר בהווי ויפטר כפיטבה שלישית כי כאשר רבה בשים את השים האביר אשר לו, הדר הררות עזומות ורעו הנלו הקרובות כשמים ורק התלים האתרות נשאר בארץ — השומעים פלא שתוק פיהם והארץ קרא כחמתו סדוע נאלת ציבא?

ארזי — ענה השביר — כל הארץ לפניך הרחב פוך בכובים ואפלאם, כי לואת נשברתי, אבל אתה הפרעת לעלות אל השמים אל עולם האמת אשר לא יפן בו הובר שקיים — ומה יפיעני כי אענה.

21

הרך בית הספר הזה כאשר אתם הואים הרך כנסיה הפעה — (עשירי) — מקום אשר אין ראשה וכל דבר בלתי אם בהכנס גדולי הארץ, והוא מתגד והולך ברוח הדרור העצ באין דעת מאומה פרוח הפחד הסוער — ואולי יישם הדרך הזה לנערים עמיסים מני כמן על כרבי כמטלה הפעה מן, ואהבת הכבוד תעמוד לפני התרץ במקום הוראת העזרת בעד העכרים מפרון פרין — אבל אני אשר בעברת הסלסום הודיעים שבתני לבת מעדתי נבר, כי אם פסוח וקפץ כעבדי לסדר אם לא יעשו

ironic of to republic
teaches unfully subjects their proper place

צעדי מנחשתי הפחד, לא יכולתי לכלכל את חשיותי כמשפט החתוקות וכשיעור הראוי כי אם דריתי את רכש הדרד אל כפי ואוכלה בלי מרה ומסקל עד אם יפיעני — והקיאיתיו.

אך זאת דרך בני אדם מועדי תל לא ירגילו תלם לעבוד כפישור הקי תרובון כי אם קפון מן הקצה הלוחעת אותו ודרוף בסרועה את הקצה הפתגרת למען התרחק הכלית שרחק מן הקצה אשר קצה נפשמ בה, וענינים מרו מראות כי גם הציר התיטי כסובל בקרירות נאחזו העפני — ולכנס מהסביל כי אולי כאשר כברה עליהם שאת שלשים ושתיים מעלות קרירות ככה ימשל כחם לכלכל שלשים ושתיים מעלות חמיסות — סאו סרום עינים קצרי ראות! וראו גם רמבע לא התפוך השבת ליל לאור צהרים ואור יוםם לאפלה סגורה בלי אפצעות השחר והגשף לבל הכהונה עינים כסמורה פתאומית — גם הקיין והחף בל יחליפו מספרתם מיד ליד בלתי אם באפצעות האכבו והכציר — ואתם העויו להכיר מעברכם ברעע כקצה לקצה — סיכם תשיתו בשמים בעוד לשונכם לוחכת עפר — לכן גם זאת גם זאת לא הצלח לכם — שיאכם לא יעלה לפרום ותלכם לא העויו בארץ, והייתם כנגב נתן מסכנו כחכל בין השמים ובין הארץ —

הסתובבתי בבית הספר הזה משובה נצחת, הקיין טבעי קשה בת הרבית לחות סרף העוברת רוכבת וסרפת — ולא הייתי כאריות וככפירים אשר לא ישתרו אם לא ידענו. כי אם ככלב עז נפש רעוב ונושך לשחוק — נעבתי מאבותי, גלתי חלק אחר, וירי הווי ככל בני גילי, ופי גם בגדולים סמני — גם את פני הסורה לא נשאתי ואעז פני לדבר את קשות.

ועתה בני בוא ונספרה את הפחיתות הנמשלות עלי, ואת הסיבות אשר הסנום סדרנה סדרנה לברה כעולה כבאר שחת יפטר על שפתו לטער את עפק הסמורה אשר נפל בה ושחח בהעליו.

ואשר הייתי תול להתפסס בהם ויביאני כמשעול הפסס הצר אשר אין הך לנסות כמנו יסן ושפאל, וסלון לא הוציא ספיו כמשפט סרדי, וכסוד עוור ויפול עור מלא קימתו ארין, נגדעו העמדים אשר נשענתי עליהם ויפיערו קרסולי. נאלפתו ולא יכולתי לשחוח פה, ובראות אבי כי נחורו פני ויראני פני ועם ויאמר בקול עז, מליס נגבת ספי הסלסר הדמה הווי בידך כפה להשען עליהם ועתה יהו סקל לרדות אותך — סוד מעל פני גם אתה נגב גם הסלסר אשר קיית הפרעה לפניך — ראיתי איש בלבבי ואצו אותו סורה עליך.

ואחרי אשר נפל מעל פני ססוח התורה אשר חפה על חסרתותי עמדתי גלוי עינים מלא חסרונות ודופי לשמעה בעיני אפי ובני הבית, אבי הכליפני, אפי בותני, אתרו הקילתני, ואחי ספרו לאירי — כי כנפול השור ירבו תודדי הסכין בבני הבית השמחים לחוות נקם על המשרה אשר שריתי עליהם בעוד די תקיפה עד כי לא מצאתי עז להוציא דבר קל מפי, מדעתי כי תפול עליו נאצה מעשר לשונות כאחד ואלך קודר בלחצם עד כי הש כפי ויחלק לבני מבית אבי תכלית חלוקה.

וגם בעיני נפלתי סאר אחרו אשר נפקרו עיני לראות כי ערום אני כסקרא, וכנמרא מלא חסרונות ודופי וקני לבני סאר עד כי לא מצאתי מרנוע כיום וסנח בלילה מפני הנודת לבני ראיתי כי תועה אני בדרך וכבר לשוב אחר — כי אך אתן כבודי לכליפת להודיע כי אין כפי דבר נסרא ששופה אל נכונה אחרו אשר כבר יצא סבעי בתוספות ומדרש"א? ויציקני לבני בלבב דפלאח בין גלי הים הארדיים כעת אשר אכלה אש שתי קצות אניתו, אם יעמדו תתנו ואכלתו אש לא נקח, ואם יקפון היסה יהיה מים קברו ויהו חי לפעספה עלי.

אולם הפררות האחת הזאת כמעסקי לבני היה סוב כמאה סלקות על פי, ואחרי אשר הסתפקתי ומן סה אם אעסיק ללכת בגיא צלמות או אכרד דרבי כראש, התעוררתי כנבור

unmarked before his family
terrible how to his self-esteem

Summarizes his "education" thus far states by his father shows his ignorance

בהעלותו, כי ברך וסרון אבי אשר כמעסקים האלה נלה אלי כמלאך שישע להוציאני לרויה ושם קן לסרחה כנבורת ישע יפינו.

- (א) רוח התהפכות וסנוי הדעת נמשל בי על ידי שני ליסרדים סתגרים זה לזה.
- (ב) אהבת הכבוד הסדרתי סלבי כעכרת הפחד אשר נתן הסורה עלי.
- (ג) רוח העכס היה לאין כספרון הסורך אשר הביא בלבי.
- (ד) העלתי כפי דבר אפס בלחן הגירות הקשות אשר לא יכולתי עמד כהן.
- (ה) שלחתי יד נוגבת באועד אבותי כאשפת חבר ססית וכעזרת סלסר מעקם את הבחוכים.
- (ו) הייתי כנגב דברים באקלת סלסר נתן דברים כפי לענתו שלא כהלכה.
- (ז) הייתי עז פנים גם רוח כסכלות סלסר נתן תהלה ללא נאנה לו.
- (ח) רדפתי אחרי חפשות סוחלטה בלי כל קבלת סדות כתהפכות שני סלסרים סתגרים וראשון הכביר נחשתי רצוני וחסני פתח ירתי להתהלל כסרא ליסוד סרבר.

ועוד פחיתות רבות כרנה וכרנה הסרתנו עלו עלי סרדי בגים מסחיתים אשר הווי בני חברתי ארזי אשר נכאש סמי השוב והעל ערערו כקסורה באף הסרעים האלה ויבוא ויטילו ביציהם ככשר הכרות הוה.

כפסיכות האלה סקד אבי את נדעו לחכב ורועות אפי ולא כאורח נסה ללן הפעם כי אם לתת מסכנו כתוכנו מספר ירחים ויקח סועד ויכרני לשפוט מישרים על סהללי סרדי — ואני אשר הכנתי עסרה לי לנגוב סוגיות סלסית כנש"ת ספי סרדי נסרתה ככמתי להוציא סמן דבר רש"י ספי אבי כי התתכם לנורו בעד הרברדים הצרדים אשר הווי תורש סעל מסתרים ספרון ידיעתי ואשר

Meir Segal: pedagogic genius; finally makes Talmud accessible; returns him to his love of Bible as well, interrupted since melamed No. 2.

מבחר סיני לשוב אחד מדרך הקלן בתורה ולהיטיב רבני במסר וכן העת התא צמחה ישועתי בישע אלהים.

יב

במה טובה את סמני? — אמר חסור אל אילה צולעה — לא גם את משרתת דרכך בנתת צעד כמותי היום. אני מתנהלה לאפי במקרה לשעתי ואתה כמבע לעולם — ענתה האילה —

new 13h now the '11'6 is demoted

רעי בבית הספר החדש שהקו לראות כי השפילתי הטרחה לפני בני העליה ויבקע את ישיבתי בשפל משה בין המתחילים, והשפלים הבה התכבדו בקלוני וירטו בנפשם כי עלו המה מ'ע' לה ברת העילוי המפורסם מ'ס' ה, או ישא המורה ביושר לבבו את החוק הטובא למעלה לתורות להם כי הירידה הזאת מקרה הוא לי ולא תקום בעלים צרה, עוד אחת מעט ודמה קרני בכבוד העלולה בעפר, והמה קמני השכל יחבק אשפתות לעולם.

1st one who is named

מבע המורה החור' סאיר פ"ל המלמד להועיל היה, לא קשה כארז ולא רק בקנה, נותר היה לבלי הרבות נזירות עלינו אבל אם בתן גור לא היה להשיב — חברתו נעימה ודעתו צלולה לשוחח עם עולי ימים בעתותי המנוחה הרבים המפיקים רצון בני הנעורים, גם אל מסחקי הנערים ותעלוליהם הביט וישחק עמם כל עוד לא יצאו מדרך המוסר, עד כי לא בוטנו לרקד ולשתוק לפניו ולא הכליטנו.

דעתו במרא רחבה, לשונו חרב תרה נוקבת ויורדת חררי במן, הכרזו נמצאים וקצרים, ועל שפתיו קסם מסוגל להפוך הקשה לרך והתפל למענינים — הדבר היותר קשה בהלמד אשר לא יקובל על לב הגער אם עבר דרך דל שפתיו ודנה הוא רק טובו על ידי משרת פיו והבוטם והמלח אשר נתן בו להוסיף

לדוסף טעם, רמז פתח לי את שערי התלמוד ויתן קנה משקולת בידו לכונן אשורי מענידי נכר ולשם כיננל הנלי סתח סד לכל אכסל בהליכתי כעוסה מנשס בידיו כעניר קיר — לא עברו שני ירחים והיום החוק הנוכר אשר הוא עלי, כי עסרה לי שקדתי וחכמת המורה לתת לי קדלכים בין גדולי החדר העוסדים לפניו, למרות עיני הקצנים המתחכמים, כי יורה דבר אחד לתלמידים שונים וכסר לאיש איש פתח פיורה לעולם את הפתח, והיה בראותו כי צר נח קל סמנו עד אשר צלחה בידו התלמוד לסגור את הפתח — אבל לא פתח את הסוטר בירו כמעשה מלכדים אחרים — גם על לימוד הבקרא פתח המורה הוה עין — ואני אשר

הסגולות הואת היתה ירושה פליטה בידו כמלפני השני, ובאמסת המלכדים האחרים נשכחה כסת כלבי, כמעט הוציא המורה הזה רוח תורה מאוצרו ותתי בקיאותי פהאום מערסת העפר ומעטד על הנליה לשכרת לבב המורה הרואה התלמידים הגדולים תתו לתלי הקסן בלימוד הוה.

ואבי כשסעו כי עוד יוק סקרא אחד בעוד כלבי ויקח סעוד לפתח את אשר המקרא כפרם הדקדוק והרגיון אשר אקף מספרים שונים ויסדרם על ספר בלשון ליסודים קעד ונסרין קעד להפליא — ויתקן את פשוטי המקראות במקום אשר נסה המורה אדרי הדרוש, ואקנה שלמות בלשון עבר בנוסף אשר הוסיף אבי משלו על לימוד המורה עד כי נשא המורה את המשל הזה על ועל רעי לאמר: פתח איש עשיר בשוכה סן המרה כערב ומצאה באבוסה מלא קסין סכפוא, מלא קף בליל הסיון — חשבנע ותרזה ורב חלב רדיה, תחת אשר פתח העני סגולת בירק העשב אשר המצא בשדה יוסם, ואיה איפוא סגוא לחלב הרבה! על הסוד הזה החלו פני שנית לאמר בחשך — אבל גם זאת לא היה אור שרד הולך ואור עד נכח היום כי אם אור

father completes his study of biblical grammar

takes up "serious" leisure leading to a sign of maturity discovers history

how provincial life is also for Kabbalah

death of his beloved brother in law

הוכרתי כי עברתי על ימי הילדות ודעני צועד והולך בנבל ימי העלמים — ראיתי לקרתי מוסר לעיוב את הבלי הילדות בעתו, ולבחר את הטוב והראוי לפי ערך שנותי, עליתי אל עקד ספרו אבי ואסתר ספרים קלים להשתעשע בהם בעתותי המנוחה תחת האנשים וחלקי האבנים אשר היו לי עד העת ההיא לשעשוע — ומה עלי בידו? ספרו קורות העמים המושבים את חלב, וסיפון לעברים, דברי הימים לר' רבן, צפת רוד, שארית ישראל, שבט יהודה, ושלושת הקבלה, ויהי ידעתי בהנ"ך הקלה לי את קושי לשקן הספרים האלה, אהבתי את דברי הימים כסבה כי הוה התמדה ונח זכרוננו כונן את הדברים על שפתו.

אורו עיני וארא כי עור מולדתי נקודה קטנה ושאננה בתבל ההמסיה ודגוללה, ערים גדולות מעיר מולדתי, בתים מלאים חכמה סבית אבי, אנשים מצוינים בחכמה בנבונה ובתרושת חכמה, סוף דבר נפקדו עיני כעני ארם כבוא עין הרעת אל קרבו, והתחל עסרה לפני כלולה בסיפה.

ברבות הערות ירבו גם הצללים כי ספר שלשלת הקבלה המרצף בנסים ונפלאות בפרטי הקבלה וגלגלי העשמות, פתח לרוח רפיוני פתח תרש לא ידעתי לפניו, ואחרי אשר הקרבתי ספספו לפני זקנים אחרים מפורעי ויחוקו את דברי הספר הנוכר סמעשים קרו לבעלי שם בני ימינו ויש לבני אדרי הקבלה כחשך נסרין, ותהי כל מעיני ביום וכל מחשבותי בלילה על סלאך מעיר מיסרים אשר יערה סרותו עלי בתלום חזיון לילה להורני כמפוני התכבה הזאת, איקון בבקר ואעשה נפלאות, ולימוד הנגלה הססובל בעבודה היה לבני מעיני לפרות עיני סורי.

בעת ההיא פרץ השם פרץ בבית אבי ויקח למנות עולם את נסיו כעל איתותי הארוב ככית אבי, וינח לאחותי הדרה ולכל בית אבי אבל כבד, וגם אני ספרתי עליו ספרד גדול כי יקר היה בעיני טבעו הטוב והאבוד רבות לבכות עליו כמספרים אדרי

returns to his petty crimes once he realizes that he's lost his mother's trust for good.

ברך נתן לנו ואחד יסתר בקדוה הענינים, כי שש אבי שנת סמקיו לתור כשרתק אחד אובל, וכמעט סר המצח וחשקע אש הדקדוק והרגיון, לא נשאר לי כי אם ליסודי המורה לברם, בחדר סורי צלחה בידו לשוב ולקנות את השם הטוב אשר אבדתי על ידי סגלילי הראשונים לא נן בבית הדין, ואחרי אשר נאמאתי בעיני אפי לא תדלה להרעיסני על כל דבר סענע קל בדברים יחדים הדרי במן וההפאי עלי גם מעשים אשר לא עשיתי, ובראותי כי אך דבל אינע לשוב אל כבודי הראשון לא השתי לספור עד את חך הכבוד, ואסוב אל קיאי לנגוב כסף ומצעים סאוצר אבותי כאשר המצא יד, כי אחרי הואי כי אין שמי שיה למעש ואמר להשוחת מעשי לסמי —

then father leaves home

בני יקרדי כי המצאו איש אשר כפיו נוואלו באון הספרו בהרבה סרעיוס ומפגשם בנבדו, תנו יד להשה האובד היה לעיוב אידות עקלקלות ולשוב אליכם אילו מקרה קרה לו תגלה תגשה על עיני כבודו וכלי ראות עבר ונקשה, קרבונו אליכם בדברים טובים המעוררים את רוח הכבוד אולי יתן הוא ויקץ כי אם תקראו אדרי מלא ותריותו סקהלכם ביד חוקה המלחם על כבודו שנת עולם לא ייקן לנצח, ואדרי אשר לא ימצא מקום לשוב אל כבודו אשר נלה כפנו רשב דרע הנדבק בו כמקרה ונהפך לשבע לו — ומה יעשה אם לא יתשא אחרי אשר גם אם יעשה טוב אין הואה עליו.

end of childhood

11 yrs old

אני בן אחד ועשר שנה והסדכנים הסתופסים בחצרות אבי להציע לפני סדוכים עם בעלי עושר, כעלי כבוד — הוכרתי

אחרי אשר צה עליו אבי מעורר על המה היה באוני אלמנו, וכמעט נפא הסדן הזה ורגה את לצדה, כי נספה בלא שח אחד מרעי היקרים בבית הספר בתוך משכיל אסוב ומבדד ידיו ויחד לאבתי, ולתקם יגן נפל גם אבי היקר למשכב ותכבד סולתו עליו עד כי נסר אומר ללכת להתרפאות בליבויא — ולילה אחת לפני נסע נקראתי אל סבתו להצטרק על השטנה אשר הוציאה עלי שפת הבית אשר הפתח סדה בצעו רכש סוף — רדבר אלי דברי סוסר כסתק לטון וכשמה רפה כי כבד עליו הדבור, ויזכירני את ראשית ימי ילדותי, והתקדא אשר ורעתי בלבו אך נהפכה לו לאכוב — ויטוף כנסו הסוסר הזה רסיסים סרסס אחרים סאחרית ניסי ורעי אשר רלבו בלי סדה וסן הסחלה העוסרת על נפשו, וזרתני את ראשית ימי ילדותי והסמית הנקיות אשר סעצתי כרם ויהפכו עיני למענית וורסות נחלי רסעת, ואכך סדה כרבוני אתי — נסקתי כמות ידיו ונרתני בלכבי ללכת באורח המוכר ובפעם הזה נשבעתי ואקיפה ולא שבתו לכסלה עד כל ימי היותי בבית אבי.

father takes ill

death bed scene

swore to be ethical forevermore

אבל זכר סחלת אבי ואופן סרתו חלילה הניע לבבי בקרבי ואתן את לבי לחלות פני אלהים ולסודתו וים יום כסספר פרשיות תהלות רוד, סרדי פעסיות, ופרקי שירה, אולי יערת לי ולא יתן את נפש אבי היקר לדאות שח.

ובהיות לבבי הוגה נכאים כל היום בדברים המעציבים אשר כספר ויסופן ושלללת הקבלה כוסרן רעי תיסי הסתים ואבי תהלה, מה נקל היה לכת הרסון להרכיב ססך דבר סדה וססן דבר סדה ולחוסף סלה גפרית מסלו לעשותו חלום סרדי לבב נער נוע כסרה השתורה כסוני אז.

סיפור מצוד ירושלים על ידי מיטום כספר ויסופן, ירושלים התרועעה סכנה נער ירושלים העליונה סרגמרא, מיטום בחינת סמאל סרקבלה, וכאשר הקים מיטום דיק וסלולות נשמיות על ירושלים התרועעה, ככה דקים סמאל דיק וסלולות הרוציות על ירושלים

against the backdrop of such bereavement & guilt, dreams of destruction of earthly & celestial Jerusalem & wakes up convinced that he literally fell from heaven & was touched by the deceased

ירושלים העליונה סרדך סבתו דרסין, וסי יורני מצוד ירושלים העליונה על ידי מיטום העליון הזה? אם לא אודבי ורעי הסת הסתהלך כסרחבי רקיע ורואה בעיני רוח את אשר אני כפייד לי כארץ התחתית בעיני כשר את החלום הזה חלמתי כסבת אבי בליבויא, וכאשר עליתי כסבת רעי הסת להביס סן סלולות על ירושלים הנצורה כרות רסיוני, ורגה היה אבי רעי הסת אדת כי פתח סוי על דרך שחוק וידותני בשתי ידיו — ויטוף הדיק לאסר 'מה לך ולסודות כאלה', ככה הנפילה הואת הקיצותו פתאים וראו כי חלום שרתית הוא — ספרתי את עצמותי אם לא נשכרו כסבת הנפילה סססים ארץ ואסצא כרם כדה בעוד כשרי, ומה הוית הכתם הזה? אם לא נגיעת אצבע הסת ככשר רוד —

קה קייתי כי לא תאשימני בניס יקרים על אשר סלאתי רבע רף כספר הקסון הזה כסיפור חלום הבל אחרי אשר יש ויש ספרים רבים וגדולים כספר הזה, סלאים חלוטות ודבלים סראשיתם ועד קיצם — ולא אהיה אני לשחוק בעיניכם אשר כרתתי לספר חלום, סלדבר דברי חלוטות —

הקיצותי ככרך ויסעד לבבי — ורעתי ורע התפלה לסמנה, דרבינו סספר סוטורי תהלות רוד לסמנה, וככל אלה לא התקרה רעתי עד אשר נסרתני לצום צום חלום, לולא ראו אתותי וזקני כצרת נפשי ויביאו את דברי החלום הזה אל סורי, אשר צוה עלי סכאכב את לבב אתותי הנרכאה כרעיוני רוח כאלה, וכי יבוא רעי הסת לבקרני שנית בחלום חיון לילה, ואגרשהו כדברים רעים סאת פני.

בלילה השני עטה דרסין את פעולתו וכת המסער הסת אותו לחפצו, רעי הסת נראה אלי שנית ויאמר בוא אתי ואראך טולות ונצרות ססך — ואחרי אשר צויתיו סעמים ושלש ככת סקדת הסרת לסוד פעלי ולא אבה הענות ססניו טפתי כרסתי סך סים ואססך לו כפניו דרך כעם לאסר 'שוב לסנותך חלסיד סורר

apologize for reuniting the dream!

decides to fast

banishes him from his dream on the 2nd night

החא כסלבי קדם, לא נמצאו סלים כפי להדות לאלהים הסדן, ורק אנתות גיל סתולות כרסיס עין סלחתי כסעסך לבבי למעלה למעלה אל סקדסי אל אשר לו גם רוספה תהלה — את כל אחרי נתתי סור לבני עניים, אסלחתי לרעי אשר חלק לבי סרם כרות ססססה, כי עוד אבי רי וספה ססרת!

וככל אלה לא נפתרו לבאבי וולתי סערי דסנונג לברם, ואל היכל הכרואות סניסה לא בא, עד עכוד עוד כספה יסי תוהלת ועתי ססך שני יודים המימים, וכיורוד כעת אשר קרבו יסי הלידה לאתותי האלסנה עקרת הבית אשר היתה לי לאס כל יסי. שבת אבותי בליבויא, וחקס כלדתה גם כאשר נפתר רוספה וסליסה זכר, כספה דסעת כסכנו כשקיינו כאשר וסרנו כי אבי היקר אינו ואביו השני אבי אסו גם הוא סרדף על סערי שאל, עד אשר ראה ה' בעיני ויטלה עורתו כקודס וסב את אביו היקר אליע או הייט סססום! וסן העת הוית לא סבעת עיני סראות ולא סלאה אוני סססוע קל רבריו, כי אססע רוד קלז סרבר את אפי היקרה ותתי נפשי חלוקה כן האן וכן העין — וכספה סעססם רבאתי עליו סאלות כספרי סקראו רברים אשר לא התקשתי כרם רק לסמן סצוא תואנה לדבר אתי, והוא גם הוא התקרב אלי ויורני איזה ספרים אכרד להרדוב ידעתי — ויורני לקרוא כתרודה פרשת הסבות כנסון, ואת ספר הברית נתן לי לסקרא, אשר כאסת לא קראתי בו וולתי סיפורי הסבע לברם וידוח לי.

אכן סכועת וסון הוית לחוק סרה כנועם יסי עלום — וכפעם תולותי להרענע על אור פני אבי ויבואו רסיסי לענה אל קרבי, כי סת כן סורי הארוב לאביו רך ויחיד לאסו, רעת לאבותיו אבל כבד — ואני אשר רבקה נפש כסורי הצירותי כצדתו ויכאב לי סאר, ואיזה ידשים אחריו נסך לסת סלסרי דרביעי רטובא למעלה — ודברים הקשים אשר נעותי דבר אתי כהותי תחת סססרתו היו כסרקות רוד בלבי אשר לא סססתי

Miraculous recovery

raised by his sister who now gives birth to a son

father and son draw closer together

he 4th time dies

סורר, אוילום פניו כאדרתו וילך עצב וספוי ראס, וכן הסת תווא תהלאה לא יסך עוד תראות אלי. כשכר החלום השני הזה נתתי או את המסרה כיד הסרה לפקוד גם על החלמידים הסתים, ועתה רעני נותן את המסרה כיד סת המסער והסכסב לפקוד על דרסין.

יד

ואבי סתהך כציריו על משכבו בליבויא ותכבד סחלתו עליו עד לאן סרפא כפעם, ותגע קסמעה — עידי ערב ראס השנה תקס"ח — זה היום רודו וסני הימים הבאים אחריו ביסי צבאי ראס חדס הסו הק"ס וראס חדס סיון וערב תג השכועות תקס"ט אל יחרו כסספר סנותי — ראיתי עסרת ראשי תלויה על שערה רקח סתנעשת לסול ואנה אני בא? וספה אוסר ססני הימים האחרונים האלה אשר תודידו באסת את ערי סעלי את אפי עסרת ספארתי, ואת אבי סאר ראשי, בני יקרדי! עלו אל בית ה' וערו את יונכם אל חיק המזבח אם יצר לכם תלילה ביסי תלזכם כי קרוב אלהים לסקדשו ולסובתו — אך רעי נאמנה כי תחבל סקדס אלהים, והלב המוכח הרצה בעיני ה' — את המקדש הוה תכברו ואת המזבח הוה תקדישו — וגם אני כסקדש הסתות הוה הקרבותי קרבן תקותי לפניו ועל המזבח הוה כסכתי נסך דסעתי לציו — בתומי כקסתי סאהו לרוע סספר סנים מיסי עלום כאשר יסיב בעיניו ולהוסיסם על שני חיי אבי, ואס יש כבד בתפלת כן הארין להכריע את סאוני הדגתה העליונה להסותה כספצו כי עתה הוה רי כבד בתפלתי התסה להכריע סלס ססקל אבי לך וכות — אף לא נכובה תוהלתני כי אחרי עכוד ארבעת יסי תוהלת ועני רעה ציר סלות וכידו כסכת כוננו ידיו אבי סודיעני כי עסרה הסכנה כישע אלהים סעונו, והסחלה תולכת וקלה — האת! מה עלתני כעת הוה

1808

Heavenly pattern over father's death

filled w/ overwhelming dread, guilt
father renews & decides to marry off his sons
in order to provide them w/ surrogate fathers

הספקתי לבקש מאמו מחילה — ואחריו בא ימי הפקדה על אחד
סרעו אחי נסיי רמס — ויתרמץ לבני למראה הרחיים האלה
העקשנים סביבי כאבם ולא האמנתי בחיי גם אני ותהי רוחי עבודה .
ובקום אבי סתלתרו הכסוכנה נדר בקרב לבנו להשיא בנו
לנשים טרם ועשו לפרקם , למען תה לים אב אחד לים בעדם
אם יפקדו חלילה פקדה כל האדם על אבדם האמתי, ולא ישאר
הנשים הלכי חסכים — ובגלל הגדר הזה נתן און קטנת
להשדכנים המתרסקים על דלתותיו ולהשידוכים אשר כפידים —
ובראיתי כי אבי נתון יד בעדי לבררם אשר מה קיום העולם
רשוכו, נערתו חצני גם אני מסרד הסות אשר התקרבתו אליו
סרוח רמיני, ואהבת הרים התנערה מעפר ותשב ותחני —
הדיו לי השדכנים לאות כי לא קרבה פקדתי .

ולא נקלה היה לבתר שידוך אשר ייסב בעיני אבותי
לאנשים, כי נאה נאה אבי ביוסו ובחכמתו בכבודו ובסעלה בנו,
אשר עם כל החיותות הנמשלות בו, עוד היה עשר סעלות לסעלה
על ילדיו בעלי הבתים הנשארים, עד כי נלאו השדכנים לבקש
שידוך כלבבו בכל אלפי יהודה, מה היה חסרון יחס ומה חסרון
תורה למפע, את אשר כרר הוא דהתה אפי, ודטוב בעיניה היה
בעיני אבי לודא, ויקש דברו סרברי השדכנים .

father holds out
for best
possible
possibl

כי יהיה להטרך דבר ובא אל אבי ושקל את משמרתו
עשרה הדות לאחור במאונים והיה אם מצא כי נרע טוכד המטרך
סכולדת אבי שנים או שלשה נרענים ורדה את דבר השדכן לרחו,
ואחרי אשר סמוני הספסם ואבני הכים היו בפק אבי, הוא השוקל
הוא המסרע, ותהי אהבת עצמו גם הוא אבן סלסה נהונה בפק
אבי להסרע את המאונים לצרו, ובאשר הבכיר את אבן הבורן
על אבי המטרדת יותר סדראו כנה הקל על המטרדת עצמה
אשר באמת עליה האות הקדירה ביותר, כי עליה לא שאל ולא
נשה וולתי אם עיניה בריאות ואם הוססה איננו שקע — וולת
זה אן דבר — והוא קרבן אשר הקריב אבי החכם להבלי ארצו ,

totally
unconcerned
w/bride!

כי עשו הישרה העסיקה לראות כי יחס התורים והכודם כל
יעליו את המטרדים, עד כי ענה לאחד סרעיו אשר דבר
סרה על בעלי בתים ידועים ועל הסידוכים העקלקלים אשר
עשו לאמר, שידוך עקלקלי, אתר לא ידעתי וולתי ויות
הזכר בזכר .

אבל לא כסחטבות הורי מחטבת הוסן — והוא חשב לצדף
את סחטבותי ואת לבני הערל מנאות היחס המרוסה כבוד
הבזון — ללס ידי סלאכה להשיב את נפשי על ידי יחס עצמי
אל סעלת היחס אשר ננאלתי מפנה, ותרת הויתי בראשונה
כידח שואל אורדו בהקפה סאת הספס, אחי באחרונה שמש
סאציל אודו לאחרים .

אולם טרם אנלה את מסך הפרקים הבאים יקר בעיני לסלוח
לפני איזה הערות וחקירות באמנות ודעות אשר הורו ודעו
רעיני בימים הדם ואשר ידע בעיניו הספק סרועת ימי חי ופסח
על הפרקים הבאים כחפצו כי לעונע ולא לננע הגני כותב
לפניכם היום .

טו

כאשר נעור שכלי בעת ההיא להתבונן על דבר שנה
האמנות והדעות והגה שתי תנות לפני הנועים סרדך השכל .
(א) הנוצרים, אשר נרסו לי, לפי קוצר ידיעתי או
בסדות האמונה ההיא, כמנשויים את ה' .
(ב) פריצי בני עמנו, אשר לב העתל או יצרם הרע מה
אותם לסוד סרדך האמונה לנוע ארתה עקלקלות ככרסי
התעננים .

הגה על דבר הראשונים כמעט סר אפי סרם בקראי
כספר שבס יהודה כי אמנתם נשענת על תורת משה,
רסודה אמינה כאלהי אמן, נעלה סכל רסוח והסונה,

Interrupts
the narrative
Necessity of
Christianity

Impact of reading
as a monotheistic
outgrowth of
Judaism (a) appreciated Christianity
as a monotheistic
outgrowth of
Judaism (b) hatred for
their persecution of us. Father agrees for ecumenism &
forgiveness

על עיקר אחד סעיקרי האמונה, על ביאת משיח צדק
אך בסדה הזאת אשר קרבני הספר הזה אל אמנתם כן
הקני סן הנוצרים אשר הרעו והשחיתו את טרם די צבאות
את בית ישראל כנסצא כספר הנוכר, וביתר כדבר עלולות הדם
על הפסח אשר סרו זכרי בה ויהפך לבני כקרבי והקיאותי
את אשר אלתי שלשה ימים לאחור, הוי! קראתי כאשר תתם
לבבני בתים ימי הנוצרים, החסרי הכלים מהם כי ולסו גם אררי
התבל הזה להקבל, ויהי שרם העלילה הזאת לעין ציפת איבה
על הנוצרים, על הבזו אשר הכה שרש כלבי ראה אבי ולא
החבזון, אולם על ולולי השנאה הנף את הרב לטוט החרה
והחלום ראה בני — אפך כלשון צת סחלב — קצפת על השנאה
אשר ישנאו הנוצרים אותנו ותחמא להשיב שנאה אל חיקם —
ואם אתה עושה את אשר הנגה כם, כמה טוב אתה סחם?
זאת ועוד אהרת הן לעת כזאת כחכר סלכנו ורתה עלינו שמש
צדקה וחכר סכל העלילה הזאת מעל שמש בית ישראל, וסרוע
ישאו עיי הרוח הזה את חסאת אבותיהם? הסובים היו אבותך
בימים הראשונים אשר סדרו את הים בתכלים לטות ולעבדות
ובכל זאת עאצאיהם היוצאים סרם כסוך היום, הורשים שלום
אחיהם בעלי אמינה ארתה, ואיכנה תרוש רעה על הנוצרים בגלל
רשעת אבותיהם, וששעי אבותך לא תוכנה לך — .

הוי אבי אבי כי יעלה עפר מעיניך וראית את אשר ראו
עיני בשנת השלישים שנה תהי הבלי היא שנת תקס"ו, אך
תרשה העלילה הזאת כנשר ששחת את נעוריה אררי בלוחה
כספר מאואגרוניע, לצורה את צפרי ישראל בצפרניה, כי יתן
ואדע אם עוד ימצא בפיך דבר צדקה, כסרה אשר כדרו העבדים
הנוצרים בימים הראשונים ישרו הנוצרים לבית ישראל כאשר
תקפה יום — כי תוצאות העלילה הזאת ימצא יודע העמים
בהעבדים אשר משנאתם את הנוצרים הוציאו את רבתם לאמר
דם

827
blood libel

דם אדם ישנו כין נסיים וכדור האחרון בלעו הנוצרים את קיא
העבדים ויעלילו על בית ישראל .
ולהעבדים היה עוד איזה תמים לדבר הועה כזאת על
הנוצרים, כי שפעו את כהני הנוצרים איסרים לעתים בעת אשר
ישטו להם את לחם הפנים ואת יין הגפך על טלחן אלהיהם
לאמר, הוי בשר הנוצרי וזה רכסו אשר אתה שותה! ואחר סעיקרי
אמנתם כי בבוא הלחם והיין אל פיהם ויהפכו כרנע לבשר
הנוצרי ולרש — ומה נקל היה אפוא לשנאה הסקלקלת כל
שורה להגשים הרבר לפשוטו לאמר כי בשר אנשים יאכלו
זאת רכסו ישנו — אבל ארם נוצרים על סה ארניכם רטבעו
לבקש דם ארם סכף אנשים נשפים אף כרם היה וכרטה
חכלית מספר?

ומה עשו העברים לפני כזו הנוצרי? האם לא רצו את
ת הפסח? אם לא תצדקו את רשעת אפיק האומר כי כרם
איש יוני התרצו היהודים אל אלהיהם כסקרשו הערל אשר
בירושלים (יסופך כמכתביו נדר אפיק) — ואם תשנו כאלהכס
להאכין גם כשיא נענה הוה ושפסחם מיסרים כי גם משהכס
רם ארם אבל כי גם היא תנ את ת הפסח כאחד סאתנו .
וכה יעשו היהודים היושבים בארץ סינים ותגורמה סקים
אשר אן נוצרי נפרין? ומה יעשו היהודים תושבי ארצות
הסתננים? — (עקססססססס) — אררי אשר רק רכסו קאטולין
נרעים לעבודה הזאת .

כי ישפע ולא ישחק — אם לא יאות הבני יותר סהשתק
על אלה אוכלת אנשים כזו — כשפעו הנוצרים הנוצרים
אוסרים כי העבודה הזאת כמסה כן יחירי סגולה לא ידע ארתה
יהודי אחד בני אלף על כן לא נמצא דבר סכנה כפי אלפי
התדים הסתננים — שאלו נא סמורת שמש עד ככבוא ורעו
ודאו אם נמצא עבודת אלהים אשר רכבות אלפי בעלי אמינה
ארתה ידעו אותה אל נכונה, ובעלי אמינה הדיא עצמה לא ידעו
ארתה

איתה בלתי אם אחד מאיף חי אני כי רוח רעה סבעתם הלא
בשעך ידברו — וכדי ביוק ותרפה להפאה התשע עשרה לספירת
הנצרים כי יקבלו ששנות מוילות את המן האנשי כאלה לפני
כסא המשפט אחרי אשר כבר בערו כלפי וישר את הקצעת
המספית — (תקצו וישיש) — כן הארץ:

אולם מה לי ולכם הן לא לבערים שיהי כספר הוה ומה
ייעלו מלי שכל לאנשים אין בהם חכונה, רב לנו כי
נפקה עין המספלה לדבוס אל פעורי החסון חסרי הבינה
ושמש ומן לנו עני וישועות מלכנו. לכן אעזבה עלי שוח
ואשוכה אליכם בני יקירי.

כמות הדרי כנן היו דברי אבי אלו, נאלו מויקי אש
בעריות ויציתו אש לודס כהדרי לבבי להבת שלהבת — שמעתי
רבר ונזכרתי מעשה אבותי עם בני ננען אשר התישו עוללים
נקיי ששע על שרי אבותיהם — בלחיים אדומות מבושה שבתו
אל אבי ואשאל פארנו להצדיק את מעשה אבותי ולא היו רמה
לשבעה בעיני היום כאשר היו הנוצרים אפסול — וגם ברבר
הוה לא נכרתה חכמת אבי להשקים שאן רוחי עד אניעה
בדברי שכל כאלה.

"משפטו אלהים ארבעה ספורשים ביוחזקאל. ררב. רעב.
דבר. וזוה רעה. והבה משפטים כוללים על גוי ועל משפחה
יחד, כי ישלח אלהים רעב בארץ סרעת ויטכי בה ותשהפנה
גם נפש עוללים נקיי ששע אל חוק אבותיהם — חיה כי תבוא
לארץ וערב לחיכה ככשר הצדיק ככשר הרומא, גם תבר
הסהלך באופל לא יבקר בין טוב לרע, רק צדיק גדול אשר די
צדק בימינו לשנות לו סדרי הטבע, ינצל כשהפכה כללית כנח
סמי הפסול.

שמעת את מכול הסים הוידונים אשר הביא אלהים ויצף
כל כשר קמון ונרול יחד, ולא זעפת, בשחת אלהים בסדום
ועצורה אם על בנים ראית ודומסת, וגם בני ננען ורע סרעים לו
סח

Now asks
his father
to justify
Israelite
sins

מה אלהים זכרם כדבר ובחיה רעה וישר בעיניך, וסדונו אפוא
ידע בעיניך את אשר ברר אלהים לפקד עליהם כדברו הקסה?
כי העפיל לשאל גם על שדית המשפטים הנטארים לאשר
סדוע יאבר הצדיק בין איף ררשינים אשר סביבו? גם אני
אענך בני, הלא המשפט לאלהים ואדרי אשר אין הכות סבלה כי
אם ספריה הנשמה סתויה, אם ידע אלהים כי טוב לנפש להפחד
סצויה לפני עתה הטבעית ולא ימנע השיב ספנה.

אולם על חורשי הרור סכני עמנו הריתי כעם ורחק
יותר פלע הנצרים אחרי אשר רמה בוחן יסורו בני אורה האבינה
היסרה לנוע אהות התנגנים העקקלים, יודעים את הררך
הסוב והנכין, והלך לא ילכו בו סתור סח להכניע את הרברה
התת סמסעת השכל וכמה יצטרקו?

אולם אחרי אשר טרבה רעתי בעניני האכנות הרעיות
על ידי ההלובה אשר הוה לי כן עם הנצרים כן עם בני הרור,
השיטותי את משפט ימי נעורי ואליה לבס רעתי באבת על רבת
הזאת הנפרצה בימינו פאר, ואם שנתתי השם הטוב וכפר, כי
השכל אשר נקן לי לסורה ררך היה לי לעינים כמשפט הוה. רעו
בני כי רבות קראתי כספרי רבת הזאת ורבות הוכרתי אתם
כמישור ואמצא כי לא סתוקף יד הרברה להנעו התת שלטון
השכל יעברו חוק יסורו ברות אבותיהם, כי אם השכל בעצם
שם לפניהם מעקטים למישור, ובנפשים ידסו כאסת כי טבת
הא סת דרכם.

ועל פי הדברים האלה אין מקום לקצף כל עוד רוח
הדרה ינוסס ברם כבת לבדו ולא יצא אל הפועל, אבל כרו
תרון וקצף אם יפרוין ברם הרוח לעשות מעשה סטות כפתל
ובעלילה, שמעו את דברי השכל, והתי וותכם.

כאשר אין יכולת כאדם לפקד על החך לאשר סאכל וה
ישעם חוה לא ימנע לך; ככה אין אדם שלים כרעיוניו להטותם
לפי חפצו, והוא עצם משפט תרון סחול באסרם אין אדם
נחם (4)

את עוררים איש את אחיו בעזרת הקיבוץ וטפלי סוכה זה את
זה — כל יחד יעזור את החברה כסת כח, והחברה את החידי,
הפרטי יעבוד את הכלל, והכלל יעזור את הפרט.

החברה תספד את משפחה לטול לכל יחד את הטוב
אשר הנסחתו כיום בואו ככרותה — מי גדל אותך כמות
אבותך בלא עת והיית יהום הולך קודר בלי משען ומשענה?
האם חלו כן ידי עם אחר? לא! החברה נהלה אותך כלהם
ובכסון עד אם השנת חיל, מי שבר לך סורה ללסרך בעתו
ספר ולסון? הלא החברה, מי נתן לך אשה כאשר היה עתך עת
רודים? נסה נא והסתופף כהצורה בעלי אמונה ארתת לבקש לך
סכנותיהם אשה היקור רצון סידך? החברה נתנה לך אתת
כנותיה להנעים יסך כל ימי צבאך. על פתחי מי הסתופף
לבקש נרבה ולרם לשף אשר כרנליך אם הכוס יודך חלילה?
על פתחי בני החברה. מי ישלם כופר ראשך לאוצר מלכך אם
אין יודך משנת? החברה, מי יסעדך על ערש רוי? בני החברה.
מי יקטרך ככבוד? הלא החברה.

הן אלה קצות הטיבות ורבות יתר סקן לאין ספורות אשר
הבטיחה חכרת האמונה לתת לך ואת מוצא שפתיה שסרה, לא
הריעה דבר.

אולם לעומת הטוב אשר הקי סידה, הורסת היא סאתך
את שמירת התקנות אשר קבלו בני החברה עליהם כיום כואם
כברות, והתקנות האלה רשיות כפנקס החברה לפניך, כנה
הסצוות הרשיות כספר התורה.

אם כן אפוא כאשר ייטב בעיניך לקבל את רשיות סיד
החברה, ככה ייטב לך לספד את התיקנים הרשויים כפנקסה,
כי כתנאי שמירת התיקנים הנבטיחה לך את הטוב אשר אתת
חפץ בו — אם את רשונה תקבל, גם את התקנות השבור,
אם לא תחלל מוצא שפתך, ועשקת את החברה כקחך סידה
שבר, ועבודתה לא תעבוד.

הן

Principle of reciprocity between indiv (society)

נחם על סחככתי, ואם כן אפוא אנשים אשר הוה רעיוניהם
רבר סקך אין על כנעם כאשר אין עול ביד התלה אשר ערב
לו לרם סקרים סאכל תפל, וכנלל הרבר הוה לא תסצאו כתורה
סציה או אודיה לאשר, האמן כוה" או "אל האמן כוה", כי אם
"עשה כוה", או "אל תעשה כוה", כי רק הפועל והמעשה אשר
המה ככחידת האדם, עושים תתת סקדת הסצוה. לא כן
הסחככה אשר אינה תלויה ככחידתו לא יתכן עליה לא סצוה
ולא אודיה.

אולם אם שיה נע הדור ויניע לדי מעשה כפועל כמים
וה אשמה רבה וחלי רע סכני כמים. האחד, אחרי אשר גם
לפי רעתם אין השכל כמון סרסעיות כאשר רמה רואים
כאבותיהם וכאבות אבותיהם אלף הוד לאחד, אשר כלם כאחד
נתשו לחשוב מעשה הנעושים לקרשי שמים — אך אפוא יעזו
רמה לברם להשקן על שכלם כעל עמד כרול ועיר סכנד? אשר
לא יודי להם לאכזב, אולי גם רמה הועים היום סודך השכל
וסתר תפקנה עיניהם וראו את הרבר בעינים ארתות, ומה
יעשו? הוובלו להשיב את אשר עוו כידים? והשנית,

לו גם הערה עליהם רוח סכרס לדעת כי לא נעו השם
הרם, לא יצדקו כהשפט עם בני חברה בעלי האכונה
הנטארים הכחוקים כאמונה כברות אבותיהם על פי משפט השכל
והיושר אשר אלסדכס כפרק הבא כפי אשר כיונתי כספרים נרולים
חקקי לב.

סז

אם נחקר כסרך השכל השטוס את סרות האכונה —
לא ספאת הויתה כאסת הערה אלוהי, כי לסכתישים שוה —
כי אם ספאת הויתה ברית אנשים, נמצא, כי בעלי אמונה אתת
רמה בני ברית חכרת אנשים אשר כרתו ברית להיות לאעדה
אתת

הן את כחה יד הרבה ביטו ואין ידה משנת לאכף
אורך בחוקה להקים את דבר התקנות או למנוע את סוכותיה
סך — אבל רפיון יד איש כריתך איננו נתון לך חוקה, וזאת,
ודעות, להפך כריתך אתו רך גול — כי תקח הסוב מידו ואת
הבטחך תחלל, כי אם יצא הצא סברותו המאן בעבודתו והסגל
על שברו, או תקח שבר ועברת את עבודתו, אין רך שלישי.
על היסוד הזה הסביעו את ארנבים ודמי צדק אם
יפגעכם רוח הרור, ואחוזם מעשה אבותיכם בדיכם לא
הסביעו כהם, כי מצות השכל היא.

אמנם לא לתדעו כסבה הטבע רוח עושים כקרב אנשים
תעוים כאלה, כי גם משגו האמונות גם סבעלי הדרור תוצאות
סוכות אל נקיון השכל והאמונה בכלל, כי הסה כרוח הדרור
הספעסם לשתוק על כל דבר אמונה ופקרו לפצער את עיניו
להביט אל מעורו הרברים הפלים הנספחים על האמונה סאת
סחי השכל הסרסים להעשיר את אלהים כסרום על ידי דברים
סרכים הבל ורעה אשר ברו להם, ולו לא נמצאו אנשי לצון
כאלה מי יודע אם הבין או הרחיב איש את עוז בנפשו לצאת
כנשק השכל גם על ההבלים האלה אשר כסו כחוליס את טרם
ה' צבאות, כי כהוותו נולד וגדל על ברכיהם לא ירגיש בבאסם
כאשר לא ידעו איש את הרוח הרע הוצא מפיו, לולא יעירונו אחרים,
רק אחריו ראוהו אחרים סכוס את כל הקודש בעיניו יערב לבבו
להביט בעין השכל על אמונתו לכל יספלו עליה סקר ודים אוילים.
סוף דבר את כל אשר עשה ה' הוא טוב, והתת שונת
יצק על בריותיו, רוח זה הסנו להאמן כל דבר, וזה להכחיש
כל דבר, וכאשר יחמטו הרוחות האלה יחד, ויצא סרם הרוח
הסכוצע הרעה אל השכל —

ועתה נסוכה סניא הרויך הוה אל הנקודה אשר יצאלי
כמנה כסרצות ימי חי, ונתתי את דברי בסיכם.
והסדכנים סינעים תלודם להביאני כסטרות השיוך ועל
בדס

End of dispensation

ביום חרס, והנה פרין הוכן פרין נכעה כמשתתתי, כי אתר
ספרובי אבי בן חמישים שנה בן תורה והכמה ובעל שם טוב,
הקרוי הכשילו ברכים לעת וקנתו ויקצין כנשיעות — הדיה אשת
נעורים ותשעה בנים למרתפת עולם, הרוי הרוי ישישים ויירום
שערי עין שאלה, התעוב את משפתתי המוחסה בישראל והפיא
עליה חרפת עולם, והוא החבירר סרם וילך אל בעלי דת כרנגד
אשר לא בושו לקבל את הנצי הנתעב הוה כשורקה.

עד היום לא אוכל לטכות את רשעת האביר הוה, כי יחי
כסר נבר אשר כסה לזון הוויך את כל פני ראשו וקני, ונתק את
סטרות הטבע וההרגל, להשחיר פניו על בניו בעירב — לקער
ימי אסת חוקי הויכבת לבשת אתו, ולהלל את כבוד הרוי
הישישים, ועד כיוא הליפתי לא אאסין כי רמי אבי הוישר נולדים
בעורקי הסרצת הוה.

שפעו הסימי רך ורגו, וסוחרסי הסשפתות אשר רדפו
אחריו כראשינה נורו אחר עד ארניעה, אבי נסא כשרו כשניו
וידום, אפי ככחה כספתרים, אתרתי הפי ראשיון ואני עללתי
בעפר קרני על כבודי כי נלה ככני.

לקין הוכין שבו הסדכנים לבקרני, וכה הביאו? כיו
משפתתי כחוללי ארין בני עם הארין כלי כל מעלה אהרת וילתי
מעלת גרה ושקל, וכהוות כי נפל אבי בעיניו נפילה עמיקה
סאשר חרת כאסת, נספז לזה יוד כעת הרוי סככסיו ולא מצאה
ידו להעניק לי סכיר וסתיך כחפצו, ויש אונו להסדכנים הכסיתים
אתו לכבוד ותסו כחוללי ככספ ולהתנאל כעושר בני כלי שם.

י י *

השהנות הסעלה — סיוחסים והכונים — נפרצו על פני
הארסה גם כעתים הראשונים לרע להם, הסעלה הראשונה
התקכסה לפני ימי הסכול על הדרך הוה, בני הארס חלקו להם

אז * זולת ככני שילפי 5

What just happened?

Account on 1/11

את עבודת הארסה כל אחד כפי אשר יוכל שאת, אולם לא כל
החלקים ולא כל עתותי הורע שוים, זה ורע וסצא סאה שגרים
זה ורע חסר וסצא איפה ויחלק העם לשתים לעניים ולעשירים.

האב עבר את ארסו וכלכל את כניו, וכאשר רגיעו ימי
הוקנה שלטו הבנים את גשם רסה עברו ויאכילו את הוון להם
מנוחה — אבל סה כצע כסוב וכמנוחה כיוס הוקנה? יסיס
אשר אין כהם הפץ, להם כאין שנים, חררו בני רגעודים
להחליט להם את מנוחת הוקנים, לפען חחת כח הגעורים וכמנות
הוקנים לאחרים כידם, אל התכלית הוה נסאו העשירים את עיניהם
אל העניים אשר אפק עליהם סידם לעבוד עבודה לפען סצוא
אוכל ויתנו להם ורע ונתלת סדה לעברה ולסכרה, והיה כחכואה
ונתנו כל חלקה טובה לארזני הארסה, ויתרם הוה להם לסחיהם
ולרע השנה הכאה, והעשירים ראו מנוחה כי טוב ותתענג
כרשן נספסם.

וכרבות היסס נכרה יד ההרגל עליהם ויראו העשירים
אותם כתוד המעלה ואת העניים ליצורים ספלים סרם אשר לא
נבראו כי אם לעבודתם, הבה אכלו כל חלק סוב רסן וססן
וישבו כחיות עונג לטת, ויהיו רכים ועננים ימי תאר כרוי.
כשר וצהלי פנים, תחת אשר העניים העוברים עבודת ססא
לחרב כיוס, היו שוויי שסש, רעי פנים ובעלי רוח כרה, אוכלי
להם העצבים.

הבנים אשר נולדו לשתים כרתת האנשים האלה קדשו סלירה
ככסן וסרריון, אלה נאון ורוח סררה, ואלה ספלות רוח והכניעה —
ויהפכו הסדות האלה לטבע להם — עד כי רמי בני העשירים כי
כאשר נפלאו סבני העניים כעושה, כסרת רנפס, וכתואר פנים,
ככה נעלו עליהם כלידה סיציר נעלה עליהם, ויקראו להם סבות
אשר פיהם יקבנו כרוחם כישם בני האלהים — בני הגדולים —
ובני הארם — בני הארסה — אז קמה אלוכית השתנות הסעלה
על עמרה ועל סכונה, כי הסעלה אשר הקיפה כעצם וראשונה
רך

דרך סקרה את העניים והעשירים, נהפכה למעלה עצמית נבדלת
ימן העושר ונקנת על ידי התולדה, תחת הסמות החדשים סיוחסים,
ועסי הארין.

הסיוחסים יחשבו להם לנרעון כבוד להתרחק עם עמי
הארין, ולא לקחו נשים כי אם כנות סיוחסים כערבם, אולם
כראותם את כנות הארם כי סוכות הנה, תקף עליהם יצרם
וויצאו סשפס סעוקל כי אם נרועות הנה סהות נשי חיקיהם
הלא סוכות הנה לסשכב הרוי לסשביע יצרם, וסי יעצור
בערם לחלל את כנות עבריהם בתוונתם? ויבואו עליהן רך
גות, ויולדו להם הנפילים הסה כח אנשים חדשה סוככבים
סכני אלהים וסכנות הארם, סוכים הו כמעלה סכני הארם
כעבור יחס אבותיהם ונפילי'ם סכני האלהים כעבור שפלת
אסותיהם, ותקם סרתה שלישית כסדרת האנשים כיוננים בין
הסיוחסים לעם הארין.

הנפילים הבינונים האלה, הם בני אלהים ילידי תיך,
לא ירשו חלק ונתלה בבתי אבותיהם בין אחיהם ולידי הבית,
כי כסות אכיהם יקומו בני תבירות ורשו את בני הוננים חוצה,
ואחריו אשר בעתים האלו לא נפרץ עוד כתכל כלתי אם שני
סעבודות שרים ועברים, ויקש להבינונים האלה להביא להסם
כי הגאות אשר ירשו סאבותיהם לא נתנם ללבוש אדרת שער
לפען כחש יחוסם ולעבוד את הארסה כתוך בני הארם, וכאשר
התקבצו ילידי תיך סגואלי יחס רכים כאלה, וכלם לכנס סרה
על החברה וסכרו להם, ויהיו חומסס וסודדים נבדדים כרו נפש
אשר התכלכלו כשוד ובגול וסלאו את הארין כסס, הבה
הגבורים הנפילים אשר סעולם אנשי השם הגורים לרע כתורה.
על הדרך הוה החל שרש היחס לצטח כעצם וראשונה
סשודש העושר ורק כרבות הדרות נהפך למעלה תולדית נבדלת
סן העושר, וירכו היסס וירדו הסיוחסים סכסיהם, לא נשאר
להם כלתי אם יחוסם לברו, ועם הארין עלו מעלה לא חסר להם
כלתי

בלתי אם יום לברו, או נהפכה השיטה ויחל שורש היום לשאת פרי עושר, כי המיוחסים העניים מכרו יום בכסף לפרום עם הארץ כרתהגנם גם למען בצוע בצע.

וגם אני גדל באלפי בעלי היום התמכרתי לעקר משפחת עם הארץ כאשר ירד אבי מטה, ויתתן עם איש הטני משפחת החייטים אשר עלה בעת ההיא מעלה, אחרי אשר הפריז לי נדה גדולה שהגת יקרות ומונות על שולחני כיד העושר הטובה עליו, אך כמותה לא מצאתי אחר כי סבני ומכע בני ביתו לא נשאו בר כבוד.

בני יקרו! ידעתם אותו לועג על הכלי יום הגורים מעדי, ואין ור לי מראית איש בער מתאמר מבקש כבוד בעבור יום אבותיו, כי מה יתרוק לחוסין בהיות היין אכזי? ומה יתרוק ליובב בהיות טוצאו נבלה סוס נכור? ככל זאת בני העידותי ככם היום השטרו לכם מננות עם הארץ המטנים המונשמים כהרפת שדה, כי לא בחוק בת הכפרי המצאו את מלכת התענוגים את האהבה אשר אחס סקים סאת האשה, חסרי לב הגה להבין תכלית טעם חיי ידירות איש ואשה וולת תענוג נשם המטגל לברו אשר ראו בבהמות אבותיהן.

כי המצאו עתכם עם הודים ואמרתם לשאת אשה, אל תעסיקו לחקור ביום הוריה שבעה הורות לאתור כמה מספר הוריה רבנים ויטבים על ככא הגוראה בישראל, כי אם צמצמו את סחך היום על אביה ואמה ואחיה לברם, אם מה יודעי ספר אנשי שכל ובעלי מדות טובות אשר לא תבושו לדבר אתם כשעה מתנגים בשלום עם אחיהם בנעימות עם הבא בצל קורתם, ובגנת בתדרי מטיבות, אין פרץ ואין צוטה ברחובותיהם, דרו סדנה וקרו אותה כי אין כטיה, ואל התנאה עליה ביותוך כי מסגולת האהבה הוות גנאהבים שוים כמעלה, ואם לא תחפזין לדרת אליה ירוד, והעליתם אליך עלה עד אשר תעמד תגלכם כמייסוד השוה, והמנאה על אשתו כמנאה על גופו.

despite my tirade against men don't marry a farmer's daughter!

all you need to know is her direct parentage

יה

אך השטרו לכם ושטרו את נמשותיכם היקרות כדהמבר לעקר משפחת עם הארץ בעבור בצוע בצוע כסף ולעשות סחורה ביום, ואל תרמו כי הריטינה קנינים ככבוד, אחרי אשר החלחם לכבוד בכסף כבוד, כראשונה יהיו בעיניהם ככלי הוב ואחרי אשר יקרו חלקם ביוחסים והייתם בעיניהם ככלי חרש סנופצות כראש כל תוצוה, אתם תעונו בסעונו היום, ונשיכם בסעונו העושר, אתם תשקלו את כבוד היום, ותגה את כובד הכסף אשר הביאו אליכם, והיו ימיכם כעשומכאובים, וכי העסיקו לדרוש יד מי תעו? יד היום או יד הכסף? ידעתם נאמנה כי יד העושר הרוממה, והיתה היא לראש זאתה לו... נערר אחריה, והיה אדת משפחה כי כספה עשה לך את כל הכבוד אשר נחלת, שפעו ואספרה חוק קטן אשר שמעתי על שידוכים כאלה.

לרבש אסב האש הגה עתך עם הודים, ואני ראיתי לך עלמה מננות שרשי הארמה העשירה לאשה.

האם רוח רעה מבעתך? — ענה הרבש — כי הסיתני לחלל את פחקי המססת אלהים ואנשים לנע אל כוז משפחת כאלה.

ואם תתחן עם הגדולים אשר בארץ — ענה האש — והיתה האשה אשר הקך שרתי לדאשך תחת אשר אם תר סדנה והיית אתה לראש ולעיקר הבית.

וישמע הרבש ויכר אל בית האש ויקח את בת שורש הארמה לאשה ויאצל מכבודו אליה, והקראים באו אל מסתה הנשנאים וישאלו על תוצאות היווג הזה לברכם לפי כבודם.

שורש הארמה ואת — ענה האש — אשר מעתי ברבש ויצא הסרקהת הזאת.

אם כן איפוא — אמרו הקראים — מן הארמה סוצאה, כי השורש הוא העיקר והרבש ספל אליו, ויברכו עליו בורא פרי הארמה.

זאת

וזאת אחרית כל עושה סחורה בכבודו, כי אם לקח כסף סחורו ונקלה גם בעיני קנהו.

כמעט נשמע שמע השדוך הזה, והגה שבעתי קלן מכבוד, כי בני גילו אשר התקאו כי על אשר רסה מעלתי עליהם כספר ובתכמה, סמוע למצוא סקים להדעימני ולננות אותי בטם תתן החיים, ואחד סרם התתכם עלי בסלוצת התלמד לאמר: לא לבר בני פומפדיותה גם בני סלאגם יכולים להעביר את הפיל הגדול דרך נקב בית המוש.

אבל הסתנות היקרות אשר שלח אלי סחורתי מעת אל עת, הגה דהיובני כמקצת לשום פני חלמיש לעוסת העלולי הגערים ואחוק את לכבי כרמיון. הוה. האשה כלי המסמיש האיש ואין תרסה לאיש נכבר להתתן כבת בוו משפחתו כאשר לא יבוש הצייד הגדול לצייר את ציוריו הגפלאים באגודת שער חויר אשר יקח לסכחול, והשמש אוצל אור גם על חברתו העבורה על הירח, וכיתור אחרי אשר שלח הסתותן עגלה כבודה ויביאני לביתו על תג הבבורים הקס"ח. ראיתי סגרה ביתו וייושר בעיני כי הרבה עמל לשום בפוך עיני לכלי ראות וולתי הקעבר הוצעון הנוצץ כוהב סרדעק, ראיתי את הכלה וייושר בעיני ופי הארה והריצות שכלה, והרבק נפשי אחריה, ואחרי אשר הבבורני בתשורות וישיבני אל בית אבי כמרכבה סרקהד וייושר עלי טחלתי ולא ירדה עוד שניית הגערים תדרי כטני, ואוסר כלבי וילעגו רסה כחפצם אם הלעג טוב להם, ואני קרבת סחורתי לי טוב.

becomes butt of jokes

only now learns to write

כעת היא הערה עלי חוסן רוח חסדה ללמוד כתב ולשון למען איכל הרב כמכתבים עם המשפחה הארובה לי, ואחל להטרות את אצבעותי על מעשה הכתב ואת ראשו על לשון למורים תחת אשר עד העת היא הייתי גם ככתב גם כלשון כעגל לא לוש, ומה היה בעיני לשון למורים? סכתב סורכב ספוקים שינים חרוני פיוס קנות וסליות סרוקחים כמלות ארסיות תלמידות

תלמידות תנותנות פעם גם, שורות שלטת כספרי בקראי אשר לא היה להם שחר בתכלית הכתב, הכל כשלתי כפורר אחר ויהי מעיט כמעט לשד הסמן לחיך איש טעם כטני אז.

אולם כלי חפזן מעשה יד אמן היה בעיני כאשר כצאה ידי לבלע ולהשחית פסוק שלם על ידי הסורת איזה ימות הדומות ככבטא ולדשותו להפצו, אז כאשר צלה לי ללחין רעיון אחד ככפז פסוק שלם, ואף אם אבר רעיון ככפז הזה את ידו ואת תגלו לא חשתי עליו כל עוד היה לי סקים לצכצם בו סקצת ראשו ונופו, רגע לחצתי את רעיון אחר הכתוב ורנע נלחין הכתוב אדרי רעיון ונקרתי ית הכתוב נקדים נקד"ים לערות את השנו ולדרוש את הנקרה אשר היתה יורה לפעמים על הכתב, ופעמים נקבצו באו שני הנעים למקום אחר, רעיון היה סקוצין והכתוב סרוצין עד כי היו סכתבי כבית הרספית —

(הקצת) — סקום אספת רעיונות סקוצים וספוקים סרוצצים אשר אין סתום כרם — חסרי ידים ונכאי תגלים אשר לא יסושו כמקום כפלך הנקרות ולאח קראתי עם סופר סהיר, קאום הדמן ויתנו לי כתר תהלה כבאתים אל הסבין האפתי אל אבי לשמוע תהלתו גם הוא, קייתי תהלה ויבוא תהלה.

יב

שמעני בני — אמר כלשון הורב המיוחד לו — אל תהי בעלפה פרוצה העינבת על סחללי הרבים כי אם כעלבה צנועה המבקשת יודע כבין אחר על ויפה והדרה, יקול כפלים את הדעות ואל הספרם ככספר — כי לא הטיב בעיני הרבים כי אם את אשר יושר בעיני הסבינים המצטרים הוא הטוב, רבות יענת על הכתב וככל זאת בני רק לעס לך נאה תהלה ולא לפעול לחרך, צללת כמים אירורים והעלית רש, הגבתה עוף ערי סרום ולא ורתה עליך הרדם, אל תוקף לעלות

hospital?

כל האלו היה בין הגערים ובין אנשים גדולים לא ידע שאת תליו וידיו.

סן השת' הדיא עד אשר נפקד עלי סקדת כל נערי מלך היא נשיאת אשה בלא עתותי הודים לא ידעתי דבר ראוי להוכיח כספר הוה, כי סרוצת חי' בספק העת הדיא היו סרוצת פי סנוחה בגלל שוקט הולך בנחת, את אשר עשיתי אהמל שניתו היום ואהערת לשלשו סדר, אכלתי לסתני ישתני הרצותי סכתבים לזחנני, האסתי לי את השמים על הארץ כזרועות כלתי, ואשוב ואשפט על אר פני אבי, הן ואת סנוחת הימים אשר קבצתי בהם כח לשאת הלאות הימים הבאים.

העובת תקס"ט מלאו לי שלש עשרה ימי ילדותי, ריעש אבי את מסתרי בר המצוה לבני העיר ואני קריתי סדר השבועה בבית הכנסת ולעת המנחה הרשתי בבית הכנסת הרשה אשר הודני סדרי כלשון לסודים ואהי לכבוד לכל העם.

עוד סקדה קטנה אתה מימי עלימי אציע לפניכם כי נדולה היא לדראותכם עד כמה רגיעה יד אהבתי אל אבי הישר ססעו וספטו מישרים.

עם הילדים אשר בגילי חיותי חי' שלום לא העצבתים ולא שפרתי עברה אם העציבונני מהם כי היותי נוה לרצות ושוכח תרעופה, ויושר לבי אסרי להסתלוצץ הטובא למעלה, אשר הרעיטני במליצת הפיל והמסס כאשר בקש ססני להעביר חסאת החזון הגזר לאמר, רע כי לא החילותי את היום בו תבוא לבקש סליותה כי אם סלחתי יום הרעיון אותי בגלל דברים כאלה היותי לכבוד בעיניהם ויצוו אותי פה אחר פקד עניד עליהם ואם היה להם דבר כאו אלו וררציותים.

אולם שבועות תקס"ט בא אחד הנערים ושמועה בפני כי אחד סאתי ניסי הסת טענו דבר סרה על אבי, חס לבי בקרבי וקול נקמה אבי צועק אלי קל גדול ולא יסף, יצאתי השדה כחברת רעי המלאים רוח נקמה כסני ואשלח לקרוא את סתגנדי (5) והוא

takes up his father's honor

לעלות סרוס יזרדת התפסית, לכה כאורח הישר לטראה עיניך והעקק את ילדיו הרעיוןך כהכונתם בלי עורף ורעיון, על תוכות ששיתית יהיו נמצאים על הסדר ההוא כדבריו אחד הנביאים או לא, כי רק כה רעיון אשר היא הנף תלוי הויפי, לא תהר כרבים אשר מה כחצת כערו, כי מה ייפה כנר לכן, פנים שחרים כטום הויק. לכן הסר כל נקוד' וסוד'א סן הכתובים, אל העקס ואל הקצר את הרעיון להלבישותו כחוקה את כנר הכתוב אשר סצאת כחזות לאל ירך לקצוב את הכנר לפי כרת הנף.

שמעתי דבריו אבי כי נכוחים מהם, ואצפנס כחדרי לבבי, נסותי רעשות כאשר הורני ואולי גלה לי, הולא צפנתי אסרי כלכבי ספני סכתבי אבי כזדה הסכתור אורו ביום כפני אור השמש החוק כפני שפנים ושבעה, כי אהרי אשר בינותי הקלות הפשטות והסחורות הסנוחרות לככתבו אשר כל תוכה הודעת את רעיתה וקלו ככתבו בעיני ולא סצאתי עני לסבול עני כדיו עד אשר נסחרתי כהכאור הגדול הוה כסחשני בית היתני כאשר השמעו ככרצות הכנר.

כסוף הוכן הוה כראשית שנת תקס"ט נפקרתי לצאת סתדר סדרי לי כאשר אשר ראה מנחה לו על כסא מלכות קל סכתחלה וסח סכתרתי סני כאשר הורעני כשפת רבה כי לא יוסף עוד לנצח ערו ככתיי מדה כצאתי סכתיי סלוחה ככרתתי ולא קבלתי התנתיסם עד אשר הורני הנסיון כי יש סמורה לאכדה הוואת כי סצאתי כפרו כסוד' ה' חיים שיה' תקס' תתתי, ואם נקלותי להוכיח לסי אית הכבורה כחורה, לא אבוש לשפוט מישרים כי לפעוד לא נוכל האחרון סהראשין, ורק לשונו המעטנס כספקת היה לי כראשונה לפנע סעט, עד אשר בינותי לשינו אל כפון כיד סהרגל הסוכה עני, והיה לי לעינים כנסרא כסוסקים וכדרך ארץ, וכדבר האחרון הוה החכה רעמו סרעת הכולך לפניו אשר כל

1809

New melamed

הווא כשכתו לכמה אתי לא אחד לבוא ולא ידע כי באה סקדתו, ההאפקתי ואשאל כשפה רפה על כה סכבעו ארני הקשות אשר דבר על אבי? דברי כפי ולובן ואודס כסו את לחיו ססת, רנע נתדו סניו כסתי עולם ורנע סרצו דמי לכבו ויצפו את לחיו, נסה להצטרק ולא יוכל להוציא דבר צדקה ספני כי גם כלעדי ואת היה על שסתיס נלעג לסון אין כינה, ויהי כראותי כי עונותו על סניו ואסירי פני ואוסר, כן וכות הרשע' וברנע הפולוח נערי ארצה ויכדו סבת כלתי סרה עד אשר שכבה ססתי כרנע ורפו כסני.

או סרויון סלחסת הנוטה כינינו, יד כל בני בעלי הכתבים היו אתי כקנאה, והוא חלה כו כוקא סרוקא סכני דלת העם אשר סבר כספק להחזיק סעסר נערי, והוה כי יסנאו נערי אחד סססוריו כוודר כשרה ויהי אחרותו סבות סררו כפון, וכסתיעשו סמה לאחד סנערי כפנעם כו, ותתי סלחסת' הולכת וכבדה כספל יד כאכן וכאטרופ.

ויהי כהיום ואוסר אל נערי סלחסת' עד סתי יהיה זה לנו לסוקס? אין טוב כי אם נפקד סלחסת' כללית ונכנו סעס אחד ולא נשנה לו, ואשנה אליו סלאך ואעידו ואת בני סלחסתו על השבת סססר אל כקום סלונני אלסוני להטראה פנים.

כא היום ורוח סלחסת' הלבישתי וישאני השדה סלא השוקה לנקום נקמת אבי, וככל אלה סלחתי כרוחי, ואצו את נערי לבלתי סעע כקטן וכגדול וולת כסחגנדי לברו, אסס גם הווא צוה את נערי לבלתי הלחם כי וכנערי וולת כסחגנדי לברו, והנערים ססרו סקסרס ויעשו כאשר צו—נערי נפלו עליו כאשר יפול חסל ויכדו, ונערו נפלו על סלשין ויכדו, וכראותי אותו כי כרע הווא ואחיש לעזרתו, וכראות נערי אותו סכוע כעסק סלחסת' עד צואר ויסדרו גם סמה אל סקסס הווא ותתי סלחסת' כבדה עד כי כסוף כרה יד נערי הנחסיס לאהבתי על נעריי הסוקלים את עבודתם כסלס חסר, ורפו ססנו ויהו סקסס לנערי להכדו סמה ופצוע עד לא היה כו סת לככות ולצועק

beats him up

class was starts making heder boys

his side was

ולצועק עד, ראיתי פצעיו ותסך רוחי ואצו את נערי להרפות ססנו ונשב העירה סכבי נקמה, ספע אבי את רבר סלחסת' וידע כענינו, אסס כי לא רבר אתי כסוב ועד רע על אודות הדבר הוה ויפלא הדבר כעני.

ב

וככל אלה לא רפתה רוחי כי אם סמירותי את האטרופ כהעם לקרוא עליו כנר כסכוב כרתולים והלעות על עולת ססתיי ולכבו הערל, וככקום הוה שכבה ידיעתי כהנך ותתי לי לעורה לחוות עליו סתחלות אשר עוד אני וכבר כסנו את הדרח הדראסון, והנני נוטן לו יד ככקום הוה כוטרן כי ראשית סרי עסי הווא ווה סככונתו.

מה לו להערל הוה אשר	היו ערל הווי כרנע
סרה ערו אבי רבר	סדוע נכת סכסבע
רוח קרובו עליו נבר	כארון אהוים ספלה סופע
כי הכדו ועצמו סבר	הנה סכתך סקדה
ולא נשאר לו אבר	סכא סכא סקרא קישנע וכי

וכאסת העסיק העם לאכול סהדרי לכבו כמשר אבל האטרופ ככסרו כי התחומים ראלה נפרצו לרוב על ידי ההעקקות ויהי ככעט לננות ישותי סבר וגם לעני אנשים גדולים רגיעו ככרו אשר הללו את סעשה ידו, ויהי לו לים עולם לא יפדה ולו להרפת לרוב דא תשבת וככל כקום אשר ררכה הללו ודגה הנערים סקקסרס כו כשיר הגזר.

אכן הרב סרושה כיד הגבור עם סוכר כיד סליון, ויתרן דבעל הלשון על תופש הררב כי אין כפן וצעה לעסוד כערו, וכי יסתר אויבו ספניו בעיר דלתים וכרות, גם ססס יצוה את נחש הלשון ונסכו כלי לחס, ולא טרע סי רנחש

No comment from his father

אשר נשנו, כאשר שמעתי בימי נעורו על סלין נודע אשר נועז לכתוב ארונו בחרב סיו בחזרתו מהלכות על כבודו בסכסכו ורמך כחצו בור ורב ורמס להאיש אשר ילה את בעל החון לטען הנקם בו, ומה עשה הקליין? לנע טרדו סעביתו על קצו וחבר סליצה חדשה וישלח אותה אליו לאס:

ארבעה אנתו סחברי החיון
אני ועט, דיו ודגלין
רעי כל יגלוני כי חרבה סריון
על כספך וחרבך נשפך בויון
נש הלאה, סלך אביון

אי לואח(בני יקרו) שקרו ושכרו לשונכם ועטכם סכל מספר ואל השחמשו בלשון הליטורים אשר יתנכם אלקים בו שלא כסועדו ובסקופו, כי הלשון ביד המלין רוב סרוסה ביד איש הצבא העופר על המסטר, בה יתן כבוד לארדו העובר עליו ובה יתן סכות סות לאויבו הקרב עליו, ואוי להשיבר המבוהל אשר יתלהלה בחרבו הקשה בין העוברים בעינים עזובות ויתן להראשן את הראוי להארתן ואשר הלא סצחק אני, שתיס רעות עשה, שקין כלי הפין סכל ויעשהו בלי הוצח, ויך נדובים על יושר רכו בראשו.

ואת חטאת בני עמנו ויטבו פולין סתעקשים במליצותיהם לדרעים את בני חברהם בשננות — (Istas istas) — ובהתולים אשר נסציאו בהריונות טנים ואם עובתו רעיונותם איזה מליצה התולה וקבל להם כחבלי אשה עוברת. ללא יסיה ללדת לא יוכלו ככלל עד אם הפליטו את בן וגוני רעיוניהם וספתו אותו בפני אוהביהם הייטבים לבסח אתם, והנה כי יראו כי שפטו רכו כפצו ויתנצלו בדבר ספסל הוה לאסר, הלא סקלק הוא" יעשו אנשי כבוד כסיר נבוה העופר לקבל קיאם אשר יקאו, והוא עון סלי

סלילי וכו' אוסר מן ותר החצים הסנונים אשר ביד העם והלשון, שקר, ופליטנות, לשון הרע, תנופה, ורבילות, ואלף ססחיותם סיונא בהם סרבים לאכול אנשים כשלים כאשר יאכל הדרב כסלהבת תנופה, הסטריו ברוחכם בני יקרו סגבלות כאלה כי רכוס סלילי לטון סחליי רכב, והחיון הוה אשר אני נושא יהי על סקיום הוה דבר בעתו.

כי אתה בעיני רובך על כנפי הוה? — אשר הדרב את רחין — ראשיתך איש חס יושב אוהלים וקנך איש סלחנה, ומה לנצח סולמית ולברול ססחיות?

"נת סלחנה כסוך אני — ענתה תנועה — ולי הבכורה, כי הדרב יסית בקרוב והעם נס כסרחק וקרוב הנבד את רנוצה לראש סכרול לתת סכרו עליו להסית סרחוק,

תס אני בימי סחלי לא נאלתי עטי כעצת הליונות יותר ספעס אתת וגם בפעם הוה לא סוננתי להקבד בקלן איש כערכי כי אם להפיק ספין אחר סאוהבי אשר לא יולתי חשב סניו ריקס, כאשר יבוא ססיפור הוה בסקופו.

אם תסאלוני כנים יקרים סה הוה אחרית סתגנדי וזה סכסכה סאתו פעמים כאתרופ ובלשון? וידעתם כי לא לנצח ססרתו עברה, ובכערב יום סכפירים תקיץ ארכ לי כנצאתי סבית סכנסת ורחין ידיו אלי דרך כקשה לאכר, סלה סלה נא כי ישר העיתות". והכברים האלה כסועדם ירדו סדרי לבני סרציו את רוח האיבה העצור בהם עד כי תקעתי אל כפו ספרושה אל ואוסר כנפש ספעה סלחתי! ועטב ונהי אוהבים כבתחלה.

כא

עד כה תנוע נרל יסי ילחתי כסלאנט על סרבי אבותי החיים, בעין סוכה הנני סבים לאתד על הימים סכוכים האלה יסי סוכע ססות נעיסת כוסין אבותי, ואם ראיהם

they finally made up

for every season there's a book!

העופרים סרחוק ורואים את הרעה לכה בעיני כשר, כי התקוה התנפה ספסרת רכה אחריה אננה טראית וולתי לבעל הרעה לברו בעיני הוה, וכי יבואו הימים ונהפכה תקותי לאכוב, והנה אכרה הרעה נס היא סקקרה על ידי הרגל כפסך חוקן, וקל סעולו, וגם סכות ספר סכסלה כל תקוה, נורא על החיים סעל סחום, כי נס על סערי סאלו עוד דתקוה סרחפת על אפינו רק עם הנשיפה האחרונה יכלה רוח התקוה סאתנו, ואז אין עין לראות, ולכ להבין, כי סקלתי התקוה כחובה, עד כה דבר התקוה.

כראשית הרף תקיץ החל סתונני לרחין סכתיים אל אם על אורות התנועה. ויעדדו את הרברים אשר היה ביניהם על דבר כסף דתחייבות והבטרים, והיה טראותי כי כלה אחרצה סאת אבי להשיא אותי כתרף הוה ואכין את נפשי לקראת הסנוי הגדול העובר עלי, סססתי באסתת ספרו אבי, ספרים סדברים כדבר דנשואים סדר חיי איש ואשה ותלכות צניעות, וקני סננוח סקך עני כנסתר, ויורני ססין דבר סררי הקבלה כסוד איש ואשה, רברים אשר אספר ויעלה ויווני יפה, כן כיוות העולם התחתון, כן כעולם העליון, כי אכנס רבה די ספעולה הוה כעולמות העליונים כידוע לידעי חן — והנני לספר לכם חון קמן אשר קרה לי אתו.

כין האודרות אשר הוחרטי היתה ראשונה והסוחרה לשום את תנוי על תל הבלה כעת אשר אכן סכסעת על דה ספסנל סאר לתת להאיש יד סילפת על אשתו כל יסי כצאס, ורוח הקבלה ססרחף עי או עשה כאסת לפני סעקשים לסיסור, רברים אשר אין ססכל סקבל כדברים נעלים על ססכל, ולא חשתי להאמין אכונת אכן כיויס ככח סעצד תל נבר להוציא סאין ליש, סלאנים כעלי סהלך ת"ק שנה, ואף כי דבר קל כוה לתת שלטון לאיש על אשתו אשר ססכל והכתיב וירט, אבל רוח הכושה ספיה עליו ספאה סתגנתי ויחשברו להעוה נרולה כי סיספוט חן

1870
inducted into
kabbalistic
secrets of
erotic love
the first
stepping
story

כי נסמהו נס ככוס ישועות הוה רסיסים סרים ארדים, והוה סרכס אל העניסות רכה ערך החזרת והתרדל הנאכלים לקבוח סעורה אל סכסתיים אשר על שלחן סררים, אשר נס הכה יתולו להוסף טעם כחך האוכל כי יסרכו את חכו סקנה וכסוהוהו לטעום את טעם סכסכנים כוחרון טעם, ואם וכרתי כי נס כויסים סכוכים האלה לא סבעתי נתת וצפיתי כעצתי על הימים סבאים כי יהיו סכוכים סאלה, והוה כעני סרוצת יסי נבר על הארץ סכנות סליי רפי ספר סכסוכים ורב, אשר אם יאחו איש קף אחר כויה וסכיס לפניו ולאתיו וראה כעצי ורב רק על רפיים העיכרים ועל רפיים סבאים, ורק הרף אשר בין אכסעותיו סכר ורב... כן דרך בני הארס וזה סכנס, הימים הראשונים ח"ו סכוכים סאלה והכאים יהיו סוכים, אך הדיקה רעה, וסאסו את החוה וכתרו כעזרה, וכסריוצת חוקן כאשר ישתנה העתיד למה והוה נס הוא לסח וכחרו עתד אחר סחצו ככה יעשו ססיר עד כור יניסו, לו סככו יסבילו דבר אסת כה העתיד סקנה? הלא הוה כאה, והרעה סכויה עתה כעניך סה הוה כעכר? הלא עתד ככוכש, כי יתן לכם עתד אשר לא יסונה לחוה העולם אלו יושב לכם, אולם כאסת כרפוך הוה רטבצ רטובה עשתה את העתיד כעוע אל הוה כי רק לסכות הוה סככועה כנו את התסוקה, ועל יוה יסצא כל נטע וסעטיע כעזרה ורא יסכל כה ססכל לסאת את הרעה אשר ספניעה בו כוהה, וכעזר אשר הוה חרוס כ על סוכוה סססורה לו כויסים סבאים וסוכ לו עתה כי יססח על סכוכ אשר יעלה סעל כ עת יר והוה צויה כוהה, והעלחה סקנה כעזרה ס סוספקה והסכסנה על יוה כוהה וראית, יכוא סכוכ אשר יקוה, או לא, רב כי סוכ לו עתה ככה ססכלה וסכע להבין צרי כאסתת כה קשה יום וסעדה לבכו ססת צרכו לכל יאכר כעניו, וכאסת אן הרעה ספוצאת נבר ככרה על תנוסא אותה כאשר ירבו הרואים העופרים

In praise of his father

הספן יקר בעיני להביט אחרי על אבי תל כירו לתת בינה יתרה בלבי להבריל בן הקדוש ובן החל, ואל יחשדוני הקראים כפרקים הבאים כי טוב טובה בעשתי בבית חתני כפרה טודה בעשתי כבעליה אשר האכילה סמפוא סק.

ששגל אבן ודעתו הרחבה כדוית העולם לא אדבר רבר כי הוא רבר נלוי ומקום כאלפי אנשים בני עכט ונכרים אשר חזו להם רברים אחר, והוא כמעט סמפורטטא אשר אין חפץ להם בראיה, רברו אחרו בעסקים, ודשו עצה ספיו, או התלהלו אחרו כדויות ודודים ולא עשד תעם אדדים חסד סענה, כי אם דרין להשיב לכל שואל חשונה נסרצה טרע להם כרכטו, ולכסיל כאלוהו.

כמסכולות היה לו שכל נפרץ ונרחב על ידי קריאת ספרים רבים נקלותו לשפוט אם היה דרין או עטק כיוור, אפס כי היה שיה וישר להגביה למעלה ולהעביק סטה באורח ישר מבלי התעקם סלא שעה יסין ושפאל, והאסת היה באורח הישר הוה נר להנלו. כח וכרונו היה כביד עד להפליא, גם את אשר קרא בספר, גם את אשר סמע בעל פה סעם אחרת כיסי חללו היו עד אדיו סספר שנים ככתוב נד ענינו, והכרות האלה עסרו שאננים על ססירים ויטסרו חקידם עד יסי חזקה, לא חלשו בחלוש טיחו ולא התבלבלו בראגה או על ידי ספריע, ובעיני ראיתי הבית סלא אכרים שטורים עושים הילולים על טס י"ש ושטר בקלות וברקים סרירדים את הבית, והוא יטב בירכתי הבית על קסת הסופר וחושב את הרע אשר בו נראה לקי הודח השלים כחודש כסליו תקע"ז על קסת הצדדים — (אמיריא) — אשר סלאגם יזבת חתנה, ודבר לא היה לו עם הרמלה הרעשת את הבית. זולתי כשנה אחר לפני סורו אדיו אשר נפרעה סגורו על ידי האשה הילדה אשר חללה את יצוע אפי בערשו או יחאנן לפני כמכתב על חלשת כרות נפשו, כי איננו כמח סרפציות כחטבותותיו.

כנס"ח

חתן נלוי רבים, להורות כי הודף הוא אחרי השררה על אשר חיק, וסח גם אחרי אשר כמסת קויתי להקים בית כרסין בית אבי, סקום אשר האהבה שוררת; אין בו לא שררה ולא שלטון, כי אם בית סתגרת כנחת על ידי שכל האיש וסעם האשה, בית עוסד נכון על חוקת יסוד האהבה הפניסית כאן חפץ להסמיטו סכרעין על ידי עסרתי השררה והשלטון, ואבנו לדברי וקני, ואעננו דרך הלצה לאסר, אחרי אשר אין לסגרת הוה תגלים כספרי המקובלים הראשונים וכל הוצאתו כפי אחר האנשים אשר סמצא הדבר על פי סקרה ונסיון, ובלי ספק נסה את הדבר עד כמה פעמים כי ללא זאת איכה יעוה להחלים את הדבר לאסת אולי סקרה הוה? אם כן איפוא אין חפצי לכתב בעקבי האיש אשר עשה סחורה כנשים ככסוסים, ויטפני אלי סחיות את אשתי חיי המנסה הוה את אשתו הארדונה אשר בלתי ספק דרך את נלה סודך כף תל סוס, כי נשתת סעטו על ידי התמורה והסירית ולא ידע נעישת חיי איש ואשה.

Saw his parents Matrimony 20 exemplum

rejects grand-father's advice

סמע וקני סכנה אותו כמסרתי המקובלים ויפלו סניו ויחוקרו לוח סניות נענצה בלבבי, ואבי סמע ויצחק ויטפני הדבר לאסי כדבר חפץ. עד כה וכה והנה סחורתי כח ערב ראש חדש שכם חק"ע ויטש ארנו סשוש כשני יסי ראש החדש ויטב לביתו אחרי אשר יעד, את יום ה' אדר ראשון כשנה הוה ליום התנונה — או יחלו סרתי התנונה כבית אבי — ידי אפי הוה סלאות עבודה כסאפה תגור, ודקיות הסרקת, ופי סורי ה' חיים כדרשות אשר חרתי לדורש רברים כיסי התנונה, ואבי התכם לקח טעד להרני דרך אכתר ואלך בבית חתני לטוב לי —

כב

הגני נכון לצאת כבית אבי, אבל עוד תלוי צנה על הספן

קרא בהם בעתוהי המנוחה והיו סטורים בלבבו תרובים על שפתיו.

כמכתב החשבון המנוה סרדה ואלגיב"רא והכסת הראת — (מסיק) — היה לו יד ודיעה רבה כאשר יודו הקונסרסים אשר נשאר לי ירושת פליטה סנתת אוכרתה סארו כדקרוק לטון עבר סרדה אלגיב"רא ואפסי"ק הכל בלשון למדים קאר היטב אשר החל לחבר ולא כלה בעכרת הסת אשר סספו ארה ואיננו, עד הנה סשפט אבי.

כב

leaves Salant

14 yrs old

ב' ר"ח אדר ראשון תק"ע סכותי על פי אבותי בלוית ספס הקהל את כתי עיד סולדתי להפטר מן העיר אשר נולדתי ונדלתי ביניהם ארבע עשרה שנה ושני ירחים, ומעלות המנוחה עד רד היללה השתעשעתי עד בני נילי בני החדר, ואתפאר גם סאתם כנסיקת שפתים וכרסעות אחרי אשר סלתנו איש לאחרו את אשר הרעסנו זה לזה בודון וכסננה, שוטפתי עוד כתנוות אל כל מקום אשר קבעתי שחוק בו, ככל פאה אשר ישבתי כמסיבה ססחה, ואמר בלבי, שלום שלום לכם כסננות וידדות יסי עליסי" עיני סלאו סיס ואפן ואלך אס אל ביתי ואחי נכון לדרך.

כא הוים סקיתי ואירא ספני, ויס' ב' אדר, קרפו עיני אשכרות, והנה העגלות סעונות, הסוסים אסורים, ודבר אחר כפי בני הבית, נסעה וצלח"ה הך לבי ואכך סרה התפטרתי סאחי וסבני הבית כרסעות שליסי, חקני שרתי סוסר ויברכני כספעת רסעות נחלות כססן על וקני הצח סחלב, ואני לא היה כי סח לבכות ויובילוני בני הבית אל מקוסי כעגלה, סמעו אונזי רברת העלוק לסוסיו, סתתתי עיני לדאות בית אבי כאתרונה, ודנה איננו.

סאשר

כנס"ח ובמסקים הווצאים כעקבותיה היה לו יד וטס נעלה סאר, דושת פליטה כיסי עלוסיו, כי כדויותו לאיש לא סקר עליהם כראוי ספני הרחם אשר כוצארו וולחי לפרקים חקקים, וקני אשר אחר היה סשפטו תרוין כי אם יהו כל התכמות סכעולם ככף אחר ואות אחר סריות אבי ורבא, ככף שנית כרבע את כולם, לא טוב בעיני סגרת אבי רמבלה עתו למעמים כחכות אחרות סבלעתי הגפרא, ויקרא מנהסת לבכו סליצת בני סולין לאסר, ראש בני טוב סאר, אבל ארה אחריו רעים. סקרא ולסון חקדש ככללו כדקרוק ורגיון היה אוצרו, וסכתבו הצרופים כבור הקוין והכונקקים כעלול הקיצור סוחרים לו לבדו, ואם כל יסי צבאי אדרוף ולא אשיו הקלות והסחורות הספארות את סכתבו ורק הוה לבדו כחובב רעתו ידע לצמצם רעיון רחב סני ים כשור רברים קצר כסס יד, ובכל זאת לא אכד הרעיון כסחונתו אף לא קיצו של יוד כמלוא עש המלים ועל כן הוה סמגלים לוסתן בעל פה כדרך רעיון גדול המעטף כמליצה קצרה אשר העין הופסת אותו כרעו והראש חושב אחריו זמן סח, הוה הדבר אשר יפלא בינו וביני, כי אני חורה רעיונים אשכנזים וכלביס אותם כגדים כסחרות לטון חקדש והוה הוליד את רעיוני על רברי הלשון הוה.

וסתק שפתים כוה היה סיוחד לו כוספת אשכנזי ואם לא אעשה כנספי סקר להללו כמנת סקר כידועת השפה הוה על סחונתה, אך זאת ידעתי כי לא קצרה הוה סכתוב את כל חפצי בלשון הוה כשפה ערובה וכסתק שפתים יוודים ודרי לבב הקורא והוה לגם.

Knew German

Polish Russian

גם ספת פולאנית לא הוהה סיוחד לו וספן רבר כשפת חוסיא ידע ויכין, ועל פי הדברים אשר קראתם בראשית הפרק סכת וברונו הגדול אל יפלא בעיניכם ידיעתו רחבה כספודי דבר הימים וקרות ויטכי תבל — (ססיס) — ספודי סכע — (ססיס) — וסלאקות נלילות הארץ — (ססיס) — כי כמעט קרא

בלבנה אשר לדעת המרבילים סיוחור הוא לכל כששפי פולין לעשות עליו הלולים יום אחד בשנה ולחג את חג הקסם בחברת שדי פולין כאשר יערו לחלית הזה את הר בלאקס באשכנו לחברה כששפי אשכנו ושדירים, ושם הדר סאטרא ססתעף לדעתם מסטרא אחרא. עוד היום נמצאו נשים וקנות ופחות מסנפות שדי פרותיהן בזפת ביום גורע להרחיק את הכשפות מינוק חלבן, ויהיו לשתוק בעיני.

מסם נסענו ונבוא לעת ערב אל העיר הקטנה סלאבארע ונלך שם ארזי אשר חורתי על הדרשה הפענדה להרש ברבים סדר לעת כואה.

ה' ר' אדר קמנו לפני עלות הסוד ונבוא עם השחר לקודטעוויאן עיר קטנה רחוקה ארבע פרסה משאוועל ואחד התפלה שלחנו את טורי ואת המסולח מסתוהני לפנינו שאוועלה לבשר את בואנו ואנתנו נסענו אדיריהם לאם עד בואנו גיטעראָה כתצי פרסה סהעיר, הוא המקום אשר אסר חותני להחל בו, עד בוא האנשים אשר ישלח לקראתנו להביאנו העירה בכבוד כששפם.

וארזי אכלנו מצת הצדדים ונשבע מצותה איזה שעות, רחצתי פני וידי פשטתי בגדי הדרך ואלבש סחלצות כתחן סכחן פאר, והנה קל המלה כקל סתנה כבד מאנשים הבאים בעגלות צב ובסרכבה סרקרה בתוף ובחליל ובכל מיני זמר לשחר פני, ויהי הלולים הלולים, האורחים מקרמים פני בשלום, הכנר סגן, התוף סבה — והבתחן — איש נקלה המטר בכסף כבוד — סחלק כבוד סלא השנים, הסתתנים היו לו רחמים וסענים, הבאים לשחר פני, רואי פני המלך הבאים לעטור את ראש החרן היושב בתוף, כמלך עתיד לכיור לבוש מכלולים — היו מלך בחלום חיוון לילה — ומשרתי אביו סחלקים סגרות, ויהיו כלם שבעי עונג ונתח, אך אני אשר בשלי כל הכבוד הזה ישכתי סרעיד כי היה לבי חרד לכל הסראה הזה אשר לא נסיתי (6)

כאשר יקרו הימים האלה בעיני להיותם אדיות מופת יסר עלוסי הצנתי יום יום עם סקריו לברו, אי לואת סחלתי לי אם לא הפצא עונג בקריאת רברים קלי ערך כאלה, ואם היה עליכם הקריאה למעכסה, וידעתם כי היה לי הסתיכה לנתח, כי כן יסדה רסבע רסוכה רספצה בסוכת כרואיה להכפיל מעם עונג אחד פעמים רבות על ידי סגלת הזכרון כהיות זכרון עונג חלף גם הוא שמץ עונג כאשר נתנה לחכלת הזה לברסת שדה את סגלת העלות הנה להכפיל תעונג האכילה פעמים רבות די הפצם —

בשלוש עגלות נסעה החברה לחג חג מסושי מסובלות כאבי ובאסי באחי הצעיר כשתי אדותי ובאחד סגסי, גם טורי ר' היום ואחד סקרובי ואיש פלוח מסתוהני לפנות לנו הדרך גלוז אלנו בעגלה סיוודה, לבר סרתים וסרתות ותתי הקהלה גדולה, ואחר צאתנו את העיר סיותי רסעה מעל פני ותשב רוחי ותחני לדאות כי בשלי הכבוד הזה, ומה גם אדרי אשר כל בית אבי אתי בעגלה ומה סכרתי? כי הארבה אל עיר המלדת איננה דבוקה בחסות העיר ובקורותיה כעפדה ובאבניה כי אם באנשי העיר אשר נולדנו ונרלטו על ברכיהם, ונסע ונלך עד בואנו נינטעלישקה ררך פרסה ססלאגם להתפלל ולשהות מסקה השחרית, הרחקנו עוד פרסה עד בואנו פלאטעלה אל בית קרובנו ר' אדחן כ"ר וואל לוי אשר ברה לנו כרה גדולה פת שתיית, וגם הוא נועד לחברה אתנו ליום ססת לבי סאהבתו את בית אבי, גם אדר סכרתי כהר טורי ר' סאיר מצאתי סם וְאִשְׁקָה כביתו ספל סי קלי, מסם נסענו על היאור הנקפא עד אלקאר בירת רסמן ואמ"ס ונאכל ארות הצדדים מאשר הצמידט נסע הלאה עד בואנו לעת ערב למעלו ונלך סם.

ר' ג' אדר בכורך ארזי אשר ששנטי שח להסם ואכלנו סנת שחרית נסענו שלש פרסה עד בואנו חוקיקה ובדרך הזה התבוננתי סרחוק על הדר סאטראי רספורסם רע בפני סוחרות בלבנה

How much he enjoyed Writing previous chaps.

you love not the place but its people

bit of Polish ethnography

נסיתי בו עד אשר קרמו פני אנשים אשר היו ססכדי סעת הויתי בשאוועל ראשונה, ויהיו לי.

ואחר עליתי על הסרכבה ונסע תבוא העירה כחצוצרות ובסלצתים אל הבית אשר יעד תחני לססכן לו, ססה שחרו פני כל בני העיר כנקלה כוכבר, ואני וישב כסעל והבתדים סביבי כסלך כססבו, ררשתי כראשונה, ואחר ררשו רבים סבחרדי הכתורים, וישחרתי אתי וסן סה, עד אשר באו רססולחים להביאנו אל בית החרונה.

כד

באתי כשאון עליוס ובסחל משחקים אל בית החרונה, והנה הבית סלא נרות נוצצים ככוכבים כסרום, נשים ועלמות לבושי סכלל ססתאות קפ וסרקעות כנל ארזי שאון כלי חוסרה, ובתוכם הכלה הנאה סתעוססת כישיה וכראכניס הסוכות אשר עליה כורח בין כוכבי לילה. חרד לבי לקראתה ותכל עיני לדאותה ולא מצאתי עון לשאת פני אליה כי הבושה היתה קור כרול ביני ובינה, ותחתי כאה כגביע וין לקראתי ותשקני ואחי בעיני גם אני כסלך היושב כן אדוירו לעטור ראשו כגור המלוכה.

אם תאבו לסמע את השירים אשר שוררו סשוררי חוסן על מלך היום ההוא, ואעתיק לכם על סרתת לשון הקדש שיר חרוזי אשר רחש לבב אדר רסשורדים הסכוכים כסם כדהנים, עלי ועל סלדתי, וחווים גדולות, והיתה לכם השירה לעדה כי לא אלסן ישראל ססלצים ומשוררים ארזי אשר תביט כי נסר רוח השיר על ידי ההעתקה כאשר יסר רוח ססן חוקת המורק סכלי אל כלי, וזה הארזי.

שפעוני

Translates baalkeha's song into biblical Hebrew

ישרת חיוות כארין תוציא צפתה והיה כגן רוה כצפיה ורעונים לכבוד הפסח בעל הספדה ולכבוד הגבורים השושבנים

שפעוני ארזני גידים ארכר שפתותי תפוסנה סר וששונים חילים אנבר ושירים אכבר לכבוד הסנהדרין הסתותנים

הערוך לפניו שלחן סלא רסן כשסן את ראשו רשנקה הוא המגור אבי החרן ססן חוקק שפי ר' אשר סלאגם וכו'.

על כל קרבנך תקיב סלח ואם תאספה לחם תפריש חלה לכבוד חחרן הדוסה לסלך ולכבוד הנאה החכודה הכלה

וסה אסרתו אני בלבני לסמע השירים האלה! וביתוד החרן הרביעי הוה? סכדי השם הזכרתי אשר לא קרא וקני סם אבי אלקנה ואשר לא נתן את ססכנו כואגער. כי איה מצא המסורד מקום ככתבי הקדש לחרון את הסמת האלה ככרבה? וסה יכול עשות כאשר החל רוח השיר לבערו אם לא לחרון את סמו כססוק והיו בניו יתובים ואשתו אלפנה חסם עירו ככרבת תעקד ותסבר ותסבר — והדברים ינעים.

חן אלה קצות ררבי שירי נעימות בני פולין וסרם תקישו על השאר כי סיווי החרן לבר הוא הוחר אשר כל סגלת השיר והסלצה תלה בו ואשר יפלא בין מסורד סקלל לאינו סקלל, הוא רראשק סשוה חרוזי כשתים ושלש סברות, ועושה סורה עשירה, והאחרון סשוה אותו כהברה אחת, ותתי סורתו עניה, ררך ססל שור עם סטר.

זכרתי אחד פשירי אבני אשר חנה על מסורד עני הדגני נתן לו יר כסקים הוה.

Excursions on the aesthetics of baalkeha's - it's all in the rhyme

הוי הורשי רעה לנפשם! המעם בעיניכם הרעה הטענה
אתכם כדוה כי הבקשו סגנה חסכונו רבים גם בעתיד! רב
לה הודים אשר נתן לה הוכן להבות אתכם עתה ולמה זה תתנו
לה הנלים לרוץ אתכם בדרך השתד? כאלו היה חלקת ים
תיכנס נד סוכן לקבל דוד כל נגע וכל סלח, נפל עליו תנוד
רעה אחד ועטה פרי מאה שערים.

מה קרא בקל לא העוננו ולא תתש, ירסונו עונה
אחריו לא תתנו מאותות השמים, ואתם שונים באולחכם ללכת
אחרי ההבל ודרשתם רעה לנפשכם.

אלוכם בני אקרא אל יהוה כמסוגעים האלה החרדים לקל
עלה נדף, המסדרים את חירם ברעיוני רוח, היו המיסים את
אלהיכם ועשו את אשר החילוהם בעצה נכונה, אל החרידכם
ארנבת קופצת, ואל יבטיחכם ואב מפסיק את הדרך, כי לא ירעו
גם היטב אין בהם, והחדד מהארנבת בדרך לב ארנבת לבו.
ראיתי חזון למשורר אשכנזי על ההבל הנחוש והגני להעתיק
אותו לפניכם ביד הוכרן המובה עלי כי אין החזון לעת כזאת
נגד עיני להעתיק כמספס, וזאת רבדו.

ג	א
על מלא ספל יין ארירים	באה הפקדה זה באה
ישבה מסיבת ידענים בוערים	תנה כוכב השכב נוצץ כשוד
לחקד מסך ולדרוש בספרים	תורה עמל עובר רעה
אחרי חדשות מתחדשים לבקרים	הה רעה לא ידעתי שוד
ב	ד
רסצא כתוב בכתב העתים	מלאך חרב הוא אות מלחמה
כי טכב שבט	ענה אחריו קרש עצים
או יקו מצח הקורא קמטים	חרב תעבור על הארסה
יתן בכוס עינו ויקרא זה	ושכמיו, תבנית חרבות וחצים
	ה
	הבל

(*) יסועו (*) קמטים

חזית כשוד וכחמד
להמלש מסודה עמוקה
ותנה נשלה כבוד
כוקה מבוקה ומבולקה

ככה התקלקל מעם האנשים האלה ככל דבר כקמן כגדול,
ירגישו מעם מעדנים בריר חלפות ויהפילו סדורים חסרי רעיון
חילוק וביולוק כאלה, והמה ביד הכרוך כחוסר ביד היוצר אל כל
אשר יחפץ יסם, אם יתן קלו בשירים כאלה וחיתה רוח הגשים
כגלם, ואם ישנה פניו לדרוש להבלה ולרעותיה דרווי טסר,
ונעה כשוד, הלילו כנות תת, כי תישך נשתי, וידרו עיניהם
פלני רמעות, הוי! מי ישמע ולא יצדק.

ותהו הרועת השטחה בבית עד רר הלילה, ואחרי
התפסרו הקרואים אחד להחליף כח בחוק המנותה על שכתת
יום הברד, גם שבו אבותי וישקרו על כשותיהם ונשארתי אני
ואחיתי האלמנה עם בני בית תתני לברם שש ועל על אשר
לא העצרתו הבושה עוד לשתח עם הבלה האהובה בפני אנשים
נכרים, והנה יצאה הסקרא לסמן לי! כי כאשר התגללה הבלה
עדיה בעליה והנה נפקר כמנה דרוו פנינים, ומסכע והב גדול
אשר היה תלוי עליו, כי נפקר החום אשר נחרו הפנינים עליו
ברקה את רעותיה וישתפכו הפנינים היקרים כאבני נזר סגופות
הנה והנה, והיא לא ידעה בחיות עיניה ולבה על הנליה המתגלגלת
ברקדה, ולא על צוארה, והתי שנות הטלה בבית, שמו בני
הבית ולקפו כנרות, כחול וכאספה איש כפי סרתו, ואני
הלכתי אם ואשב הוסם בירכתי הבית כי היה לבי חרד על
הקל אשר העירה תחנתי על הגוק הזה אשר לא סמעתי
כמרו בבית אבי, ומה גם אחרי אשר לא נקוה בעת ההיא
סהלי הנחוש והאסנה באותות, ותהי הסקרה ההיא כדיל
הנשואין, בעיני לאות כשוד רע כעתיד.

brides string of pearls breaks
terrified of his father-in-law's wife
-bad omen

הוי

הבל קרא היום! מה לוכב רבתי הראשון כרוזים כשמש
למלחמה? כשוד מלחמה כוכב שפססם
אך טרו פני איש שלהבת ויהי לכם לאות אמת
כי הכוכב הזה כרוז כשמש הפעעים האלה בין ידיים
אש להדם הוא להבת שלהבת

הן אם נשק בירכס אן
אש קרא נודר? הוי חסר טעם
מי בעד לא ידע כי נלשו סים ואף כי לו נמצא לכם זן
ואותו פתח אלהים כבלי ועם רבי לא מלאתם את הפקס
להביא על דור טח, סכול המים חללים?

ז וה קרא לחרב וזה לאש ולמים
איש איש על רעתו כען ותעצושת מי הביא המלחמה בשעריכם?
או יקראו לעורה אל הודים אם לא אות השמים
פתח פה ברצח ויקראו לטהלוטות אם לא כוכב ששכסם!

ח ואיש חכם נצב מרחק
ותבונן על מעשרים הודים רמו כמעט וישלשו הלום
וילע הרבה ויקרא בשחוק על אף הכוכב הנורא
כיוא אלי ואשפוט מישרים כי אחרית מלחמה שלום!

כה

ו' ה' אדר הנה בא, תנה בא קין ים עלומי! ושתו
לא עת הודים, עבודתי ארה עבודת גבר וסתי כח נער -
אבותי אבותי! מה ראיתם כי סמאתם כנער לשום כשא נבר
על

על שכמי! בן ארכע עשרה שנה אנכי לא נפרה לבי להבונן
על בתולה, לא ידעתי את השנוי הגדול אשר העשה תוספת
קא קטצה ה על תבות נער תלים יותר מאשר ססה הגמרא
בפי - ולבני חסר החפץ אשר הציקה הפכע בלבב הגברים
לחשוף את סצמוני כנות מינס, כי אשק שפתי נערה יפה
ולא אתפעל יותר סעונע נסיקה נער יפה תאר, ולמה זה הבל
חניעו לאנוף את המבע לפתח פרתה בלא עת? תשתיות
את הפרי ככסרו להוציא ככנו ורע לא-בוטלה אשר לא יצפה
ולא יעשה כל פרי, הרפו סרסכע ואל העוררו את האהבה עד
כוא יתה, הניתו לה ללכת ררבה לאם ואל תאכזו את הנער
ללכת כצעדי גבר.

מי כהתכם סבין יודע פסד דבר בין דרך בית ישראל
לדרך תגים כדבר הגדול הזה? כי כאשר רסו אחינו יושבי
פולין את קף המאונים הרחק סאור סקי התיבן בקצה סזה,
כמה רסו אחינו בני אשכנז היוצאים כעקבי תגים כברהס
כבקעה את הקף בקצה סזה אשר לא ישאו נשים עד קרוב
לגבול הוקנה, אחרי כלהם את סח נעוריהם כחיק קדשות
וזנות ויתנו לנאופות חילידם, תסאו כח נעוריהם להסכע כשתתם
דרכם עד אם יכש כחדש כרם ותהי עונותיהם על עצמותיהם או אז
יעזו לגשת אל פבצר עופל עלפת חן וסלך אלקום אתם - יסונן
לעשות לו בית אב והוא חסר כח ישען אל ביתו ולא יעמד -
חן יפתח נער כקבוק יין חסר ישעם לבב ונתן את הכוס הראשון
הקפא על ססרו לצועה זונה שלטת ואת קובעת הכקבוק
וחסצויה יניח למסרת לאשת חיק הגסכע אססה רבה כוז?
וסה זה לא ישא לפשע הענהה הגכובה הוואת אשר אם יעבור
עליה רוח ספרה ונעה בעתה אחרי כוס אחד לדרוות נפש סוקקה.
תם להאנשים אשר נסכרו כנעוריהם סרפוא להסכע
כצאצי מעיהם לא תאוח הגשואן אחרי עכור ים הנעורים כי
אסת כרוז כשמש כצדדים כאשר לא ישתו רסות פני שני בני

אדם זה לזה תכלית דמיון, ככה לא ישתוו דעותיהם מכל וכל, אך בימי הנעורים בעוד הטבע נאבזה רכה כקנה, נקל להטות את הטבע לפי סדרת טבע וולתו, לא כן בימי העמידה אחרי אשר השנה הטבע את קשיותה ולא חניע עוד את ערסה להטות סדרה על פי חפץ וולתו.

הנשואין אשר כוננו ימי הנעורים יעלו וינצלו כרוב העתים אף אם רעות בעלי היוונ שונות, כי האיש יטה רוחו מעט לפי סדרת רעת אשת חיקו, והאשה גם היא תמטול כרוחה להטות לפי חפץ אישה, איש איש מהם יותר מעט מעט סרצונו לטובת רצון וולתו, וכאשר יתפשו הרעות וכן מה זו בוו ואברו שניהם מעט מעט סדרנשיהם המיוחדים להם לברם, וכרא להם טבע חדשה אשר פי שתי הרעות יקבנו כאחד.

לא כאלה! חלק נשואי ימי העמידה, הרעות נצבות כצור על החוג אשר יערו להם לא ימטו ספקום, ולא ינועו מפני כל, זה הולך בדרך לבדו וזה נכחי בדרך לבדה, ימטבו כשור וכחפור יתפדו ולא יתלכדו והיה ימיהם התנודות וריב.

הדרך התוכן בין שני הדברים הנלווים האלה והוכן הרצת להבימי דרך אשר לא מעטו טעם להם סתרים הוא לכתורים בשנת העשרים שנה ולעלמות בנות המשי עשרה שנה, כי בשנים האלה השיג הגוף את סדרת גדלו בקופה וקקה הטבע מותרות תוצאות שמן אל ויקי האהבה, ועת להתענג בטעם עוז הירדות הראשונה, האח מה טובה ומה יפה! ואל יחושו לשלהבת האהבה הבלה בעטן הנשואין כי האש בוטר והולך בנחת בלבבותן כאש לא נופח, ורק הלהבת היתרה אשר דעכה היא תסקע, והאש עד עולם תוקד, גם היום הזה הלך הולך להתחיל לפניו שובע שבתות להקרואים ובכעם נחת לי, באו המנגים וכאיבו אוני בניגתם והמפורר את לבבי בשירוי הכל, באו נאכני העיר עם הספר והפיוא עלי התחייבות לא ידעתי שדרם ומה טובם, ואני קיימתי בקבלת קני את כל אשר אמרו עם הספר כאין רעת מה כתוב

recommended 24 20 M 15 F

בו עלי, הליכוני בשאון עליוס תחת חופה כבוד ערוכה לי ברוחב העיר ויקראו לפני העדה את פרשת דבר הנשואין, נתתי צמיד זהב על אצבע הכלה (אחה וכל כדול כדבר כעשרים רבים על צוארי) שבתו הביתה כעולף בודועיה — ואהי לאיש — ובכל אלה לא ידעתי אך נהפכתי כרנע כנער לאיש, כאשר יהפך הבשר העכסר לעבודת הצבא כדי לבשו את בגדי הסדר, כרנע כאיש סדה לנבור בלחכה.

שבת ו' אדר דרשתי כרבים ואקרא כספר תורת השם בסמיכת כנוי סורנו רב אשר הסמיכני בו דרכ הנער הוטב על כסא דרכנות או, וארר שדרתי בליות השמש את פני בעלי כתי העיר איש איש בביתו כבשפטם או.

הבנה הוה לדעתי נובלות פעין בקשת רע הכא להאחו בארץ נכריה סאת תושבי העיר אשר יאבה להאחו בתוכה להתי לו פנוח בתוכם, ומשלות הבנות בין ובפי רבש אשר ישלחו בעלי הבתים להארת ולארק ביתו ארתי סדרו פניהם הוא דמיון אות קבלה כספר פנים יפות אשר בו יורו הרושבים להארח כי יתפצו קרבתו לתת לו פנוח והוקף ישוב בתוכם כאחד מילודי העיר.

Could it consummate the marriage

וארתי אשר גרתי מראש לכם כי בעת ההיא לא התעוררה טבעי אל הסרת הנשים אין חפץ לללות לכם את ספק חרר משבבי להראותכם כי כאשר עליתי בליל א' ו' אדר על כסת אשתי לטכנב הודים כבה ידדתי סמנה ח' אדר בכך וגם בלילה השני לא התחקתי הווח לאיש.

אשר קבלו אנשי העיר את פניו כבואנו שמה, התפטרתי סאתם ואבים אחריהם עוד סלא עיני, ואחר שכנו העירה בתכרת אבי אשר עמד אתי בבית חותני עד אם יקרה לו עגלה לשאת אותו לוילנא, ואני סחיתי המעה מעל פני ואתן את לבבי לסכות את בית אבי ולקחת את אשת חיקי לשעשוע, עד הגה דבר הנשואין.

כשנים ושלשה שבועות היה עוד רוח התנונה עצור בקרבי לא עשיתי סאוסה וולתי אבל מעדנים סתה ססתקים ורפוד עלי תולע להבקח רעיתי באהבה, ובתיות אהבת חותני כל ישעי וכל הפצ, ורצונו המקרה היחידה אשר כוננתי אליה ואתן את לבבי בימי הפנוחה האלה ללמד רעת סשפס חותני וחתיאני אל נכון, למען אחרץ לסדר את הנחתני על הדרך אשר יקח רצון סדס.

חתיני היה איש הסוני סדלת עם הארץ, בעל סכל דרוץ בתיות העולם נולד על ברכי הסרון היריעה ועניות הרעת, אשר אחריו עשותו עשר, שקד על שערי הספרים מסת כתי הדל למען היות מעלת העורר וכבוד הליסוד לאתדים בידו.

סכבעו היה בעל חסדה ולא יכול לאבוק את יעדו לסור, אל ססמעת התודה אשר חורוהו ספריו ולהשקיס רוחו הפצוקתו לסעסום על עשותו דבר אשר לא כרת חכק גם את חיק הפלוסופיא הגבריה ויטבל את סרור התורה ברלסת הפלוסופיא הסתוקה להפני טעם סרירותם בסקצת — והיה חצי פלוסוף בן סת חדשה — ותחת אשר סשפס הפלוסופים הקרטטעים להטות את הלב אחריו הראש, לכוף את רוח החסדה תחת סלטון הסכל, והפכו כני רבת הזאת את השיטה לעות את הראש אחריו חפין הלב לשעקר את הסכל תחת יד החסדה ויעשו את הפלוסופיא ספחה נרדפת להתאוה גבירה, וכמעט יותר הלב אדדי חסדה רעה וישתמשו בראש להצדיק את מעשיו, ולולא השתי סלנבל פי ואסרתיו כי מקור פלוסופיה סעוקשה כוו לא בראש הוא כי אם כו.

Partly of his father-in-law

ל'ס' אדר בבוקר הקצתי בודועת אשתי והפעם הוחי, כי הוה לבי חרד על הדברים אשר לחשה אשתי לחומה באוני על סדר חיי בית אבות הרחוק סתוי בית אבי כרחוק שמים כארץ, סתוי בפנים וועפות שפכתי שוחי להשם כסוכר ראש שוחתי את שיקוי סוכר כחול כרבעה, ורגה אתה ה' אלהים! ספרתו אבי עופסום על הענלות לשוב הביתה, נכס לבי כקרבי והתפננה עיני לשתי עינות סיס ואבך סתה על ארתה שכעים ושבעה כככוי כצאתי סעיד כולדתי, קרבה אבי לנחמני והגה נוחם כפיה וכיס כענינה, רבות כבתה ככסתרים על כלי סכרתה אשר הנחה כידו ורים, כי רב כאשר תוצאתו כלאחר יד כפי אשתי על דבר בית אבות הנגד לה כסת כלא כפי אררים, הנע הפיעה ניהם והנע סיסה, כי טיב לנבר סאת עיל כעס כנעוריו ויאות לעול ימים הסכן נפשו סאת רוח אחרים ואם איננו רוח צח ספיים, דברים אשר הוה תפלים להבי לולא ספתי כהם דברי אשתי הנכורים ככלה ופולחין להוסוף טעם סרורות ויהפך תנוחם הנול ספיה למעין עצבת.

עוד ישכנו ככית המשתה לאכול להם העצבים, והבדקן וכלי שירי התחוללו ככל עני לפתח רוח שישן כאפיו, אבל כפעם הוה נשחה נבורת סמנגום ותחת חכמת הבדקן הכוונה להוציא סחוק כפי הסכוכה, הן התקן יושב כאבל אם ואבו עושה אבל יתור, והרעית אחרתו הוה כספר בלעי סתן, ולשמה איפוא מה עושה? — נצח הקרואים השפה ללב כדכאים כיון, שתי ויחשו וינעו, אבל כל זה הוה דמיון הששער אשר תחל בו עלמה פרוצה להתפזר אחריו עכור האדם הטכני כלחיה אשר דכסם הראשון וקן עדה כי שאלה היא בודה להסתור את גרעון הטבע. עוד שתי שעות הוה שעה כתי העין פתוח לרדת ויורד כנתל המעה, לוינו את בית אבי בענלות וככרנכות עד סלקן אשר

leave taking

ויהי לשהוק ככאוב לב לראות את המורכב הזה מוכח על שרץ השעשעים בעפרדע כמרתת סובשה לים פחד עוף שורף, ואים ליבשה סחבת רג כולע, במקום אשר היתה האמונה לרוח הבהרו לשנן העיו במעו הפלסופיה, ובמקום אשר היתה לו הפלסופיא לפגיע שבה האמונה ותרו לו לשתרה, אם נפתח ררך משל לב בן זוגני אמן ופלסופיה כזה על אשה ודורה הפלסופיה סרסור העבירה ותחליק אליו בעינו לאמר אחרי אשר איננו פוגע בה קצין עפיתו אין רע אין של, יקרב אליה והנה היא כעולת בעל והפלסופיה הקשה אוסרת בחוקה לקחת פקורת אחר ותקון להטאיה אין, או ירף מהפלסופיא האיומה ויתכבר אל האמונה הרצויה לאמר הן אמת און בירי היום כתר אקעה להשם בתשובה נאותה לעוון הזה, וכבוא עת התשובה ושם והסתור תחת כנפי הפלסופיה הלוועת על הבלי העניות וטעופים.

כז

אם תקראו בני ספר תולדות הטבע ומצאתם כי נתנה הטבע אל העטלף כמשתפת העכבר כנפים קרובים לכנפי העוף לעופף כנשף וכעורב הנה והנה, סחורו בשר וכל מיני טון כאשר יגוב באסמי האנשים כעכבר נגב, גם ימרוף צפרי קיין בעוף שורף. ולעופרתו תארה הטבע בעל כנף אחד כצורת בעל חי יונק, כאשר נתנה להנשוף צורת חתול, רודף גם כן אחריו סווגו כנשף, ותואי אויב גדול כמקש נפש העטלף הנזכר. את שני היצורים האלה ראה המושל ויקח מוכר נאות להפנכבים כאלה המתחפכים ברנע מאמונה לפלסופיה על פי הפיץ תאווה הקולעת אותם כנף האמונה לפלסופיה וכזו לזו לרבותם להפצה, וזה דברו.

סה

מה לך צפור כנף — אמר אחד כבעלי הכנף אל העטלף — להתור בחשך את כרי בני האדם לנגוב בשר וכל כאכל לברות עיני הנשר בלבנו?
הלא עכבר אני כעבא בעלי החיים היונקים — ענה העטלף ויכוין כנפיו — ועד הארי יבוא משפטי?
ואם עכבר אתה כרנע תרדוף תשרוף את בני מיני? נאנח צפור קיין אחריו —
הלא עוף שורף כפרם וכתהבם אני? — ענה העטלף ויפרוש כנפיו —

אם כן איפוא — אמר הנשר אל בעל הכנף כצורת בעל חי יונק — אל העטלף ננע משפך ואיתו הקימותי לרדף לנקים כמדן נקבת בעלי החיים ונקבת העופות כאחד. ואת הכנף אנדרונגנוס מורכב מערות פלסופיה ואמונה כזה אשר פיהם כדבר אמונת שוא וימינם ימין פלסופיה הבלית לקחת גם טון גם כזו את הרע אשר אהבו.
אם נתבונן על כרונת ימי מורכבים כאלה ככללים נמצא כי יחליפו את כעכרם ואת יסודותיהם שרש פעמים בימי חייהם, כעכבר הראשון הכה בעלי הכרה, כשני בעלי רוח חרוו, וכשלישי בעלי תשובה.

הראשון כקוף תתנו את ימי הנצורים משנת העשרים עד שנת הארבעים שנה או קרוב לה, כי לא יהישו לא להאמונה ולא להפלסופיה, כי אם יתרו בעינים עצומות סחבתה להכרה, כצפרי קיין כשיוטעה לשוטטה, והכרה לברה אור לנתובתם בימי חושך האלה.

השני ראשיתו באחרות ימי המעמד הראשון וקצו כשנת החמישים שנה או שנים אחרות אחריה, בימים האלה כאשר יעמד רוח הכרה כועפו ולא יפעם עוד כפעם כפעם או יפשו כחכונתה הואת אשר היו בודה כגרון ביד התיגע ויתשו את נפשיותהם לאמר כי לא עזבה החכמה אותם אך המה העיוכים (7)

Mother-in-law

מפלם לטי כמעמד התשובה לפני טוערה, כוף רבר! אין להאנשים האלה חלק כשכל ונחה כבחירה חפשית כי עברי התהפעלות — (אויטוויס) — המה, והדרגש לברו כנייע את אופן סדר חייהם, הוא יפעלם לתפוא בימי העלומים, לחשוב תועה בימי העמידה, ולעשות תשובה בימי חוקנה, והמכלכל רברוחם כמשפט לא ידע אם יצדיק את ת שו בת ס בימי התשובה ויור ס לרש עת ס בימי הרמדה, אחריו אשר גם תשובתם גם רשעתם תולדות התהפעלות הנה, ולא כבחירה חפשית עושים המה את פעשיהם כי אם כאונם הדרגש עליהם.

התנתי היתה אשה יראת השם על פי המדה אשר יגבול המן העם כתואר הזה, כדקדקת כמעשיה כאר ומעשרת גם את המלח והחבן, בת יודע ספר וסתפארת ביהם, כי ר' שמואל חסיד ולוסרדיס אחרים אחרים טועים כמשתררה ככוכבים כרקיע קודר, וכקוצר יד אביה אברה וינחה לפני הארי, כראשונה הנה קצין יחוסה עלול כעפר ולא נזר, אולם אחרי אשר עשה אישה עושר הריצו את היום כן תבור ויענפורה כראש גם להתנוסס, כי עושר בלי רם כמלוכה בלי כתר כאשר דים בלי עושר כתר בלי מלוכה, וכהוות העושר סלך מי יעצור כערו לקרוא את הצנף אשר על ראשו כשם כתר, וכיחוד ראשה התאמרה ככבוד יחוכה עד כרוס, עד כי רם לבבה ותעו לבקש גם סאת אישה הכבוד הראוי לבת עליה סכן כזו כשכחות כפדו, ולא זברה כי עשרו לברו העיר את יחוסה החלוש כתרדסתו אשר הפיל חוסן עליו, ובלעדו עושר אישה כי עתה יין שנת עולם, ויהי השומר אשר היצו לתת יראת כבודו על פני העוברים, לאדוני הבית למוקש.

כח

שטעני בעת הדוא חוקן נאות על האשה הואת ועל אישה יוצגי טחן לי יד כמקום הזה. בלב

העיוכים אותה, וירכפי אשפות הפלסופיה פעל כפנים החדשים אקובים כשם כפרי כריון, יאכפו את הפלסופיה לפגיע את הקפית החכמה, אם לתרות כי גם בימי הנצורים היו התעבים ולא הרצון וכבחרתה חפשית ולא כחוק יד החכמה עשו את אשר עשו? האו להשקט את לבנם הנתון עליהם כקילו לפעמים על כעשה נעוהם וכקשו להם כריון ישה להפגיע את עינותיהם כבעיות הפלסופיה, ויהו בערי הנה הרה, ויביט המעמד הנה תקן הפלסופיה לפעמים קטורה כנף החכמה לשוב אל קאת, התעזת את נפשם כי גם כעשירי עינותיהם היו כרשיון הפלסופיה עליהם.

איים השלישי והאחרון יעביר עליהם בימי חוקנה המה הימים אשר אין להם חפץ כם, כאשר יהיו שערות ראשיהם את עינם יהיו המה את העוהם, וכחלוש לגייה יהישו גם כחות נפשם, ורא המצא להם משגגת קנה הרצון אשר תקן הפלסופיה ביהם, או תפשו כעמדה האמונה למשנן, כפרי המוסר יהיו דים כמקום כפרי כריון, תהלים כעכחות ופרקן שירה, כשגגת ועין יעקב יהיעו ספר, והוודה ליעדו חן יהיו להם כבודות ככנסים כחמי נעוהם ושתרות ימי השדירות, עד כי יהיו בעלי תשובה, והמה בימים האלה שימרו חובת ציון אשר כחוק ויהיו אפיקורסות.

יאחרי אשר שכל אנשים כאלה בלי אומנת מוג השבע, הוא כמניע איתו כחפצו ויחליפו אחריו ככרמה ככקעה, והטבע כשכחת הרבה צעה צעה רא כפסיע כפיעה נכה, אין חפץ הרגיל כי ייש כמניעים כין כעפה לכונדה, יש אשר תשליח החכמה והפסופיה כאחד, ויש אשר תקן הפלסופיה והאמונה אחוזה יד — וככעמד האחרון הנה עמדו גילו תהנה ככואי רכיות — הם כקיום היצעים פועלים על כתר המעכרות האלה כעוהה ככה, תקן משל בעלי טבע קרה האוהבים קרוא ככפרים וקדומו את שני האפיקורסות לפני עתה, והנפגעים כתהפיות הימן והישי כפדט

כלב וכן אשר נרשו ארוננו סתתפת בנחלתנו נע היערה
 לבקש טרף, והנה זאב סילל לקראתו, מי הביאך הלום כלב?
 האם להפור את היער באת והגלי ארונך אררך.
 ארורים בני האדם כפוי טובה — ענה הכלב — אשר
 השליכוני לעת זקנה, ועתה נודד לחם אני ביער הזה.
 הפלתי עלך — אמר הזאב — ועתה אינני וייסב לך,
 אל תשמע קול נבוחת כלב ביער פן יפגעו בך זאבים כרוי נפש,
 כי אם למד ליל כפוני, והיה כשמקד קול זאבים סיללים על טרפם,
 שא קול יללה כמיהם, כי הוורק חוות זאב, וכי תרמה להם בקול
 והיית זאב כרוי בעיניהם ואכלת כטרפם חלק כחלק.
 וישמע הכלב ויעש כאשר הורה ויאכל כטרף הזאבים
 ימים רבים.

ולקין הימים טרף הזאב הוועין את טרפו והגה הכלב סילל
 וכא כחפת רוחו לשאול חלק כטרף, ויכרתו הזאב ואמר:
 מה לי ולך כזב ינו פנים כי יקשת לי בעצתי להוציא בלעי
 מפי? האם יעצתוך סיקש לנפשי, רב לך כי השיעיתך עצתי
 לאכול טרף אחי ותפקוד עלי עק עצתי היום, כי יודע כפוני
 כי כלב אתה —

גם לחותנגם לחותנתי היו אבות אחים ואחיות אשר סדחת
 כלם היתה כפוני, את מקצתם פרנס כפאת רחמים ואת מקצתם
 כפאת אונם, את המקצת נתן להם כרצון נפשו ואת היותר
 לקחו כחוקה, פעם כסתר ופעם ביד רמה, כי לא כושו לאמר
 כפה מלא כי לא כצדקת אחיהם כי אם למענם כרך ה' אותו
 ככל, ואך את חלקם איפוא רמה לוקחים, אולם כאשר נשתו
 שתי המשפחות האלה כלב אתר לחלק סלל בית חותני, ככה
 חלק לכבם להביט איש איש על זולתו כעין רעה, כי היתה
 עינם רעה בשל אחים ויהיוק את החלק אשר זולתם לוקחים
 כשלל הוא לטול את, בני משפחת חותני התסכרו על אחי
 חותנתי כי נכרים נחשבו להם כבית הדוא, ובני משפחת חותנתי
 חרצו

חרצו משפט כי כלם אוכלים את זכות אחותם אשר בהיותה בת
 הלפיד חכם, כרך ה' את אישה לרעה.

אנכי נשיתי כראשונה אחי אחי חותנתי ומשפתתה, על
 אשר היותתי כהם רוח תורה, אולם אחרי אשר כצאתי את
 חפזת אשר רמה יועצים להביאיש את רוח אחי חותני בעיניו,
 אשר כל השומע אותם ישתאה למצוא את ערסת החצונים
 כהולכי סלכי קרם בבית אתר סדלת העם, אז נערתי חצני כרם
 ואש אחרי משפחת חותני כל ימי היותי כביתו, והגני להציע
 סקרה אתר קטנה למשל.

ימים אחרים אחרי ימי נשואי כצאתי כבית חותני כמקום
 פרוץ תבה קטנה סקליפת שכלול משובצה כנחשת קלל, ואקח
 אותה ואטמנה כחבתי, כי היתה כעני ככלי אין סחור לו, ואין
 חפין בו כי אם למשחק, והיה כקין ימים והנה ועקה גדולה כבית,
 כל פנים לכושים קדרות, וכל לב מלא חשד, כי נפקד כלי חסרה
 אשר אין קצבה לסחורו, כי היה כין אכן חסומה, כסוגל לרפא
 כל מיני שחפת — (pellagra) — אשר נכצרה כאת כל רב
 ורפא להעלות ארובה לה, שמעתי כבריהם ולא כנתי כי על
 התבה הכוססה אחי רמה כרמים, כי היתה זוללה כעני ולא
 יכולתי לצוות נפשי להאמין כי נמצא בה כח הרפואה הדיא
 אשר רמה כופלים עליה.

ואחרי כספר שבועות בא אורה אתר אחי חותנתי כעיר
 אחרת לשרד פני אחותו על יום השבת, והספר חותנתי לו
 באוני את דבר הנגכה ואת החשד אשר היא חושדת עליה את
 אחי סאחי חותני כן עיר האורח ועל פי נלגלי כבריהם והכסנים
 אשר נתנה לו עליה, נוכחתי לדאבון לבבי כי התבה האצורה
 אחי היא האובדת להם! הוי! מה נפלתי בעיני סאר! ועד כמה
 פעמים קללתי את קלות דעתי אשר הסבה כצער בני הבית וכחשד
 אנשים נקיים, אפס כי ככל ואת לא ררבה נפשי עו על הבושה
 כסדוסה להשיב את האבידה קבל עם, ואקח את התבה הארורה
 כסתר 8

כסתר ואשים אותה אל ארון כנדרים אל המקום אשר היתה בו
 כתחלה, והיו לפנות ערב כהלוך חותנתי להוציא את כנדי
 השבת כחארק והנה האח! התבה לעיניה, אבל איך נביא
 היתה או חוף רביל לללות סוד המקרה הדיא אשר כראשיתה
 כאחריתה כעשה נסים! כאלו שד כארץ התחתית לקחה ומלאך
 כפרום חסוכה! או ראה האורח הבא, מקום לו לחכות את כן
 עתה כלשון כמות הדרי כמן, ויש את אחותו אל הצד וילאם
 באונה לאמר, לא שוא חשדת את אחי אישך, כי יודו היתה
 כנגכה הדיא כ'אפת, אפס כי כרתו אותה לידו אתר הקונים
 התעללה ורפוא לידו, והיו כראות הנגב כי כבעה כפצו כסר
 לצקת את חתוננו לרגלי כקוד כוכים עד אשר כרעיתי ואקע כפי
 לו לחשוב את הנגכה לבעליה כסתר, והיום כבואי כנעתי את
 השקנה ואשים את התבה אל חוף הארון כלל, כי כעקי לסטר
 את אפונתי אף לאנשים אשר לא נאמנה רוחם את אחיהם —
 שמעתי את הדרי כלע האלה והיו כסדקות הרב כלבי. וככל
 ואת לא נקותי לתת כבוד להאפת, אחרת הבושה כסדוסה!
 ובלעדי שתי המשפחות האלה אשר כרתתי כם ואכאסם,
 היו עיר איזה אנשים כפסחרי בית חותני, כקצתם אנשי כשאו
 וכפנתו וכקצתם אחרים כיתו אבל כלם אנשים כעששים כעלי נפש
 לא כתיארה אשר לא היה כידו ללטר כרם תורה או סדות
 כוכות, ושיתוהם כפשוטות גם הנה היו כרבים אשר לא כסכול
 הנפש היתה, כי על פי כחותם היה להם כחלבים עם אנשי
 כהלחמה אשר ככפיקו להם כון וכפפוא, על כן כטרזו
 לשונם כמר עוות ונבלה, להקף את אם כהכרם אתם על
 כל דבר כשע ככרפת חוסה, הן הנה אפני כרבור אשר אלו
 כחכוננו עליהם רבי כמקובלים החדשים כי עתה הביאו אותם
 כסוד עלי קללק בני" וכסוד, וכעלוק ככך" — ישעיהו ס"ב
 ה' — אלה כרורים לצדקה אשר היו לי כבית חותני, ואלה
 כמעשים אשר היו לי לעינים!

see red
 the
 military

Find a spiritual refuge in Levi's home

כט

אבל ליעקב החיך המנושם אשר מששתי כביתו, ראיתי
 אור יקרות כהרר הרב"ר טוב לוי אשר כרה חותני כי רעיות
 אחי כיתה עלי, כי היה האיש הנה נספך על כרמיו חוף איש
 ירא אלקים כאפת וכעל כעני חפזת, וכחיותו עיר חך כשנים
 לא חתנתו אחי כרובות כי אם כאת כהנהל את אחיו חקן
 ככמו כעצתו, עד כי לא כנסת רבדו כי אם גם כרברו אחרת
 עולם כבאתי אלו כל הדבר הקשה, והוא נצב כעצת עלי
 וישכר עערי לכל אם כררבו בית אבי כי חערתי יום יום על
 הדברים החדשים אשר חתני לטפל כי.

ועל ידו נתנו לי כחלבים ככות תגדל כעיר הדיא היא
 בית אחיו ר' שכתה לו, איש חכם לבב לכתן כהרר בעל נכסים
 וכסקים רבים ולו שבעה אחים כולם ליעדים כופלים, גם כעל
 אחרת אשר כביתו, היה לכתן ואיש כחואר, וחתינו היה לכתן
 כשכיל אשר נואל חותני לקנות לו ככסף מלא את רכנות העיר
 הדיא אף כי לא כלאו לו או שמונה עשרה שנה, וכין אכנס
 ככחלוקת כסאי, כבית הנכבה הנה וכחכרת חיקרים האלה כצאתי
 את כל אשר אני כמר כבית חותני, אנשים ליעדים, אנשים
 כשכילים, כפרים רבים, אוחבים נאמנים, כי היו קרובי בני
 משפחת אבי — לא כררתי כמר ככל אשר כררוש הנפש היתה
 כל הימים אשר יצקתי מים על ידי כחורה הנה, עד אשר כחעמי
 יועצי אן לבער ככורה לצדקה או כר על הבית הנה כעלי,
 כאשר יביא כרבר הנה על כקיום ככרונת כספר.

וכני הבית הנה ככל ככפתם כהלמיד וכאחרת עולם היו
 כככברי חכם הקבלה וככשרתי כסרות ככפרי כמקובלים אשר
 רבו כבית הנה, ואני אשר כחשוקה אל הנכסר היתה כמנה כקרב
 באש לא נופת כראשית ימי ילדותי, כצאתי ככפרים ואלה את
 ככון אשר אור איש כמר, כמקצת כספרים כנה גם עצת כרתי
 אחי

back to
 Kabbalah

לא על הארץ השפלה הזאת אשר כוח ביותי לה ולכל הוושבים עליה, לא השבתי אגוש בלתי אם השרידים אשר רוח הקבלה נוספה גם, ככה נהפכה רעתי הישרה כי ויהפך לי לב אחר לעשות לפעמים מעשה הסיחות היוצאים מגבול השכל אשר התגדרו עליהם כל רואיהם כענינים בלתי משותפות בשורת הצטר, גם הסתעבה הטובה אשר חשב פורי להוקיר את ערך הפצות בעיני על ידי כבוד הקבלה לא יצאה אל הפועל, כי לא יקרו בעיני הפלאים והעולמים העליונים אשר תלתה הקבלה בשערי מצוה קלה, ארצי אשר-למרו ידי חיל לברוא מלאכים ועולמים כאלה תרשים לבקרים, ולא חשתי עבור על מצוה אף כי ידעתי כי ינוק בגללה עולמים רבים ארצי אשר בשמתי כבתי כי רב לבנות ארצים תהם, עד כי ביושר נשאתי עליה בימים האחרונים את המשל הזה לאמר:

מה יחדד לבכך על ביותך לרנעים — אמר השפן אל הטסמית — ארצי אשר רוח קל, עלה נדף, והבל פי אדם ידרכו בדרך עין!

ומה אירא? — ענתה הטסמית — וכירי להשיב ארמון על מספטו כרנע, ידרכוהו המה לרנעים, ואני לרנעים אכננו.

5

ופריצי בני פולין הבאים בית חותני לחקר מכסך ראוני בודח מחברת בני אדם וסתהלך אם תפוש ברעיוני לבני באים אשר אין ברותי נכונה, ויתקלסו כי, מקצתם אמרו כי משורר אני אשר רוח המליצה ספעת לדרך תרומים, ומקצתם העסיקו לצקת כוס לעגם עלי, והתח אשר היה להם לאמר עלי, הרי זה מקבל! נהפכו בלשונם ויאמרו, הרי זה פשוף! סמעה אשתי דבריהם ואקל בעיניה גם היא. אבל גם בלעדי לעג השאגנים האלה היתה אהבתנו מיוסרה

be wmes
object of
ridicule:
Polish squires
whin
wife

אני לומר אהם כי טובה בעיניו המעלה אשר רבה כפלינים את רבה התקנים הנעשים בעולמות העליונים לחכב בעיני את הפצות הקטנות אשר תיגעו הפלוסוף רם בעקבו, ומקצתם הרשתי סתפן נפשי, אף כי לא רבות בעותי כספרים כאלה וספרותם היו לפני כדברי הספר התהום, כי בסדה רהיא אשר נפלאו דבריה כפולתי בה בסדה נשגבו סודותיה בעיני, עד כי רסיתי נאמת כי השבעתי נפשי כס ורוח התורה, כהיות כל מה וסלה סוד לפני, ויקל כבוד הגלה בעיני כפאת היתה דבר אשר יתפשטו השכל — וגם כראות הכורה אותי הוחת את התלמוד לפני הנסתר לא היה כירו לתרום את אשר בנה בלי דעת כי אם לנרוד בעדה כנרוד חוקים, כאשרו עלי ללפוד פפרים ודועים בלתי סבילות וקדושים ככפרי לילה, ופחוק חיק אשה — דברים קשים לילדים אשר נשירם עבהם, אולם אני אשר לא הערה עלי עינתה רוח הכרת הנשים לא מצאתי כנפסי הפתורה ערות דבר אשר תעצרו סתבן חיק הקבלה הקרושה, וגם כסוף כאשר אפר את התכסה העתיקה הריא עלי כפאת ילדותי אשר איננה ראויה לשיבתה, לא היה שומע לו כמני, כי היותי כזקן בעיני, ורק מיראתי את פורי וראת הפעלה הלכתי עתי כונה וכן הגלה, ויהי לי היום ללמוד התלמוד והפוסקים, ובלוילה ככתר תרד מסבכו שקדתי על ספרי הקבלה המסלמת סבר טוב לבעליה, כי חוסכה את נפשי כרנע אחר למעלה מסבעה רקיעים, עד כי היו כל דברי הארץ — גם ספרי התלמוד לא נעדרו — כדברים בעיני, היתולתי לברוח כפני הרעית ולרדוף ארצי התקבוצות, כי מה נחשבה לי רעית בני ארסה לעומת מלאכי מעלה אשר אני כתרועע אהם כעיוני הקבלה! ואשר יש כבתי להולל ולהליד אותם כרוח פי — רנע העצמי ברעיוני לבבי עמוק עמוק עד לאין תכלית, ורנע הגבתי לעוף מעלה מעלה עד אין סוף כי היתה נשמותי פשוטה ככל עת ורוחי סרתפת הסוד כחלל כל העולמות העליונים, אך לא

effeminate male married to masculine female

מיוסדה על קו תהו, כי הפכה הטבע את ידיה ביום התיאיה אהתי לאחד עולם, את אשתי העניקה כמת נבר, ככה בעוז ובזריות עד כי נקקה את פרי האהבה לפני עתה, ובהיותה בת שלש עשרה שנה היתה עולה מלוסדה לעשות הפך נבר, ואותי הארה כעצלתים וכרפון יד, עד כי גם כשת הארבע עשרה שנה היותי כעגל לא לוסר להפיק רצון אשה כאהבת בשר, על כן הובישה הנקבה הוטרית, את הוטר הנקבי הוה פהליכות עולם.

לא רבה, אכנס קקה האהבה בעת ההוא עד, כי רבו עוד העמדים אשר ככרדי נשען עליהם, חותני וחותנתי אהבתי אהבה נצחת, בית ר' סתחה סמני כבוד, ובכל העיד היה שמי יקר, ואם היום נקלתי בעיני אשתי, על פי קלם פריצי פולין, שמעתיני סתר קרא כגלה אסור כנעוטה רבה ותשרני כבוד.

relieve an
Turim

אבל ימי **הפדוים** לא התמידו עתם יותר מיום אחד בשנה, חותני הפך עבר בדרך סתוק לנוע ארצי משאו ומתנו, וחוסן ירה חצי משטטה כן בית חותני לבית סבני ר' סתחה הנזכר, וחותנתי הכבירה לבקש סמני לשנוא את משנאיה ולדתקוטם כמשננהיה, ואני אשר לא יכולתי אנוס את נפשי לשנוא את קרובי אנשי הסופת על דבר ריב סרנסה אשר לא ידעתי הקרדו עם מי הצרקה, לא הוקרתי תלוי סביתו לסרות עיני חותנתי עד כי נכאשתי בעיניה גם היא.

incapable of
taking side

בראשית הדרך הקעלא אקף חוסן את שלומי סמני ויחל לענני ככריבת הבית, חותנתי הבישה עלי כפנים וועפים ואשתי הפתורה פנים סמני ככל וכל, ולדהם סתח נפש נדדנו כעת הריא ככני סגורנו לפני אחר ספקידי הצבא אשר נתן מסכנו כו ביד חוקר, ונאנס לקבוע ירידה בבית הטובי אשר היה שבור לאחד כאתי מלפני, והמעק הריא לא נשא את שתי המשפחות לשבת יריו, ונתגלל איש איש על ודועות עמיתו עד כי לא

Army officer

סרוב

סרוב טובה ורא כדברים טובים אסרנו איש איש אל וולתו עד לי הפקים נטה לי ואשכח, ואני ואשתי אשר כרות האהבה הסיער עלינו עד לנו גם בית סרות וכמה כקנות הוינו כפוכעמים על ספרים אחרים כחלל הבית התא, ועל אפנו והמתנו לישנו עינים סלאית ועם איש על וולתו עד כי האשה הגדולה להטיל קציעם בעיני, כי הכמה היתה לררע באר, ובכל אלה לא היה רי עד בוא כריבה הרשה בבית והפלא סארו, הותנתי תרדה להוציא את שנתה את אחי פורי הטובה כביתה לפני הם סתך השכירות, וכאשר ראהה כי לא הוזה סשפטה זה כרין ישראל באה עליו כעקפי עשג, ואני ביד הוישר הטובה עלי כפרעתי דברי לטובת שנתה, ואשתי כרות הסכסוך כפפסכה הביאה דברי זה לאוני חותנתי, או לא שליטה כרותה עיד ותתן עלי כקולה על דבר נטותי סתיר ארצי כתננדה תחל לעין אותי כעין רעה, לצרנתי כדברים קשים, לררוע את תוק כחותי ואת ערך כגרו ואשתי הוסיפה לצקת שכן על איש הכתה, להררר ריב להוציא רבה עלי, עד כי היו סרבות ימי התקף ההוא כעם וככאובים.

המה לא אכנע כבוד כנפשי להתפאר ולא כמתת שקר כי כלפתי את סחלת לבבי ואת כרות נבר, לא נכעתי כפני ידון אשתי, ולא שפכתי שיתי כדוק אבותי, כי אם הוהלתי עד ישים התיני אל ביתו ככנע סשפטי כחור אבי הבית, ועיד היום אכפלא איבה נערה רוחי את התפעלות נפשי ולא כשל כה הסבל? ויותר כזה כי לא נפרע כשוש הוה כקרבי, עד כי היה עיד לבבי כמן לחוות שירי כתחלות על הפקרים אשר ערו עלי או, והנני להעתיק כוח שירים אחרים כפפעי ידו כעת דקרא אשר לא נשכחו סלבי עידנה, כאשר טעה הותנתי את כרותי הכרתי את השיר הקטן הוה.

על כשכנעם וכמתקים ותענע עשו
ועקב על פת להם וירק עשב

climactic incident where his mother-in-law
accuses him of stealing money - accused by his
own wife -> explosive anger

ועתה חמאה אשר היה סדומי לברות בראשית ימי היומי,
והנה חתנתי באה אלי וטערת את הדלת אחריה, כאלו היה
לח דבר סתר אלי, אולם אני אשר החלתי לבח לה בסתר
לבני לא קפתי כסדומי לקראתה, ולא שתי לבני אליה, עד
אשר התעצמה והאכזר לאכזר, תעדה לי מה הפעך בכסף?
וכי בקש כסף סדך? ! - השיבותי שאלתה אל

חיקה בנאוה -
מי יחן ובקשת - ענתה אחרי בכעס - כי טוב לבקש
ס... סל... סלנטב -

דבר יצא מפיה ופילי רמי פרצו כנחל שטף ויציפו את
לבני, חים בלתי מבועי תרומי בחוקה מעל הכסא ועמדני על
הגלי, ויחן כפי את הדברים האלה לאכזר, עגבה את סבכתה
סדוי? וארסוף את הקערה ואשפוך את החלב לעיניה ארצה,
ופי יודע אנה הולכתני תפת נעורי לולא סדרה חתנתי לצאת
מעל פני, והתנתי לשפוך את הסתי על עצי הבית ועל אבניו,
קל סדרה יצאתי כחמה שמוכה מביתי אל בית ר' שסחה
בדרך סדוי לחנות על צרות ימי עלוסי, והמה חריושו לא
דברו אלי נתוסים כי ראו כי גדול כאבי סאר עד כי לא אקבל
התוסים, עוד אני סערה יטני אל חיקס והנה אחד סאנשי בית
התני אשר אהבני בא וילאס באוני כי נמצאה תגובה אשר
נחשתי עליה על פי דבה אשתי, או נתנו סלני דמעה רוחה לבני
הלתי וירוח לי מעם.

ואדק הבית ר' שסחה סתח את כלי ועסי ושלח על ידי
הסרתה הווא אל חתנתי דברי תרפות אשר לו גם הכחד
השלוח השע ידות תרת לסונו ולא נתן לה כי אם המעמד
ככל, ומצא לה, רבות התנע סדוי באהבתו את השלום עד
אשר פתני לשוב אל בית חתנתי לאכול אתה בערדים, כי
כל צרות נפשי אשר הרעתי, עד העת הווא בחוקה, התנערו
בקרבי כאחד, עד כי קצרה נפשי בך.

אבל (8)

על הכעס המוחים אשר הליכשתי כום כאשר נקדעו
בני בית אבי, התגרסתי כסדוי זה.

אם הצואר לבן כמגדל הסן
אין הסין לו בענק ובאבני חן

כשבת אשתי לעופתי על הפך לסווח צמר ולוססת על
ענים סלאוח ועס, עבר עלי סמאום רוח סדחלות ואחזר את
החירה הווא.

ארכה לאיש וכן ולו סיבה הוורה
ועגרו יושבת אשת סדנים ארוכה
הסרסעת הווא שערה וקנו סקסיה
וברגלה הבעס בו על הקסולים
הווקן צועק ולבו יהסה כחלילים
ואין איש סציל אותו סידה.

וחתנתי אשר אמנם לא ססנאה ענתני, כי אם להכניעני
לקבל את סויתה עלי, בראותה כי לא נפלתו בעיני עוד די
הפעה, שספה עקלקלות כי תולדות ססרון הרגשה הווא, והוסף
להציקני בדברים, וידו כסס יעוני תולך וסלא, הלוך וערוס
סום אל יום, עוד כעס, עוד רסיסי חמה ארדים ונית על
סוי, לא ארבו היסם ויקצו גם הדסיסם האלה על פי סוסת
אשתי אשר כל דבה לא אנס לה להבאיש ריוד בעיני אסה
כאשר חססעו בפרק הבא.

לא

וידו כיום ואבוא מבית תפלתו ואשב כחדרי אס בברות
פת סדיות על קעה סלאה חלב ופת, תרת כי קליא (ויחן)
ועתה

ותנני אשר ידעה כי סח בו לחסות אותי לחצו, והאיש
הווא העד העיד כי לחסד את הקסם סקרבי על ידי עשב סעלה
קיא אשר הכינה לי אשה חכמה אתה.

הדברים האלה ירדו חדרי כסני, אמר אסדתי כי קסם
שפתים סקרבי אשר בהכל פי כססף בא ובלחש שפתי בעל
שם יסוד סמני, על כן נתתי את אפי לקשרתו ואת אוני להבלי
לחשו, והנה הווא כסוף נסמי הרובין כאבן כבני מעי, אשר
אוציאנו בחוקת יד כום הקאה רבה סקרבי, אך ואת ספואה
כברה לחלי אשר אינני סרניס!

והפעולה הנפלאה אשר יפעול הצדוי הווא על פי הנסחת
האשה, גם הווא דבר אשר לא יקובל בלתי אם אל העת
הסאסין לכל דבר, כי צוהה לאסוף את כל קיא אשר יפליס
טונו ככלי, ולספך על סוורה ערובה לססה, והנה כבווא
השוף הנסמי באש או יבער לבס הסכסף בקרבו, ולא יכבה
כי אם כסם שאובים בבית הנפנע כססשו - אך ואת פעולה
לא ידעו חכמי מצרים ורופאי נלעד סרה! אמנם אין סוסר
ואין סונה להוללות הרבות ומעשה הסנען העצומים אשר עשו
הגברים לאהבת נשים, כי ההאבה אין עיני כסר ולא עיני
שכל, אבל גבר כסני אשר לא נפעס עוד סרוח החסרה,
ישנע ברעת סיוסבת לנעו אתרי בוקי סרוקי כאלה, לכען
סצוא חסרה אשר איננו יודע סה הווא! הס לכל כן כינת ארם
יסרה, סטוללות כאלה!

ובכל זאת נסרה כח סרבונוי ספני תתנוי אשתי אשר
הביאה לי את כום הארבה הווא החדרה, בלחיים ארוסת
סבושה, והאלעני לקח את הצדוי אם עוד זיק ארבה ארד
בועד בלבו אליה, חסרתו ררבי ואמצא כי ואתה לי לעשות
את הפעה בדבר הווא על כל פנים ספאת חובת הווסר, עצמתי
עני, סרתתי פי ואנסע את חום עם קובשתי עד הווס.

was mixed into
drinking
it

אכה גם מעיני חתנתי נפל כיום הווא הסכך אשר פרשה
אשתי ערוק, ובעינים בלתי ססוהדות סאהבת סחה ראחה
וחכן כי אך תואנה הווא סבכשת עלי, וחסס על כסויה סן
יכילס אם יודע בעיה את אשה התעסרה כסן יקר לאבותיו,
ובתרת חוזה וראת כעלה על פניה אשר ידעה כי כי סיסדים
יאחבני וקסף לבבה על סחה ליהר אתה בדברים ובסבות
חדרי כסן, ואני כסויא סר וועק סויהה בעתים והנה חתנתי
לקראתי כסנים יסחקים וברכרים סוכים, וכן הווס הווא והלאה
היסם לי חק כסויו ובסדוי כסדוי בראשונה.

עיה לא עברו פני ועסי, ולא שאלתי על אשתי אשר
לא ראיתיה כל היום הווא, כי ססוהרה כבית אבי אביה
להתנעה על הסיסה אשר ססוסיסה אסה, אוסם כסויא סר
זועק לחרר סססבי, התנגסה גם הווא ססה להגלי, ובסחיים
אחוסית כסני ומסויה לקחתי בידו וססאלתי אם הניתתי ססתי
בעקבני אשר הרשה אסה כסנה באחוק? ואם אינני שפס
נקס - הוסיפה בדברים סורכסם ססוהק וראבן נכס - כי
עיה כסנה הווא סססערת שנית סתת יוד, אך אל אביה לא
אקדים סססני כססם, ובסררים האלה הויהה את ססתי עד כי
הסססות סססות את כל אשה הויהה עלי.

והתנתי סססה ככל לבבה על הרעה אשר הפעיקה בו,
וקסרה לחוסיים עכדי סויה אסת סתת אשר ענתני, ובראותה
כי כל חוסיים אשר ראו סתי כסויו יסדסה לא ססן ארבה סחה
אלי, סססערתה העקס בקרבי סח גבר בחוקת יוד הרפואה,
אבל כסערת העקס ראו הרשה כסוסיים כי אם כסנים כססוה,
אשר סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה
אשר סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה סססוה
עד כי ראו אביה קום כסססני חרך ארין, עד סססוה את
הססוה סקרבי.

את הססוהה הווא סלחה חתנתי אלי על יודי ארד כאחי
תתני.

Mother-in-law
tree to
find potion
to cure his
impotence

על צוארה נרדפה הארנבת הנחלאת לפני כלב עז נמש
אשר הדביקה ויטוף אותה פעם ושתים בחמה שפוכה ובעזות
נפש, עד אשר התגלגלה לרגליו או עמד הכלב מועט, וירבץ
על סרפו כנחת, ללוק את רסה הוב כבשרה.

הה הרף כמני ואל תשגי' קראה הארנבת — כי
נשקוהו כואבים יותר מנשיכותך.

את המשל הזה נשאתי בלא שפתי מרמה על אשתי אשר
רעה לי אהבתה אשר הרשה אתי, משנאתה אשר סרה אל חיקי,
כי כל מוכר איתנה לא נגע כי אם אל חוק סתומי ובגדתי, אבל
כום אהבתה נגע עד נפשי, כי כמעט באה קובעת כום הרמה
אל קרבי, והנה נסונו כל קרבי, וישתפכו כמים הנה והנה, לבי
סחרר ויתר ספקי וקצוני הרוק נפתח ויזלו סאן הפגות,
עד כי התפוגגה נפשי ברעה.

ובני הבית הששים על התרדמות הנפלאות אשר התעוררו
לבוא, פלאו ידיהם לעבודת אהבתי, זה ערך את המוקד, וזה
הבין בלי, ומקצתם עמדו מווינים כשכמים ובמקלות להחיל עד
בוא הפגשה לכבות את הבערת לבו כפי הבית הדוא.

נכון לבבי כי לו בא בעת אשר שפכו את הקיא על האש
איש אחד מסבני הבית לשאול מעם סים לצבאו, כי עתה היו
נכונים לו מידם סבות תדרי כמן, אבל עין התגלגלה היתה
עליהם ולא הפגיעה כם את עין אלקטי, ורק אני כנפשי
הקחותי את שני כבוסר אשר אבהתי.

עד עתותי הצדדים פעל העשב את פעולתו כסתרי תדרי
כמני, ואחריו יצא כן תעורים אשר התחבא כרם ויפעל ביד
רסה לעיני השמים, כי נחפכו כל קרבי למעיני סים וטרנו למקור
שומם נחלו קיא כשם אף שטוף ונכר, כל הכלים אשר הקריבו
כני הבית, עד כי הקאותי את חלב אמי כמעט, וגם כאשר
נחמה

starts puking up a storm

נחמה ותחתי לעצור בעד הקיא על ידי עסיס הסודי ציטראן לא
צלתה בידה כי אם לטנות ררבו כבית חורין עליון אל ררך בית
חורין תחתן — לא הקלה הרפואה השה את ידה כמני עד דד
הלילה סאר ואחר ישנתי שנת תרדמה — לא שנת סגורה —
עד הבוקר.

הקיצותי לקום עם השחר ואנסי את ידי ואת רגלי והנה
סמו כחיתי, נסיתי להשיב נפשי ככאבלי האוה אשר הוסיפה
לי חותנתי כרסון, והנה אברה לי גם סמרת הכאבל, התת
חסרה משכב אשה אשר רבו להסוף לי, עד כי הסיכותי פני
אל הקיר ואשכב תדתי אם עז הצדדים, ובנסות השכס תדלו
עדת סתומי להתקבץ כעצלהים, ואקם כמסכבי להתהלך כבית
כמעט נגע אחת הנה וארת הנה, אף נסיתי פי לברות כאבל קל
אבל כמעט בא האוכל כטרנו ויתננף ככאב בית הכליעה, עד כי
לא שוה לי תענוג הסאבל כעצור הכליעה, ואך לצאת ידי חסין
ותחנתי המציקתי כרבריה לאכול רי שוכע, סלאתי פי באוכל,
סקצתו בלעתי כחוקה, ומקצתו שבתו פלמתי כסתר, עד אשר
הדיקותי את הקערה אשר לפני עד יתר סחציה לא להשיב
את נפשי כי אם לרתנע את לכב תותנתי, ואשוב ואשקד
על סתתי.

נדה סגורתי כלילה הרוא, כי תקפתני קירות רבה
ועצומה אשר נקשה את כל אברי זה לזה, לא רכותי כשפע
הכסות והברים אשר העתירו כני הבית עלי, לא ראיתי אוד
התנה אשר קרבו כסתתי אליו ואת הססקה הרמה אשר הקריבו
אל פי, הרהקתי כורוע סדאנה כרבר כאב טרנו, ואך שוא כריתי
לי קבר כמעטפי הברים והכסות לכל יצח עלי האויר החיצון
הקר, כי סערה עלי הקירות סתדרי כמני פנימה אשר אין
סעצור כערה.

לפנות חצות הלילה רפתה יד הקירות כמני ותם כלתי
סצוי לקדני כורוע כח התתני ויטין את לסדי, כטללי זפת
בושרה

terrible diarrhoea

totally incapacitated too ill to even cry out for help

כעדה השתכפו כעורקי, ואש להם יצא סדדרי כמני ויררתה
את סקור רסי, קל חיש התגלגלתי את כסתומי ואת כגדו ואטלל
עדום כמסתי כעל נחלו אש, וכבחות כל בני הבית הווים שוכבים
לא וזה סעצור כעדי סתוף כלי סים קרים ולסתותו עד חוטו,
אף כי נסנע טרנו על כל סלא פה סים, כי רעה לי הבערת בני
סני ככאב בית בליעתי, אבל כאשר נשתה כראשונה כח
הכנדים להפג את הקור ככה נשתה נכרת הסים להסקיע את אוד
אשי, ככה תליופי קור ותום את ססרת בית עיתוי ססה, עד
לפנות כקר, ואחר נפלה שנה נרודה על עיני ואיטן את שנת
הרשעים בני הגם.

עוף ונרמה הקיצותי כאור היום, הקדחת עזבתני, אבל
שיעול — (cough) — יבש חזק סאר הכשיל כתי והבועה הולכת
ויסתחוק כטרנו, ראיתי כראי אשר על הקור לנטי והנה פרטה
הסחלה את רגלה הלכן על פני לאות כמסלה, ובכל אלה לא
כננעה תחנתי להרוס כרופא, בלתי אם כנשים וקנות לבד
אשר כבר כמותי כנחלתן, רבתי אתה ריבי נפשי והקשיתי לקבל
הפאות סדיותן, ויד כירי גם הוא היה אתי לבלתי תת אותי כדדי
השנים לענני כהרפואת פנימות, ואך רפואה חיצונית ארת,
היא כרתון הנללים — (oil) — פתני לקבל סדיותם ואסת.

Mother-in-law refused to let him see a doctor — only old wives

אבל הני גם פי הישועה האלה אשר שאכו לי כעצת
הנשים נחפכו לפי צרה, כי הסים כראשונים אשר הבאתי רגלי
כרם סתרו את סרתת תום הררופה להפין הרפואה, וכבחותם
נחפוס לצקת את הסים השנים אשר היו הותחים יתר על הסדה,
לא הספקתי להוציא רגלי התוצה עד אשר העירו רום סים הותחים.
על רגלי היפנית והקלד כרנע, ואחי נגע ככל אברי כפנימים
כחיצונים, סצוארי עד קררגלי, זה סכר אולת תתנתי!

poured scalding water on his foot

וסאת הכאב החיצון הזה או סאת תבהלה אשר נבהלה
נפשי לרגלה היתה נכונה לבושש את סועדי הסחלה אשר יעודה
לה, עד אחרה הקדחת סכוא בעתה כיום הדוא, עד כי סמתי
כי לא תוסוף שוב אלי עוד, וגם סיסוד בני הבית התכרכו
בלבבם כי פרו ככאב החיצון הזה את נפשי סננעיה הפנימים, על
כן לא תששו כעדי על הלילה הכא, וישקרו כנשח על סטותיהם
לישון שנה עטוקה, אך אני לבדי לא ראיתי שנה כעיני, כי
התנודדתי כעצור רגלי אשר אסרתי ותתנתי את חותלותיה להתלף
הליפות לרגעים את התחככות אשר שטפו עליה להפוג חומה,
והנה כחצות הלילה שבה הקדחת ותבשר כעצמותי כותר אש
ובותר עוז, נשכחו גם ככאב טרנו גם ככוח רגלי ספני כצוקת
נפשי התמננתי באש הקדחת נסיתי להעיר את הישנים כקל
והנה נתר טרנו ואין סקין, השבתני לכבות אשי כמים קרים —
אף כי אשם הורני הנסיון כי לא כמים יכבה האש הדוא —
והנה רגלי הסולדה לא תחנני לסוש ססקוס, הליתי נחיתי
התיפחתי, פתחתי פי לשאוף רוח כתנים, עד כי נואשתי
מישועה, שפסתי ידי ותלתי ואת פני הליפותי ככסתוי ואשכב
כאיש נדהם הום כאבן.

הה מה עוניתי כלילה הדוא ומה עיפה נפשי כעסא! עוד
חיום רגני כשער כי לו ראיתי או את אחי כן אפי כחכוסם כרבו
כי עתה התנפלותי עליו להרוות את צמאוני כרם אח — כסצוקת
נפשי התנפחתי להשליך את כסתוי ארצה, ואני התנפלותי עליה
לתול על ידי ועל כרעי לבקש סים, והנה עובני כתי ואשכב
תתתי ולשוני היכשה סצאה ספי התוצה.

לקל נפילתי הקיצה תותנתי ותעורר את בני הבית
הגורמים אשר סדרו הריסוני פעל הארץ להשיבני אל ססתוי
אבל הה אני צועק באוניהם, שאוני והפלוני אל הסים והסה
על פי כללי רפואה לא ידעתי שרם סאנים להשיב נפשי כמלא
פה סים קרים! התתנתי להם, כביתו סדה, רבתי אתם, תרפתים
קללתים

totally incapacitated too ill to even cry out for help

קללים, עד כי על אש ותהם נאנסו ויהו לי מעם סיס אשר
גנה קירחם במקצת, ולעופו אנסוני אחרי כן לשתות חמים
במעט ולבסוף את החם הפנים בחיזוק, חספי עליכם רומאי אליל!
לגנות בוקר התנצחה רבבע על כל שומניה הפנים
ולחיצונים, וחצוק עלי שנה עמוקה, ובהיות כי לפני עלות השחר
עוברתי הקדחת לא גולה שנתו עד לפני הצדדים, הקיצותי,
חפתי עיני, הכפתי על כל סביבי האח! והנה חותני גם
הוא נצב עלי אשר שב סררטי בבוקר! או גולו מעל לכבי
עוד ברפואות הבית, וישלח אבני רומא אשר כלכל דבר סחלתי
במעטם הכפת הרפואה.

rescued by the return of the men

ככל אלה אחרת רפואתי לבוא ואך קולה רפה מצאה
נפשי, כי הרומא הלך דרכו לאם לאם להציר את כח הקדחת
בתרופותיו, וחותני בטוב לכבו לא אנס, לו כל הוצאה להוציא
עלי, עיני כל בני הבית היו עלי, וידיהם נבונות נצח לעבודתי
כל היום, גם כלילה החליפו מסמרותיהם שעה שעה לשמירי,
רק אשתי לבדה אשר בשלח הסער הוה עלי לא הצרה בצרתי
למרה עיני אמה, כי פנתה לה אל בית תענוגיה ואל משחקי
ילדותה בבית אבי אביה, ובאכת החוקתי טובה לה בסתר
לבבי על הדבר הוה כי בקין סגד היתה בעיני אז.

only his wife indifferent to his suffering

עוד עברו לי כמה לילות בלי שנה, וכמה שעות קדחת
אשר שלחה ארום חמים אל הדרי סוחי עד כי נמרפה דעתי
לפעמים וארבר דברי תועה עד אשר התאורה רבבע על המחלה
ותלחץ אותה התועה דרך נכבי העור בועה רבה, או פסה
חמת הסציק,

נד

סיבי המחלה הוואת עינור עוד בזכרונני דבר נפלא אשר
אני

אני מקריב מספסו כזה אל הכפי תורת הנפש — (אויסקאסו) —
לדביח פתרונו וזה הוא.

בהיות יד המחלה שלטת עלי והכפ נפשי כל סאכל האוה,
סקצחם סרו וסקצחם חמצו לי, לא ערב לי בלתי אם מיץ המחוס
סחולים במים וברבש, ואני ברוח הנערות לא בקשתי סבת הדבר
בקלקל מעם פי כי אם בקלקל המאכל, עד אשר עבר עלי רוח
עזים לטפוס עקלקלות כי אשתי בשנאתה וברוע לבבה מקלקלת
את כל דבר מזון אשר יוכן בעדי (טובלות מעין החשד אשר
חשדו דלת העם בימי סבת החלי רע את סרום העם) וסדי
שמירי את החשד הוה כלבי דרה רוחי המחלה בלהבת הקדחת
רעיונות שוא כאלה עד כי נתקעה המחשבה הוואת כלבי כיתר
במקום נאמן.

ויהי כלילה והאמה שפתה את הסוד לבשל סרק תרגולת
בעדי לעיני, ותבוא אשתי ותמנעם את התבשיל וברגע הווא
אחו כח הרמיון את עיני ויעבר את צבא תעתועיו לפני, והנה
אני רואה בעיני בשר את אשתי מצקת חומץ בסוד!
עיני ראו ולא זר, עוד לא פתני לבי לטפוס למראה
עיני ואחאפק עד יוציא חכי לאמת טעפס, אולם אחרי אשר
סעפתיו ויהי בחכי גם הוא כחומץ, או לא סכחה סחשכתי על
שתי השעיפים עוד, בהיות בדי תעודת העין והדך שני סוד
הצדק האלה, לשוא טעפו כל אשר היה בבית או עד סוד
לא נעדר וישבעו כי אין דבר רע בסוד, כי מה נחשבה לי
אמנתם לעפת חושי נפשי!

delicious vision of his wife poisoning his food

היפלא בעיני עוד המראות הנפלאות אשר יראו בעלי
דעת חלושה? החסונות המבהילות אשר תראינה לעיני הסאמינים
בך? הם לי סחשוד את בעלי המראות האלה כי שקר המה
בדום סלבם! לא קן הדבר! רואים המה באמת את הלילות
ואת רוחות הממים אשר המה מספרים אבל את חוץ קירות
לבם המה רואים בחיץ, כי להסך הסיקר הקולע את חץ
הראו

כי ידעתי כי גם המה רי להם בצרות נפשים, כי אם שמתי
גבורת לכבי סעווי וסמכתי בסבלנותי ואוסר או תוסע לי ידי,
או אסכול את אשר לא אוכל דמות, על כן לא הפיק כל
סכתבי אליהם רק עתרת שלום ורב טוב, לא כן עשה אחד
כאורבי אבי הנאמיים סייסבי עיר חותני, אשר ידע בצרות
נפשי, כי כאשר נקרה ויאתה לעיר אבי רגיד לו בפה סלא, כי
לא על שוטנים אנכי רובין, גם את דבר המחלה אשר עברה
על נפשי לא החחד סכנו, שמעו אבותי ויבהלו וקל חיש נוסד
אבי יעשית רכבו לשרתי.

finally saved by his father

ויהי כיום ואני יושב על סרטי המס כרעיוני לכבי
ודאסי סכך על ידי לחשוב מה יעשה השם בי, ואיש לבש
בעדי דרך בא הביתה, הסיבות עיני אל האורח הבא, האח
השם הטוב! אבי! בני! קראתי ויען, וברגע היינו מעולפים
איש בורועות וולחו, עפרתי מסתאה ומסתופס ולא יכולתי
להוציא דבר דרך רל שפתותי אף כי דרבה אבי לקרוא לי
לשלום, כי כל התפעלותי, כל כחתי, הנשות נפשי, חיי רוחי,
ההקבצו אל בית סוערם אל הלב, לא נותר ככל אבני הנותרים
כל הנועת חיים כמעם, אך זה רגע ערנים הכסריע בכחו
שנות צער ותונה!

לה

תחיל אבי שנים ושלשה ימים עד אשר אפתח לכבי לפני,
ואני חרשתי — החל לפתוח פיו לאלם ויעודרני לערות יעוני
אל חיקי, ואני הייתי באיש אשר אין בלבו הלונה ובפיו תוסדות,
כי עבודת הארבה אשר עברתי חותנתי בחלי, שכתה את
כל אשר עושה עלי, על כן לא דברתי עליה רק טובות,
גם כאשר פתח אבי את סרתי לכבו לפני, וינל אוני כי לא
לשוח היתה סבת פני נסיעתי, כי אם להוציא מצרה נפשי,
גם

הראות סדרך הטוב אל המחשך דרך בת העין, עד כי דמה
ראות בחיץ את הדבר אשר צער לו על ירועת סוחי פנימה,
ותרת אשר פי התקרים יקבנו בשם כח הד סיון אקראנו אני
בשם הלישות הסיון, ועתה אשוב אל מקומי.

כמעט החלוחתי לשאוף רוח בריאות והנה הסק חותני עבר
שנית אל בית סגאו וסנתו, ואני כאשר בכיתי דמעו שכתה
כבואו כן בכיתי דמעו עעבון בלכתו, כי היה לבי חרד על
כללי אשר נחפך על ירו לטובה לכל ישוב ותגלגל בסוד הוד
הפניקה אותו, ודמעתי אלה היו למוקש לכר חותנתי, כי
נחשבו לה להרפות הרש — (שויגוסט קאסיוס) — אולם
בפעם הוואת נכונה ראיתי, כי שכה אהבת חותנתי אלי באמת,
והתכול עלי אחרי ימי סחלתי כאשר התכול אשה על פרי בטנה,
לא השנה סכני כל דבר כלכלה אשר שפרה לי בעצת הרומא,
עד כי בסרוצת ימי ששה שבועות, שבו שוטנני הכריאות לציוץ
על לחיי במקום.

terrified to be left alone w/mother - low who takes kindly to him now

הן זה הקיץ הראשון אשר הטיל חוכן בעין עלומי, אשר
בהיותה צרת אמת — לא צרה סרופה — ולבבי דך ונח להפעל
התפעלות בלי מצרים, על כן התחוקקה בקיום שוננים עטוק
עטוק בתרתי לכבי, עד כי לא שלמתי לשתות אותם ימים רבים,
כי שווי את זכרון ימי הרעה ואת הקבה אשר הקבה אותם
נגד עיני הסוד, ומה גם אשר לא שוא שערתי כי עוד תקום
פעמים צרה, כי מה יתרון לי באהבת חותני וחותנתי, אם לבב
אשתי איננו עמדי? הלא כל הימים אשר לא אקנה אהבתה
כסרתי אקשב בבית הוה, וכמה אתרעה אליה למשוך אותה
בחבלי אהבה? ונפשי הסרה את האמן השואבת המושך את
לכבי העלפות אחרי התורים — רעיונות כאלה רבצו כאבנים
על לכבי, ולא נתנו את שמוש רוחי לשוב לקדמותו ימים רבים
אחרי סובי לאיתני.

but what of it if his wife still doesn't love him?

ככל אלה לא עלה על רוחי לקרוא אל אבותי להרשיעני,
כי

next, they make him turn against his beloved teacher by spreading lies

ותהנתני לא עכתי את הדברים הקשים אשר שלח לה ר' שמחה על ידי משרתה, ותשם על לבנה להרוחקי מביתו, ואחרי אשר ידעה כי לא בכת הנבר עלי בדבר הזה, ססת ערסה כעשה, והכת את עושי דברה להביא את רוח הבית הזה בעיני, ופכיא דבה אלה הו סהירוס במלאכתם, פה הנה לי כי בני הבית הווא שחץ על גלת חזי בדרך ארץ — ופה נרפו לי כי גם תורתי לא נכונה בעיניהם, היום לאסו דבר עמי כי טורי התסיד פגע בכבוד אבי על דבר נשותי אחרי הפלסופיה — וכדומה מרברי דבה, עד כי ברבות הימים הפך לבני לשנוא את המורה לצדקה זה, אשר נפלאה אהבתו לי, ופדעת נפשי מכלי להחיל עד בוא חותמי הקעתו בני למלמד אחד, עד כה הובילתי קלת דעתי להטוא למלמדי להועיל הירשב לבסח עמי, אשר נמלני אך טוב בכל דבר אשר מצאה ידו, השכח ימיני הנהגת את הדברים האלה למוכרת עין אם אשכח את חסאתי ואת כל הימים! ואם אפגע מקראו כסתר לבני מדי אחר בו, לאסר חסאתי למורי וישר העויתי! אף לא אחד כום הגמלות את נקמת מורי בפעם הזאת, כי כמעט סר על מורי, ואור בית אחיו פנה סמני, ואך חשבום וקודר בלחץ האשה המושלת בי עד כי לא שוא אקה כי קבלתי ענשי כפלים כחסאתי זאת, עד בעולם הזה.

divided opinions back home 1) mother 2) grand-father 3) father

Father decides to send for newlyweds together, ostensibly for Passover; in laws & bride suspect nothing, though everyone else can guess what will happen.

she discovers the truth

finally asserts his manhood in the inn, close to home; wife forced to capitulate

סופרים יום בואי, ואני אשכח בן שפתים לשמע שריקת אשת סדנים!

עליו לב אחרו בדרך ביום ה' ניסן, אני אשר דרבי מעורי להשתעשע בסחשבות לבני ישבתי דומם וחשכתי את העוברות ואת העתידות, ואשתי אשר כחה בלשונה הרבתה שיתה עם העגלוק ועם האיש אשר שלחו אבותי לצנח עלי בדרך והסה היו אנשים אשר לבבם על ראש לשונם, לא ידעו להסתיר סוד, על כן התרוצצו ספיהם מיום כסרתת הלשון, כי הולך אני להשתקק בבית אבותי ולא להשתעשע, עד כי נפלה הסכנה הנסיכה על עיני אשתי, ותרא כי הולכה היא לתת דין וחשבון לפני אבותי על כל אשר עושה עלי, ופראום נדחה הדבור לפני הסחשבה ויהיו רבריה מעשים, עוד מעט והאלם הוסדה, ואחרי שעה התלה להתגודר כי קשה עליה הדרך, לבה נקשה, נפשה כרה לה, כי יודע את אשר בעיר, כי לב נבא לה רעה, אולם אני שחקתי לפתרה וארפוק את הסוסים עד בואנו לילון קארטאקלע דרך ארבע פרסה סהעיר, שפה צויתי לעשות לי כפעמים כאשר אהבתי ולא כאשר אהבה אשתי, ואתגלה כבן תורן בכל דרבי לסרות עיני כבודה, להראותה כי אף שלבון לה עלי עוד, או נתנה עלי בקול טובים, והגודר אפס בתור ארונים כי לא הוסף לענות בדרך כחה עוד, ואני החוקקי בהשיותי אשר קנתי היום, ואתאסר ללכת סחול אל חיל מעלה מעלה עד אשר אובה להיות שליט על השלטת עלי, כי העגלה אשר אטרנו וישיבים כה רשות אבי היא, והפרין סריבה בינינו, אבל אני דברתי קשות, והיא לסרה לשונה דבר רכות ותודר דמעה כנחל, ובכל אלה לא נצחתי, עד אשר פטר המצח אשר ארנו את המורה הזאת, לשכור סאת בעל המלון עגלה וסוסים להשיב את אשתי אל בית אבי ה ואני

doesn't reveal anything to his father & even defends his wife by blaming himself father leaves empty-handed

גם או ססתי כוב ססתי לענות בחסי כפניו ולאסר כי לא עברה כל ערה על נפשי, ואף על הדברים אשר לא יכולתי להחיש, נגתי כפני ההתנצלות, על תהנתני אחריו כי סקרה הוא ולא חקום פעמים ערה, גם את רשעת שוכבת חיקי הצדקתי לאסר כי לא שוא תלונתה אחרי אשר אני ברלת כוד נורע ספנה את חקקה בדבר אשר הוא עצם האישות, על כן חובה עלי לשאת את התונתה עד אשר יברך הוון את חלצי ככה נבר, סוף דבר! עשיתי לימן בית תהני כמליין כיר וישר ולא נתתי אבי להרשיעם בהשפסם, וגם כאשר אבה אבי להוכיח רכסם על פגידם בדברים טובים, נשקתי ידיו ואבקשתו כחוקה לכל יחלה את קדושת ימי שבתו כזה מרברי הוסחה, כי ימים טובים סהה לי, ולא ימי רין, עד כי נעטר אבי לי בדבר בלא סורה להנתיני ההננות עוד תחת ידי אשתי עד עת מצוא — ויסע לביתו סר חקק על רפון לבב בנו המלמד אשה אלוף לראשו, כי כחפצו היה להחיר את הקסר אשר קשרני בלא רעת.

father had intended to sue for divorce

General indictment

ותהנתני (9) וסווא הסוס הקנן, והפסם גדול הוא, ואת קום לפני הסופים הרלמסם זמר לסוב, כי סדין עתן כל עני שלון חות לכל ספחות סני כריסום כחמור קנן.

ישה, לא ספך על הדלכה בפעם הזאת, כי התבונן על כח גברי, ויסצא כי לעולם לא אנצח את אשתי בהלכות אישות — ולשווא עכלו הבונים לבנות בית אשר אף חלקו סראים עם חלקו — על כן הריעו לעשות את דבר אפי, אבל לא כפעמס, וסאסר יקרה כבוד הבריות בעיניו דתור את רברו כסתר הארבה, ויוחל עד אשר קרבו ימי הפסח, וביום ג' ח' ניסן תקע"א באה פראום עגלה כבודה וסכתב להחני, כי אפי סתגעעית עלי סאד אחרי שמעה את דבר הסחלה אשר עברה עלי, על כן נמצא להפצה, וסולח הוא עגלה לשאת אותי ואת אשתי אליו להדות כססתה את פניו כה הבא, סמע חותמי את דבריו ויאמן כם, כי יודע כי לא טוא כולד אשר הפקיד אבי בדיו, וכל מעשיו טובים לי סאד, גם תהנתני כשהה כסובה אשר הוסיבה לי כימים האדוניים האלה ולא יראה פן אחר לה את עונות הראשונים, אולם יתר בני הבית הבישו איש בפני אחיו, והתלחשו כי הנני הולך ולא אשוב, גם מורי גם בית אחיו גם יתר אנשי העיר אשר ידעו כי לא נבון לב אשתי עמי, נבאו כי השוב אשתי סכית אבי כנפה, אך אשתי לבדה כקלת דעתה לא הבינה את אשר לפניה, ותשש על הגסועה ההיא, וידעה כי רבו משעיה ועצומים טטאה אשר טטאה אלי, ובכל זאת חשבה כי נכונים לה בבית אבי ימי ארבה וכבוד, לא ראתה את השמש סרוב אורה —

cannot please both fathers

ואני תותני ססתתי כנסיעתי ואין נרת, כי אהבתי את בית אבי ואהבתי את תהני, ונפשי יודעת סאד כי לא אוכל לצאת ידי שניהם, ואם אעשה את הטוב בעיני אבי, אצער את תהני, וסירי גם הוא סרפה את תליו סחלוק בדרך, וינתני כעצתו הטובה לתני להחני את כל אשר אשתי עושה לי, כי כהיות הרפואה מצויה כמקומה לה זה לי צרו סארין סרתק! אבל פי יקבל עצה סמני, ופי יסמע אליו כדבר הזה! הסוסים סיוחנים, העגלה כבודה, אבותי סודקים אלי, ואודבי נעתי סופרים.

ואני אפס אל אבי לבד, או כסחה כלשהי פניה, ותחמבר ללכת אצרי בכל אשר אדך ויעבור עליה מה, כי ראתה כי טוב לא תשוב בכבוד עד, ואביה אשר ידעה כי בחר הוא בי ידוק ידק במצוה על כל גמס כשוכה בנפה, וטוב איפוא תפול בידי אבותי כי אנשי כבוד הבה, כנפול בידי המנצח המצני אשר נסתר דרכי הכבוד כמט, הוסיפה לשער את דעת המנצח, כי באמת היה את לבבו לקחת את מצויה ואת כל סתריה אשר היו לה מידי אבותי, ולהשיבה ערום אל בית אביה, ואנה תוליד את תרצה!

וד השכל היתה עליה לכלכל את התפעלות נפשה בתכמה, לא הנה כן רק לא הראתה חמה ופחד ופחד לב, כי אם פנים שחוקים ועין טובה, רבריה היו בנות וכל מעשיה טובים לי מאד, בורה לי אהבה וכבוד בלא הפנים, ותשקוד לקנות אהבתי בשוחד הרבים, ולגנום את לבבי בידי האהבה הרפוסה, עד כי סמכו עליה המנצח והעלון ויאסרו בלבם הווא אשה רעה!

ואני אף בהיותי רק בקנה כשבני ונח לרעות, נעלתי לפניה בפעם הווא את דלתות לבבי ולא נתתי להענג אליו, ולא כאשר טרה נפשי עליה עשותי זאת, כי את העו ברורה היותי נכון לשמח ולסלוח, אפס כי בקשתי כשתון על הע תידרות ולא מצאתי, וגם היא בעלת מוסה לסבב את פני הדבר אשר היא מבקשת אם ברהמים ואם במשפט, ובראותה כי שעתי הרחמים נעולות לפניה הפקה על שער המשפט, ותשאלי איזה זכות יש לי לבקש אהבה וברות כמנה כל הוסיס אשר לא תחוקתי בה חוקת איש? הלא בקרקע עולם נחשבת אשר אין לה בעלים עוד — ימים יבואו ואקנה אותה חוקת אישות, או לא המנע ממני גם הוא כל זכות וכל צדקה הראויה לבעל מאשתו על פי חוק הטבע וחוקת משפט.

הרברים האלה ירדו דרדו לבבי, אפרי וישר אלה הבה נצחתי

נצחתי, כי הווסד יעזו על הסכלכל הדני כמסמט יותר מעד התפעלות השליטים כנפשות המכללים דרכם על פי הדגים לבדו, ופתאום היתה כאיש אשר אין בפיו הוכחה, עד רגה העחרטו זה על זה דרכי התפעלות ולא נצדו, רבנו איש את ריבי נפשו ולא ועה רעת אחד כארנו כפני רעת וולחו, כי התפעלות לא תצא תוין לשיטה לעולם, יען מה? יען אשר אין לה כל שיטה, הדגים לא ישיעה בחשבנו, יען אינו סח שב חשבנות, לא יספור את כליו ולא יתסא אל תכליתו, כי אין לו כל כלל ואינו חוקר לכל תכלית, כל הוראותיו הוראות שעה חמה, ויחנרב למשכן ביסני, ויתנרב לעגל כשפאלו, מפלי לשאל לנפשו הלא סקר ביסני, או כשפאלו, אולם היו שר הוא קר דעת ואביר לבב אשר לא יסא פנים ולא יקח שחד, לרבות מסמט נבר לפנים, או לחוץ משורת הדין, והוא תגיד לי בפני, כי הדין עם אשתי, שמעתי ולא קם עוד רוח כי לדבר אתה קשות.

והיא בתכמה ראתה כפעם כי מצאה פתח קמן לתד לבבי, ותקח לשינה ותנאם נאום לרחוב את הפתח כדי סתרה, ותקצר לעיני בצעורים נעיםם את הטוב ואת האהבה אשר תגטול עלי כאשר יעיני הוסיס אשר אוסד יש לי חפץ בהם עד אשר בגלה רעתי מפני דעתה גם בפעם הווא, וביום השבת י"ב להודש במקום מנותתי בסלון ברענישוק, תקצתי לה כפי, לחפות עליה ולהיות לה למליץ מגד וישר לפני אבותי, או תנח לה באמת, ונסע ונבוא אל בית אבי כיום א' י"ג ניסן כצדדים, שמתים ומיבי לבב כיום צאהנו מכית אביה.

ל

כח — (ה'תקצ"א) — אשר כבדו תליו סוקן לעלות אל ראשי העצים ולקטוף לווים לסתקו, התגולל לתלל העצים וילקט

הוא ברנליו ואת עברות בפניו, ונקל לאדוניו הרוף אחריו לאחו בחרו ולהעטר בו כאשר בתחלה.

בבית אבי לא מצאתי נרה, כי היו עסקיו רעים בעת ההיא מאד, וסחיתו קשה בקרועת ים סוף, הם כספו כדוצאת ביתו הרבח ואחיותי האלמנה וישבת ענומה, וספק אין בידו להשיאה לאיש, כי גם הטולה אשר הניח לה אישה הראשון ספה חמה בידו אבי, גם מספק הנדה אשר נתן לי חותני פנס אבי סך מסוים בצוק העתים האלה ואין בידו להשיב, ועל כל אלה היה ביתו מלא וקנים וקנות, ילדים וילדות, שכנים ושכנות אשר השכרו לדרדו להם למצוא הכנסה ומוצא לכסף הדוצאה, עד כי צללו האונים מאד הבקר עד רד היום.

כפעם עברו ימי החג הראשונים באו ימי הפקודה וימי התוכחה לאשתי, ואני מסמתי את הדבשה אשר הבטחתה בדרך, התולותי להפוך בזכותה, והיו קצף טול מאת אפי עלי, וגם אבי תגיד לי כי אך שוא אקוה על אהבתה בעת אשר אחזק בה חוקת בעלים, כי לא כל החוקות שוות, שד החוקה כשד השדה, ולא אני הבעלים לשדה בור כזו, ובכל זאת לא אפר עוד להפריד בינינו בעת ההיא, כי קצרה ידו להשלים את כסף הנדה אשר פנס, על כן כתב לחותני כי השב ישיב את בתו אליו בכבוד עם כל תכשיטה ומתנותיה, ואני אעמוד לפניו עד אשר ארבה חיל.

כשמוע תהני את הרבר הרע הזה, ויתעבר על חותנתי מאד, וישר וישלח ענלה כבורה להשיב אותנו אליו, ועליה איש חכם אשר לשונו משולחת מאד, ומבתיים הדין לאבי ולי, להבטיח כי תהי עינו צופיה עלי לטובה ביעד, לא תסגול אשתי בי, וחותנתי לא תשניח עלינו, ואך בידו לברו תהיינה שתותי כהיום הווא ומעלה.

בכל אלה נר רון המשולח ולשונו נמקה כפיו מרוב דברים להעביר את אבותי מדעם, ואשתי החזיקה ברנליו ותבן עד

ולקח את הלויים השקפים אשר יסל הסער אל פי אוכל, גם בהם לא מצא את הסוק אשר הוא מבקש, כי קרו שניו לפרק את הקליפה, ולהוציא את האוכל מכמה, ויהו כאשר נלאה אלה ויתגודד ואמר: מה נשתנו העצים! גם פרי העץ התקטו בעתם הקשות האלה, ובר אבי לשובה את הימים הראשונים אשר היו טובים פאלה, כי בימים ההם לא היו קליפות הלחים מוצקים ומקשים כאשר הבה עתה.

את המשל הזה נסאתי עלי כפי שבתו בבית אבי, בעת אשר פערתי פי ואפי לשאק ששין ולהרית ברה שמה, ככל רבר אשר היה לי לטפח לבבי בימי ילדותי, והנה חמה עצמות יבשות וכל רוח שמה אין בהם, כי חמה אשר ורק חופן בקרבי יתת טעמי עד כי טעמתי ממותת בכל הרברים אשר היו נעשים לו לפנים.

רעי ואחובי שרתני שלום, ויחליטו אל כל המקומות המצוינים אשר שחקנו בהם בימי ילדותנו, רבים היו אתנו וכלם התרועעו ויעלו בעיני חמה ובהויהם מאד, כל הרר וכל נבעה נשא על ראשו ונתן אותה כמטה נעורים אשר עשיתו על ידו, כל עין היה את לבבי, וכל אפן מושפת בין עיני, ראיתו עומתי חלובה אתה מחלומות ימי ילדותי הנסמכים בו, ובכל זאת לא היה לי בלתי אם עין ואפן אשר לא יפשו צער לב ולא יסמתי חיים, כי לא סאת הדברים הח יצו נים תצא שחקת, כי אם סקרב איש ולב סני יספה, האיש אשר נתן השם שמה בלבו יצלול בסים אחרים ויעלה מים חיים על ראש שמתו, ואשר נפשו טרה לו גם יין אדירים לא יסמתי חיו, ויטה וקרבו ויאוננו, ירהו וכליותיו ישתוננו, שיטתה אתה ופחה אתה לכל יצורי הטבע, כמנה תסוין הדבורה את הבשה, והשכפית את ארסקן, הפיטותי אשר קנתו לא ערבו לי, כי פרי ראותי את השלל הנצבת לימיני היתה בעיני כרוב אשר תחלט מיד בעליו וישיב אל היער ויתנו באפו, כן תרוץ הוא

עד אשר לא היה בה כח לכבות עוד, כי איך תשוב אל אביה ואישה איננו אלה! עד אשר רפתה רוחי גם אני בגללה, ויד הפקדה היתה אלה, כי ביום ההם נקרא אבי סבירו להשיע סצרות נפשו את אהבו הגדול את ר' נתן פלוגניאן, אשר נספר לסלכות כאת פעלילו עלילות ברשע, ויהיו כל דברי הבית נהלכים על ידי אבי זקני, והוא ההויק בשיטתו להתוך כל דבר על פי דין התורה, ואתרי אשר הלכה ברורה הוא כי אסור לנרש את האשה הראשונה אם לא נמצא בה ערות דבר עשר ליסין אשתי, לטוא הצעתי לפניו את אשר לאם אבי עמי, כי תצד כתי לנצח את אשתי בהלכות אישות, כי אסר גם על זה יש דין בישראל, ולה ולא לי יש זכות לטעון טענה כזאת, הקיפני בהלכות כהגדר של ענאי עד כי לא סצאתי פה להשיב.

סוף דבר שבתי אל בית הורגו ולא נחפתי, את הורגו לא סצאתי, אבל גם הורגתי הרדה לעשות את הטוב בעיני, ואשתי ההויקה טובה לי על דבר אשר עשיתי הפצה לטוב אלה, ותתנגד אתי בסרת אהבה, אבל הפעשה הראשון אשר עשיתי על רעתי היה כעשה רשע כפל, כי עובתי את טורי אשר היה לי סלבר להועיל ואח לצרה, ואבחר תרתי את ר'... גם הוא בעל תורה רבה ונבחר בשם טוב, אבל לי לא היה לעורר ולהועיל.

לה

המלטה הוה היה איש רחב דעת ובעל בינה ישרה, אפס כי אהב את הפלפול ויתגדר בסכרות רקות סאר, הדיפיות היתה קסם כירו להלות הררים בשערה, ולעקור ררים כסברה, להפריה באיור כגדלים, ולהצוף אבנים כגדלים, וקל היה לפלפלו להתיר את הארנבת, ולאסור את הכבש, ובכל אלה לא

11

זו סירך הישר והאמת, אפס כי התעקס לבוא למקום אמת כדרך לא עבר בה איש חס, הלוך ילך כמקצשים, ובנעצותים, ופרץ דרך כקדושת אשר ביד שכלו הריון, עד כוא כנצחון אל המקום אשר לא נבצרה ספנו לבוא אליו בשלום.

הוא היה איש כנורה כטבעו וטוב לכב, רודה כהלכדיו כאהבה ולא כיראה, כחבר כחשב לו ולא ככורה, את אשר היה כלבנו, אותו היינו שליטים לדבר ולעשות, ורק כפני הכבוד ולא כפני היראה שאלנו ככנו רשות לעשות את אשר חפצנו, והוא לא לחד לטוען מעולם לאכר לא!

כראשונה היו פלפולו פלאים בעיני, על כן התעתי שכלי לעלות ולדרת אתו כסרופו וכמקצו, ויקס רברו כמני, כי לא היה שכלי רק ועסקו די קישיות עוסקות והרועים רקס כאלה אשר הוא תורג כתרומ, ולאם לאם שכעה בינתי הישה כתרפיות ההולכת ארחות עקלקלות, לא הפצתי לעקים עלי את הדרך אל כקום ההלכה כעוד לאל גנלי להתהלך אליה כביסדים, ובהיותי איש כנורה ואהב שלום כמבעי, לא נטה השתי כתריותו אשר הוא כנורה עם גדולי הכהכרים כי לא הניח כפרש או כבאר אשר לא רעין ולא רעין אותו כקישיותו, את כלם לבר כמברי פיהם, אם כמקום ההוא אשר לפניו, או כמקום אחר, גם את אשר לא רברו כהכרים הביא כמסעם אתנו, כי נשא ותתן על הספס סעות הנשבע כמקד כדבריהם ויקשה על הדברים אשר היה כלבם לפי השערתו, כאלו אסר אותו כפירוש, פעמים רבות נעתי לחשוב, איכה יוכלו הדכמים האלה להודר כדבריהם לכל ותפסם הרב הוה? ולא כצאתי כפלאם להם, עד כי נורתי אומר כי אך כמאנה הוא ובעלילות הוא לא עליהם, על כן לא שסתתי עוד כדריפותיו, ויהו בעיני כמובנות אשר אין בה תועלת, ואשכ כמנורת הנפש לפניו בעת אשר הוא בונה עולמות ומכריבים, כליד תולדות שכלו ומחוללם כמסר לא ותפעל איש כראותו כשתק כמחוי העינים —

ויילמיקום

בהיות התלמד חביב לי, תרתתי אל נפי סרופו הרבנות, וברחשי על כנפי הקבלה היה גלוי אלוהו כמכני, ותתה התקדה רעתי כהתלמד וכפרי קבלה לא הו לי, ומה אישוא הכליתי! הכבלה היתה תלויה כרחים על צוארי, וכל שעשועים לא הו לי, עד אשר כסרתני נפשי בידי הדמיון ואחי בעל הרתורי הכלים — אז הקפתני רוח הפחשבה ותלכני פעמים רבות כד כדון לעיר, הררים הו אחי, ורע עצי השדה, כעלם ישבתי ובנתי כגדלים כרקיע — ופי יודע אם לא הביאתני הכבלה לידי שעמים כסרופת הימים, לולא הקרה הוכן לפני בעת ההוא שני ספרים יקרים אשר אני זוכר אותם לטוב עד היום, כי טובה רבה עשו עמדי, האחד הוא ספר הכרית ושם השני גיטו, הסה נתנו סוק לנפשי ויצקו עלי רוח הרשה, כי סצאתי כרם דברים כפלאים אשר ורו לי עד כה, ולשונם המסדרת דבר צחות עוררו את כה דקבר אשר התנגסם כקרבי, ואם כמסת נמצאו כם דברים רבים אשר קשו עלי להלם כלבי, ומקצת דברים לא כנתי כל עיקר, ככל זאת גם המעם אשר הוצאתי סרם הו רפאות לוחי, לא ישבתי כדד עוד על אחד הדרים, כי אחד הספרים האלה הו המד אתי, וגם כאשר נתתי להרדורים הלקי לא חשבתי דברים נמנעים כאשר כתלה כי אם רברי חק, כיתוד על דבר השתנות תשמים המשתנים כצורה לצורה המד כמסרך אשר ראיתי כספר גיטו.

למ

גדול כבוד כן סנתם בעיני על ידי ספרו גיטו, המיתי כי אין ככל עדת. וכמו החבל כחור וטוב סמנו, ובכל זאת נטררה רברו סמני, סה ראה לפלפל כהכמה. אם יש שארית לנפש? הלא יש קבלה בישראל על זה! ולמה הוא עמל להוכיח דבר אשר לא יעז איש לדמול בו ספק? והמסקות אשר הוא נוהן

אינאיקס המפצצים כלי דוב יקרים לרסיסים, סדעתו כי אך כשתק הוא כם כהתטולה, הכלי לא הנוק, וסעם אחת כאשר רובה לדבר כפלאות ויציקי כדריפותיו עד כי סמסה נפשי עליך, כסבתי את כהפי ואקרא כהתפעלות נפשי לאמר, סה עסקי כהטבות הכסתנים! "הוא לא הו ולא שחק לדבריו עוותי אלה, ויקץ סאת רעו כרתק לפלפל על כל קרן וקרן, השופע ישבע, והתהלך ותל, וכסתרעה הימים ארבה לי העת כמסאו וכפניו, ואצא כאת סני הכמרא הפתורה, לטוח כחוק עם וישבו קננות כעוד הוא כפלפל עם חברי, וכשובי הכיתה הדי כדרכי לשחוק כהכברים המקשובים לפלפולו על ידי השאלה אשר שאלתים, אם עדקי דברי ההוספות? וכאשר ענוני כי צדיקים הבה, אסרתו כשתק לאמר גם אני דעתי כואת כראשית, על כן קרבתני לצאת החוצה, כי לא היה לבי תדד עליו, זה היה כשפשי וזה הרבו כל ימי שני הוכמים אשר היה לי לטורה, לא כקשתו תורה כפיו, לא יעתי ולא כצאתי מאוסה, ערם כאשר כאתי אל ביתו וצאתי כמנו ככלות השנה ההוא.

ובכל אלה נקי הפלפל הוה כמני, יאני ככלתי ואשנה הרבה, כי אתרי עיר דברו הפלפולים אשר העתיר, היתה תורתו אמת, כאשר יעיד עליו אהריתו, כי זכה לעלות על נפי סרופו הרבנות בעיר כולדתו, וכל בני עדתו אהבים וכמכרים אותו זאת הרעיו, ולא כמקף ולא כקדוים גדולים קנה את הפעלה ההוא, כי אסתתרו היתה דלה זשפתתו קלה, ורק תורתו לברה עשתה לו את הכבוד הוה, והתלכרים אשר סקרו לכקס תורה כפיו ככל לכנס, סצאו כו את אשר הבה כמקשים, אך אני כמאם רעין לטמוע כלכרדים, לא תוהלתו עד אשר אובה לדרת לסוף רעתי, והוא לא כצא עז כנפשו לתת כרא רב על פני, וזה כל פרי כמאתו.

אבל לא על הכבלה היתה כן אדם התקף להכלית כמנוני, זה דרכי כולדותי להציב לי יד כרתוק לאמר עד פה תבואו בהיות

לצות את נפשי להאמין כי יפליש עם שלמה דברי מינות כאלה
אף על הדרך משא ומסן, שאלה ותשובה, אבל בסוף נצח
האמת את הפרושים המדומים, כי הוא תבור הכובש את
הכל והוא הער לעצמו, ולא סרתי עוד לקבל את דבריו
בתוך שמימי.

הוא ספר קדמא אשר הפיחני את רוח המחקר ראשונה, ו
הוא לסתני כי לא נחשבה לרשאת אם יחקר איש בתכנה
אחרי הדברים העולים על רוחו לפעמים, אפס כי בנות לא
יבטח בשכלו להורות הלכה למעשה על פי רשעו הלילה,
באמנה יחזיק ולא ירפנה, על פיה יחיה ועל פיה ירים את
ידיו ואת רגליו, והמחקר יהיה כלי לעשועו, בו יחדר את
שכלו ורוחו את הנשמות, המחשבה חפזית כפרא למד סדר; ו
המעשה אחרה בעבודתו עד קרנות התורה, זה סתרי אשר
פתחתי לי וזה נדתי אשר נרתתי בעדי, ואחוקדו במסמרות אשר
נפע הדבס מכל ארס בספר הרוא, כי אחרי אשר הדבה חקך
הוציא מפיו מלים אשר אמור לחשבם כמעט, הפך לבבו
לאמר סוף דבר הכל נשמע את האלהים ורא ואת מצותיו שמר
כי זה כל הארס.

ארתני את המחשבה כי בעל הדברים אני מילדתי,
ומטבעי הייתי נוטה להסתפק בכל דבר ולסמוך על שתי השעיות,
על כן כמעט התרתי לנפשי לתוד אחרי מחשבות לבבי פרצו
הדעות כרי ארבה לרוב וירבבו על כסתי דעתי, הספקות
על כעננים ויכסו את פני שכלי, ודעתי לא היתה חזקה וחרוזה
להשיב להם תשובה כי דרשו השאלות אשר את אחותה למען
ספס על ספק, בכל דבר תשובה אשר השיבותי לנפשי
הל עשרה ספקות חדשים — בדברים קלי שד החילתי, ובסמלא
ספני לא כליתי, עד כי על לבו השאלות הנפלאות מה
למעלה ולמטה לפנים ולאחור, כי מי ישים בריח הלחיים לרוח
המחשבה לאמר לה עד מה תבואי ולא תוסיפי! בתחלה ערבו
מחשבותי (10)

או תראו כי גם אז השיר יגדל אשר הוא מרצה בכל יום אינני
כבן לאמיתו, ואך זמירות היו לו העינים הדקים אשר השיר
הוא נוסד עליהם — או לבושה כואת!

צדק אתן לפועל הרוד הזה, ואודה כי לא הסה השיריש
את הקלקל הזה בבתי ספרינו, כי צרעה נושנת היא פודת
ברוח שלפנינו, ועוד בהיות הרמב"ם והראב"ד עומדי הדואה
בישראל היו העם נבכים בעיקרי האמונה, עד כי כנוזר הרמב"ם
כי כל הכאמין כי הקב"ה נוף ובעל המנה סין הוא, התרסם
הראב"ד תרעופה לא ידע כפרה, ויהעבר ויאמר, סדע דרף
האיש הזה את מערכות ישראל? הלא גדולים וטובים כמנו
האמינו ואת כאשר טכשו האגרות דעתם? (ס) פד יצחק ואביד
יעקב! גדולים וטובים משני סצוקי ארין אלה יאמינו נוססת
הבורא! הלא אלה עוברי עבודה וזה נמורה הסה, ומה ירתק
לעם אלהי אברהם על עם אלהי נמר, התכבדו כנוכדו הרוד הזה
בקלק הדורות אשר היו לפניכם! אך דעו נא דואו כי לא טיבים
אתם מאבותיכם ובכל המורה אשר טרר הרמב"ם ונושאי כליו
לפש דעות מסובשות וכינות מישראל, וסכנו את עיקר
האמונה כאבני נזר במשבצות הסדר יגדל, עוד קרובים הדברים
בפיכם והחקים מכליותיכם.

וד השאלות והספקות תולכת וחוקה עלי, כי מצאו את
לדס ברעיוני המחקר אשר אכפתי עליהם למלחמת האמונה,
דצאו המרסום לקראתי כאיש אחד חברים, עד כי נשתי ידי
הגלי ולא התחוקתי לקראתם עוד, ופעמים רבות הלכתי אס
להלחם כשכרי מלחמה סרוץ לעיר אל החר הנעים מלחמת קוא
התשק על פני כל הבני הדוא סביב, ואחשוב את חשבון נפשי
בדברים הנקבים ויורדים חדרי לבב כאלה.

(*) מה אני, מה הכליתי, מה די מפני בארדתי; ומה
חבלתי כל ארס? הנה הארס נולד מסיף יסם, וסוסים כה

נתן לראית העין כפי המוחמים נחשבו בעיני לדברים
האמורים לבוא על ספר, סן יראו אותם קלי דעת אשר נח להם
בהפקד, ולקחו לנפשם את הקליפה ואת התך יניחו, בהשאלות
יחזיקו ואת התשובות יחזיקו, הרציתי את דברי אלה לפני רבי
ויעני בכינת ארס ישרה כי יאתה לאיש אשר אמונה שלמה
צדורה בלבו להקדו בתכנה, דברים אשר נהך הדין עליהם
כפי התורה, כי חזוק הוא עושה בשכלו לדברי האמונה, אפס
כי צריך הוא לעשות את האמונה לעיקר ואת השכל לספל, והיה
בספקם אשר לא ישאו שניהם בד בבר, ויהה השכל לפני העיקר,
אף נתן לי ביום ההוא אות סאת הרמב"ם אשר בכל כבוד תורתו
ועדקתו לא דחה את הפלסופיה מלפניו, אפס כי עשה אותה
לשפתה נדרפת לתורה, ויותר סוה גם המלך הלכס. בתורה
סכל ארס אשר ובה לראות את פני השם האיה חושית, גם הוא
כפר את השכל האנושי בספרו קהלת, ולא דא לתת לדברי
מינות סקים בספרו להסתכן לבב הכפי התלמד אשר בקשו
לגנו את ספרו על דבר אשר דבריו סותרים אלה את אלה עד
שבאר בן סתם זה את דבריו, ויורה כי רברי שאלה ותשובה
בדרך המחקר הסה, השואל סדרר דברי מינות ככל העולה
על רעתי, והמשיב סדרר דברי אמת, עד אשר יכריענו להורות
לדברי התורה.

אודה ולא אבוש כי עד היום הניא לא היה לי ירישת
בית רבי בספר קהלת כי לא עינתי בו בלתי אם בשבת אשר
בתך הני כמרוצה רבה, כי היה בעיני כספר החתום, כדבר
אשר אין לו כל טובן על פי פסטו, כי טובו רצוף סודות,
וסרו בולו פלאים, אולם היום ארתי אשר אתה דבר סורי בקרשו
כי יש אס לפשט בספר הזה, סקדתי לקרותו ולהתבונן בו, לא
נדתי ולא סקטתי עד אשר סעאתי בבית אחד מעקדי הספרים
ספר קהלת עם כאור בן סתם, ודברי סורי הסה מסבני לקבל
את הדברים כמסתמס, עד כמה פעמים נזרותי אחר לא יכולתי
לצות

מחשבותי לי כי היו שעשועים בעיני כאבני מסתות המתדדים
את השכל, אולם סרבות חומים הרבו השאלות כה ולא דברו
אתי בנות, כי אם הכבירו וידון עלי וישאלוני בחוקה לאכר
מה זאת?

ואף כי הייתי בטוח במחשבותי כי נתן לי סן ישעה
לבב יעברו הצי הספקות אל לבי, בכל זאת חשבתי אותה
לה לרעון כבוד את אשר היא עומדת תמיד בסתר-פנים,
ומקבלת בעיני נפי קנה את החיים ואת אבני הקלע אשר
יקלעו הספקות עליה, אחרי אשר דעתי כי רב סרה להשיב
סבה אל חיק קצוק, על כן חשבתי מחשבה לעשות לה תרבות
צורים כמעט הדיעות אשר קינתי בספרי המחקר העומדים,
ולשבור בתן את קשתות הספקות, והנה לא היתה
דרכי צלחה, כי לא נסרה יד אמונתי בכלי מלחמה כאלה —
ופעמים רבות נכבו כלי המלחמה אשר אני נלחם כם, וילוו
אל הצר הצורך את האמונה, כי קרובים הסה להם כמנה,
אמר גם הוא לא כשלה ולא נפלה, כי סבצר היה פתוח לה
הסד בקבלת אבותיה, וסרו הוה פני המלחמה חוקים עליה
נפלתה בו והשיב, אבל בסערכה בשדה היתה ידה על התרתונה
על פי רוב.

אבנם לא מקוצר יד האמונה לא תושעה ידה לה, כי
אס סמסרן דעתי להשתמש בבחנה, כי לא לסרתי דרכי האמונה
ויסודיה מעולם, וכל סלסרו לא השבילוני בעיקר אתר מעיקריה,
ורק בפלפולים דינים סלאו כרסי, קיסות בנו זו למעלה סוואת
השתת לא בערו, כי גם הסלסרים ננפשם הסה כפנת
האמונה כעללים לא לוקרים, נסו נא ושאלו את פי אחד
היושבים על כסא הרבנות בישראל, ועיד לכם את עיקרי אמונתי,
או

התקן שלם ברעת עד אשר ידע כי הוא חי, לא ברצוני בחר
 לו את החיים האלה כי אם בנזרת מי שתקוף כמני, וסי הוא
 התקין אשר התעטר בי וישלכני ארצה בין שוטנים ותוחים?
 השוטנים יתנו קטורה באפי ותחיתם יבואו בכפי ויציקני, מה
 לי מה ולמה נולדתי? האם ללמד בלאבה אומנות, או חכמה,
 אשר תספיק לי מון כמות ומעק באחי הגה? קטנה התכלית
 הזאת והלא כאר ולא שיה לי — ובכל זאת עיני הרוואת את
 רוב בני האדם הודים אחרי התכלית הזאת בכל לבכם ובכל
 נפשם עד בור ועכו — ויתרו לרבות רבות וכן, ויאלו לפען
 יוד ברם מה לעבודה, ויעברו למען יהי להם להם לאכול, יתעלו
 בנחש עקלתון במעגל סביב סביב, יקוו לרבות הק ויראים פן
 יבואם חסר, והגם כל הימים בחולבי בציח המבקשים
 לרבות להם, מדאנה כדבר פן יאלו להם סבליהם טרם
 יעני לשיב.

או אילו תכליתי לאבדן הכמה ודעת בין השוטנים והתוחים
 האלה? להאר את נפשי ולהוציא לפעלם את הכרות אשר
 אצדה הטבע בקרבי, באמת ומה מה התכלית הזאת כמראשונה
 אשר רסתי, אולם את אשר הטבע בבקשת פמני אותה היא
 בבקשת כאת כל אדם, כי לא טוב לא יקר אני בעיניה
 סאתרים, דבר אחד ותכלית אתה לבלתי, וסרוע זה הטרודה
 את רוב בני האדם בעבודה וכראת הגוף כל ימי חיהם?
 לא נתנה עת לעשות להרות בלתי אם לאנשי מספר,
 וההכמה מה תתי עליה! ובאמת רוב בני אדם לא ידעו שררה,
 ביה הטרדה אינם מרחים, ואת כמות נפלים לא יתקנו,
 ועתה מה תתי עליהם, האם לתתו נולדו? ללא תכלית המה
 חיים? והולדים אשר סמו טרם יערה עליהם רוח דעת לדעת
 את עצמם, למה נולדו? —

הנה אנטו אומרים כי תכליתנו בעולם אחרת, ובל
 עולמו בעולם הזה לקטת לנו חיים בעולם הבא, אבל כי הנה
 את

את אלה לנו? אנטו המאמינים קבלנו את התחומים האלה
 ספי נביאנו, וגם כל האומות המאמינים בקדושת הטרדה,
 אולם האומות הרחיקים אשר לא הקים השם להם
 נביאים, האם בלם חסרי תכלית המה? עוד אנטו אומרים
 כי העולם הזה סתוים אל העולם הבא כיום האולם אל הבית,
 בו נתקן את נפשותינו לבוא אל הבית פנימה בכבוד, אבל מה המה
 התקנים אשר יתקנו את נפשותיהם הסן הילדים הקטנים אשר
 סמו סבלו לרעת את עצמם?

כא

מה התכלית בכללה? ומה שמך רכר נדע סמנה, הגני
 רואה צבעים צורות ושינוים עוברים ככני סדן לפני סמדי,
 דגני שומע קולות סתרוצצים ובוקעים את האויד, הגני מסמש
 את הטפים וסרנים את סקצתם רכים ומקצתם קשים — אבל כל
 אלה המה רק סטלותיהם החיצונות ופעולותיהם אשר המה
 פועלים על עורו ועל עורקי, ואיכותם הוא עצמם נסתר סמני,
 את המסוה החיצונה אני רואה, והפנים הנסתרם תחתיו לא
 יראו התעצה, את סרוצת המים אני רואה ומקדם נעלם סמני,
 כי מי יודע אם הפעולות האלה סיוותרות להם ספאת עצמם,
 או אם הנה ססתובבות סמני סמד הרכבת תרשי, הגני רואה
 כי בהשתנות החושים אך שטני סעם ישתנו כל הדברים חוצה
 לי ויקבלו צורה אדחת ומקרים אחרים, סעם אחד למאכל
 בעוד אני בריא ומעם אחד לו בעבוד סחלה על נפשי, צבע
 אחד להם בעת עיני בסעמד הבריאות; וצבע אחד להם בעוד
 בת עיני תכלילה סלרם הבערה, הדברים אשר יהנה סרם איש
 הסוני בתושי והנשטמים, תועבה המה ללפס היפה; ואיש ברסני
 לא יהנה סתענוני האיש אשר נמשו סתוארה, ובדרך כלל איש
 איש הנאותו לפניו, ומכאוביו ארו — עדות כדבר הזה כי אק
 אנטו

אנטו יודעים את עצם הדברים כפי אשר המה באמת, והכל
 תלוי בהכנות הרגשים — השפע ישמע דבר אחד אשר ישנה
 בהשתנות המקבלים, ואלו נתנה לנו הטבע חיש אחד עורף על
 התבטה אשר נחוש בס; כי עתה מי יודע אם לא ראינו תכל
 אדחת שונה מאשר היא לפנינו עתה שנו לא ידענו שרדו —
 והחושים בנפשם מה המה? אינה אבוי את הדברים
 החיצונים אל נפשי פנימה באמצעת העורות והקנים העורקים
 והלחות האלה — כמה בת החושים טרול להסוך את הגופים
 לדברים חושים עד כי יכנו לבוא בקרבי לפני ולפנים — האם
 החושים בנפשם פועלים את הנפלאות האלה, או המה בלי
 שרת לכלי הסתסבה אשר בקרבי, הוא רכח אשר מי יקבנו
 בשם רוח או נשמה —

והנשמה מה היא? גם היא פעולת ספקת ככל הדברים
 החיצונים אשר אני תושט בתושי, כי אותה אינני יודע בלתי
 אם על ידי פעולותיה, ועצמה כספר החרום לפני — נכחד
 סמני איהו דרך הפעל את פעליה, הודו הוא סעין חתום,
 הגני רואה מיס ספכים סמנו והיו לנחל שוסף אשר יצשו
 ארץ ומלואה, אך את סרצאו אינני רואה, הגני יש, באן
 דעת מה אני, הגני סתובר לדברים חיצונים אשר אינני
 יודע מה סויבם, ומה לי ולהם — מה לי מה, ולמה אני בזה,
 האם הגני תכלית נפשי, או רק סצות לדבר אחר אשר אינני
 יודע אותו, הגני בעודני חי אסור בככלי כחל אל התכל הזאת
 ולא אוכל לצאת סמנה, האם יקרע הקשר הזה כסותי, ובגבול
 טפי האם יבול גם דבר הפלאי אשר הוא עצמי האסתי, הן יבשר
 דין כאש, אבל בואת לא יכסל החסר אשר לו צורתו החיצונה
 קראתו בשם עץ, לא ישונה בלתי אם צבעו, צורתו,
 הרכבתו, אך עצמו לכש לעיני צורה תרשה אשר אני קרא
 לה בשם אקר.

הגני תושט את תכל ואת מלואה לא כפי אשר המה
 באמת

באמת כי אם כפי הרכבת תרשי הסתובבים אותי להפשה על
 הדרך ההוא — והגני הולך בלי רעוני בתקי העולם אשר לא
 אני נתתיס לי — אן בידו לסוד ססן יסן וסכאל — אינני
 שלים לרשות את התפעלותי סדרם ולפרת את סרדי העולם
 העוברים עלי בזה אחר זה בסרוצת העת.

ודעת מה היא? הן לא אוכל לרש אותה כאחת סרסשת
 תרשי, עיני לא תראינה, אוני לא תשמענה, מי לא ישמענה,
 אינני סריתה באפי, ואינני סשטש אותה כסברי — וקרוב דבר
 כי העת איננה נסצאת חוצה לי בלל, בקרבי היא יושבת
 בתוך חיק או צורה — וססתרתה לאבוף אותי לחרוה בה את
 כל התפעלותי כסדן בו אחר ו, אולם חוצה לי אן כל סציאות
 לזמן — אן סוקדם ואן סאותר בתכל תכלית, דבר אן זה
 עם עבר ועתיד, אך הנה היא בכל רכיבה —

וכמה התכלית הכללית? מי הוציאה לפעלה, וסתי תחלה
 לעשות משטרה? ופועלה וכראת האוכל אשנו לבוא עד
 תסנתו, וכמה הפעו בעולמו זה מי יכניני, קשה עלי לפחד
 חדת פעולת התכל הכללית, הגני סחוק את פתרוני ונותן לה
 סבה סתוצה לה — שער נעול סצאתי והגני ספלל כי הפשתת
 הוא במקום אחר בידו ארון החצר, אבל אם גם הפשתת נעול
 כמה אפתתנו — אל אלהי הסבות לכל נכרא! מה תכלה
 השגתי — והגני שוכב כסבור סנגל קסמים אשר אין סקום
 לצאת ככנו.

בז

עמים סוושנים היו אשר בקן שלחתי רסן סעל פני רעיוני
 ואחרים לטר סעל לרקיע, כל סעצור לא היה לרווח בעתו,
 והיו כעבור עתם וישוכבו ויכלאו ברסנם כאשר בתחלה ואני שסתי
 לעשות כסברי על מי חקי אבותינו, לסדתי תלמד ומוספים

ספקא יאן ספרי ספר, דקדקתי כמנשי ונודתי אף כדברים אשר רוב בני ארם רשים בעקבי תלויים, הכהונה הלכה בדרך לכה, והמעשה בדרך לבדו, ובכל זאת היתה עצה שלום בין שנים, לא נערה הפעשה במחשבה, והמחשבה לא החקלטה בפעשה, בה ספשי כל ימי העת הריא.

כיסם הדם שב ותחני סרדמו ותן את לבו לעשות את ספשי ואת ספשי אשתי כאשר הבטיח לאבי, ויהי כאשר ידע כי כל הימים אשר לא יהי לי תאיה לאכל בשר, לא יבן השלום בעיני, נטר ברעתי לעורר את חדתי בחוקת די הרפואה, אפס כי לא הלך אחרי נחשים בתחתני, כי אם רדש ברופאים נאמנים אשר כוס יעושת הטבע בדם.

והם נקרה וכן והכס אשר השתכס בתכסת הרפואה יותר ספשיים שנה, ואשר כבר פסק ירו כמלאכה הואת סתת וקנה רבה, לא היה לו דבר בלתי אם בחלק העיוני לבדו, אף היה ספרו להפליא ענה לרופאי העיר ברבר אשר יקשה סתם — בצע כסף לא לקח בשכרו, כי עשיר גדול היה, ואך סארת הבריות רפא לפעמים תלים אשר נוטרו רופאים אחרים סתם, ובתחת היתני אחד מסקורבי האיש הרוא נועז לעצת את נע לבנו לפניו, ויבקש ממנו לקחת את הפזזה הואת לפניו לעשות שלום בין איש לאשתו.

בראשונה לא שפתני לשמוע כפי חותני כי כן האיש הוא אוכה להתרפאות, כי בכל חסרו אשר עשה בתוך אחו היה ספירם לרע ולכסוף בעיני כל החדר על דבר אבינו, תועבה היה ליהודים כאיש אשר אין לו אלה, וגם לקנאי הנוצרים היה פגול, חוקנים אשר ידעתי, כספרים כי פורע היהודים הוא אשר התנצר אחרי אשר קדם סרבני חורו, ומקצתם אטרו עליו כי ספיקה רוב בני (ויגיד) הוא אשר התמכר אל השטן לעשות עושה, ומסבולו העיר אטרו עליו כי יש ביה אבן החכמים המתפק את הסתתות הפתחות לוחב, והמגדל הנכון שבבע קופית זו למעלה

סו

סו אשר בנה אצל ביתו, היה לפי דעת הראשונים בית ספר לטדים ולרוחות, ולפי דעת האחרונים בית ספרף לוחב — ובה אומר ובה ארבר עוד כדמלכים אשר טפל הרבון על החכם הזה! ובאתה היה פלסוף ובעל הכמה רבה, הוצאת עשרו היתה סתבת הרפואה המעשרת את בעליה, והמגדל אשר בנה היה מצפה כוכבים (stella, astrum) אפס כי חקר גם כספרי האליכעסיא גם כהכסת פה שארד רטבע (הספיקו) ובחיותו בקי בלשון הקדש רדש גם בספרי קבלה, על כן היה כסתולל וחב, וכבעל שם רע בעיניהם — ואולי לא ארטא אם אשער כי היה ככני כח שבתו צבי אשר נאמרו לקבל דת נוצרית — כי את הוודר ארוב כאר, ושנו בניו אשר היו לו, נסעו ארצה אשכנז ולא שבו אליו, ומשם באה השטועה כי שבו לדת יהודית, אפס כי כל אלה דברי השערה ושטועה הסה אשר אין אני סקבל אחריותו עלי.

הרבתי דברים על אורות האיש הרוא כי יקר וכוז בעיני סאר, כאסת אינני סחוק טובה לו על דבר אשר הקל את ספיעדו טבעי הכברה, לברר לבוא אל היכל הכדת הנשים לפני עתה, כי אם על דבר שיתית החכמה והקוסר אשר הרבה לשתות ארו כאשר מצא את לבני פתח לפניו, ובחיותו וכן וחולה אשר לא ירד ממטרו בלתי אם לפרקים פעמים, כצא נתת להשתעשע ארו כסלי טפל ובתורת דרך ארין, אף לא כברה עלי להבין את אשר הוא סרבר, כי לפד את לטונו האשכנזית דבר עלנים כארד היותדים בלויטא, ודוא עורדתי לנפוש את דבר המתקר בדברים העומדים ברזם העולם אשר אין לי חפק ברם — וללמוד דברים אשר השכל סקבלם, הך היה לי לבורה דרך, ולרופא נפש, כיום בואי אל ביתו ראשונה עד יום מותו בשנה האחרת, ואני נמטבתו אחריו ספר לשמוע תורה מפיו בחשוקה נפרעה, ואיש לא סתה בידו מלכת אל בית איש אשר

אשר אין לו אלה כהה, כי דם כי את רפאת טפי אני מבקש סטו —

וגם ברפואה טפי ככלל החכם היה את דרכו במשפט השכל, לא הטיאני רפואת פמימות אחרי אשר לא כצא כל חסון כנופי, כי אם צוני לדגוד כסתת אשתי סספר יודים, להקשות את טפי על ידי הרדן במים קרים, וביתוד ההודני להסד רעתי סתוכ אל אשה — כי הכחשה הריא סתלסת את סה תכר סאר, וכאשר ירהו תוף ספעשה אונן בפועל, כן דל תרוח גם הוא כמעשה אונן כסתכה — היא סתלה תקראה בני תכס דרופאים כסם סעשה אונן סוסכרי, (ויח יאסוס) הקשה גם לרוח, גם לטף, סררבות) ובתחת ראש היה כקי כספרי היהודים אשר לי כי כצא בארד הספרים אותה על ספעשה חיה בתורה על דרך הדס והוא, לא יהיה כ לי נטר על אשה כי כל יום הוא סס נרף יאל סתכה אשר הוא כלי תפס — כסו, וכלי כ ליו רעים והיא אסתכת סקובלה סאר.

סו

לא עברו כספר ירחי הנויות אשר נור הרופא הישיש עלי, ורפואה פמימית אשר תמיאני ססתני לפתח סקד כקרבי להענני הוירות אשר לא ידעתום עד כה בלתי אם כסם, ורתה

(א) אהו חיל סחורני ענה רים סתכה, וכל ימי דמיהם רים לוק, כי סענה עשה סערה נחת וסכס וסרה, כחולם חוקר חלת רים חל לוחו לבר חוק נקד וסמו, ודחני כן חוקר להס דקס כן חקק להס פתום לחרים — וככל סתסורום מויל חל סענה סתק לסתה כחוק יד, כי ילסק לוחה לחום סתסנה ולסנת דססה, לסתסין לוחה לחום ולסנת וסס, להס חום לסתסין כססס ויהי חל סמו — כי יסול חלת חוק כלו חמו, לסתסין חרים ויהי סו, כל כן יסחני נוסו, גם חל וסס חל לא חנה בידו.

ותחת אשר לפניו נשמעו דברי הטבע בנחה, נתנה עלי עתה בקולי קולות — עד כי הודיתו להרופא כי אינני שלום עוד לספור את אוהרותיו — עוד שבע ארד עענתי בדברים, וארד ספר נודי ויתר אגודה סוטה — גדולה הטבע ורבתו כבת להטות לבב נטר אל כל פעליה, דבר יצא ספיה, וכמלכים יחליפו כח, עצלים ירוצו כברקים, שחו נאים לעפר, וביישנים ילבשו עוות, ויאטרו לה הננו לסתפקך, ואני כרוחי הנכאה דמתני כי לעולם לא אחיה שלום לרבא כוטה חתת רגלי לברוע לגלוי אשה לבקש אהבה — והנה עשתה בי הטבע את אשר וססה, כצעה ארתה.

סרתת היום הריא היה זבת סשפדה בבית, כל קרובי הבית נאספו אלי לברכני, והניו ותנהנתי הוו סלאי ששון וירטו מרגנות להסברכים, לא הניחני ללכת אל בית ספרי, אשתי נעצרה כררד עם רעותיה לססוח על בתוליה — קבלנו סתגות ביום הדוא ואטרות יצאו סלפני הותני לכשר לאכורי כי סקדה סטבע את הלצי, ואשתי גם היא ספסה לבכה ותגסלני את כל הסוב אשר נדרה לי כדרך בלכתה אחי אל בית אבי — כסעס החוקתי בה חוקת נטר קבלה סרוחי על נפשה — לא חסכה ספני כל דבר אהבה וכל כבוד הרואי לאיש סאשתו, את אשר ידעה כי בודר אני בו, אותו קרבה, והסר ספניה כל דבר אשר ידעה כי לא נטה רעתי סמנו, עד כי לא היה לי עוד צדקה לזעוק עליה אף לא אל פני הסלך אחרורוש — אז קנת לי ואהי חולך וסרתחוק בבית תותני — אפס כי לא ארכו לי הימים הטובים האלה יותר ססחצית שנה.

אסרתי אני בלתי לסה זה שוא סדר אבי להשיאני לפני בוא עת הודים לי! הלא אלו תהיל עוד אך שנה וסחצית שנה, והיה הדבר הבא בעתו מה טוב ומה נעים, כסה ימי צער וכסה לילות עמל חשך סמני סמנו וסרתוני! ואך עתה בגלל חוסן הקצד תהי אשר כסדתי כאן כטכס בעיני הנערים, באה עלינו הצרה

הצדה הוא, ואם לא אצעק על העבר, אראג על העתיד, כי כבר נסחה אשתי לראות אותי כחור חלש סמטה, ופי יודע כמה חכמה העבודה עליו להוכיח לה כי באיש כן נבחרה — וחחמא העד העיד כי עמים רבות לכלכל רוכי כמסמס ההסתפקות — לקרן את מעם סמני סן יבואני חסר — תל כל אלה הנה האהבה הסתברת אותי ואת אשתי לאחרי, אהבה דבוקה היא לא אהבה הסיסה, כי כבר הלך לבנו ולא נהיה לבשר אחד לעולם, והוא סעות אשר לא יוכל להקן, את כל אלה עשתה לי יד הכבודות אשר סדרו אבותי להשיאני לפני זמני.

תם בלעדי חפין אשתי היה הדבר אשר נסל הדופא עלי יך סאר וקשה לעמוד בה, כי לא לנערים המסקלת לשקל הנאת נפשם כנגד נוק נוסם ותענת נגד הספרו, כי יסנאו קלך דבש יאכלו יתר סדים, כי יבואו תתה ישנו ויקו, ואף כי אם תפעם העזה ברסדות הנפש. היא סרת הנשים! באמת גם הדופא בנפשו ידע כי נסלאות הוא סכש סמני.

אבל כל אלה היו סחכות האנה אשר פעמתי לפעמים החזקות סספר הנעים, וקל סהרה נסב סתן רוח הנעורים ספרן כקש לפני רוח, כי כוס ססדות כיד הנעורים, ישנו יינו ולא יסנאו להם, יסנו קבעתו היה כפיהם כדבש לסתוק, לסוא תעירו גם כי אחרתו סרה כלענת, דברך סוכים ונבוחים לסבין, וסרה לא ידשו ולא יבנו לאחריהם, סרה ותהלכו, כי סה נסכנו להם סהסדות!

ואשתי גם היא עשתה את כל אשר כסרה להבריאני ולהחלימני, סאכלי היה בריאה, וכסו היה ספיר, בסקום אשר בא לפני דק, בא בשר אברים, ובסקום סים אדירים, היה שבר עתק (שכס) שקי, קנקן היון לא כלה וצפרה השקאקלארע לא חסר, עד אשר נתן כעין הידות את סמיו כשפע,

ספרה

ספרה נחלתי סאר כאחרית שנת תקע"א, ואחריה נראשית שנת תקע"ב.

מד

בימים הרבה הייתי איש אשר לא ארונים לו, גם יראת אב גם סרא רב לא היה לי, תרתי לא התספל כי, וסרתי לא נצונו סעולם, ובהיותי עסיר ככסף, כי תרתי הספיק לי הספקה ידועה לסבתו, ואשתי אשר סרנסת הבית בידה, כלכלתני כסף לסרבה, היה אוצרי סלא סמיד ונקל היה לי לסוב אל קיא ילדתי ולקנות את הרברים הסתוקים אשר אהבתי, וככל ואת לא הוצאתי על הני סאוסה, כי חסתי כספי לעת כוא סרתי הספרים העירה, ובימים הרבה היו ימי השוק הגרל, כסם הוצאתי את כל סמוסן אשר היה לי, ועוד קגיתי סדם כהקפה עד טובס שנת, והסה לא חסכו נאסנות סמני, כי כן נגידים אני, ועל הסק לא עכרתי סעולם, את אשר קצב סמוסן אותו נתי בסיוסן הראשון, אסם לא סכל הספרים אשר קגיתי זכיתי להסלסר, כי רק להרבות ספרים ולא להעיל תועלת סדם היה חסצי, על כן קגיתי את כל הבא לידי, עד הום כספי ונאכנותי, לא סצאתי חפין בלתי אם בספר יוסיוסן לעברים לברו, כי הוא הערה עלי רוח סרה אל ספרי התולדה, וסרתי אקרא בו הצבתי לי יד סרתוק לאסר, גם אתה תהיה סוסר תולדות עולם — והוא התקוה היחידה בכל תקות ימי נעורי, אשר יצאה לפעלה באמת.

אבל לא על הספרים לבדם הייתי, כי גם השעשועים גם התענועים לקחו חלקם, שעשועי לפני כחרד אסת נעורי, ותענועי כבית הספר, כי נספל לי אחד דהלמידים יתום סאכיו ובאכו, אשר היה טובכ ססכעו, והוא רטה את סכעו הגוסה אל הבנוחה, לאתו כשוככות וכתעלולי נערים גם אני, לא

הה (11)

היה בלב בעיר אשר לא התרני בו, לא היה איש עמים אשר לא סהסנתו כדברים אשר הוא ירא כפניהם, סרו נסוב כלילה סבית סספר היה ססשטנו לעשות לפני שלג לילדים, ולסנוע נחלים כראשיתם לסם ענים, ולהצנים לפני סחתי כפתיס אשר ידענו כי יושכיהם סאסנים כרהנלות סססום.

הרזק אשר בעיר היה ארנו כלב גדול השייר את ביתי, ואנתי הינו אנטי הערה לו כל לילה ולילה, עד אשר התקעף הרזק ויצו את סשתתי לארוב לנו כשיכנו סבית סספר ולהכות אתנו סנות דרתי כסן — קל דפי נקסנתו צעקי אלנו סקרב ולב עניס! אף לא ארתנו להוציא את נקסנתו לפערה כסוססה, כאתר הלילות הלכנו אס אל יער ביתי, ונקסנתו נתת בשר ועצם כחש סהרול הוציא כאת הפעמן סהלתי לפני סתה סבית עניסה, ויהו השער לסר והכלב סהות את רוח סבשה וקספין לסעלה, וסרתתו אל סבשה העי את דרתי וקסנת את הפעמן, ועל הלילה באנו בני הבית אשר דמו כי ססשטנו סהלום סאים לקנות סטים לסספ, וקיסו וסרתו את השער והנה אין איש! וישבו אל ססותיהם, סהה סכום והכלב גם הוא סב אל סרפו וינע את הפעמן ויערסם לפתח את השער שנית, וכן היה כסלשית יכרסועית, לא נתנם לראית שנה כיעניהם כל הלילה סהוא, סרתו גם אהן הבית גם סשתתי להעז סו זה נועו לפתע את סנותה? וארתו אשר הרבו סקר נודע להם כי אצבע סלסרתי העכרים הוא, וככל ואת לא עשה אתו העה, כי היה איש איהם סוסיות ססכעו, ויעקק ויאסר סעסה סססום הוא!

עשנו נולם סתכן וכלישתו ככלאי כגרים וסכעו סכמו כראשו להכעית את סברותו בו — ובאתר הלילות כא אחד ססודע הבית רובכ על סוס כן סהלן אשר הוא עד כי סתעין לעיר, וקסנתו את סוסם כרסנו ככסוד אשר לפני סתת, והוא בא סביתה להסרסם בו, סרתנו לקרנו את העולם וקסנתו כחכלים

כחכלים על האוקף אשר על נב סוס, ואותו סרתנו כסאסרו. ונרטרו כסוטים להלאה כככול הבית, ואחר שכוני הביתה כקל סהלה ונגד להאיש כי חסף נכב את סהא וירכב עליו, סדר האיש לרוץ ולקרא כקול גדול ססס ססס! נכב נכב! עד כי חדרו רבים לקולו ויסהרו גם סהה לרוץ ולקרא נכב נכב! אלה סרתו לפני סוסם ויסגרו עליו את הרך, ואלה סרתו אחריו כסקלות, כרתו ררפו הרבוק את סוסם וספשו ויכסירו סנות אל ט נגנב כחשך ויהו לסתוק.

הלולים הלולים כאלה עשיתי דרשים לכקרים וככל ואת לא ננע כבורי כעניו הכריות כי באמת היו כל סעששים האלה סעשו נעורים ולא סעששים רעים, לא יצאה רעה סרתת ידי הלילה, לא פנעתי ככבוד איש, את פני חוקנים סרתתי, ופני נערים לא הבישותי, כוכים לא יצאו ספי, וכל ססאי וסחתי היה כאסונה, סשכסתי והערכתו לבית ספרש, וסה זה רא יסאו סברות לסשעי כן נגידים העוסה מעשה תרועים אשר לא יתנוק איש סהם, סעששים אשר כל סוססע אותם יצחק, וכל דגסנע כסם לא יתעצב, על כן היה ככבורי דרש עמדי.

מה

כביתי הייתי כמני העולם הוה, לא ידעתי סאומה כבית בלתי אם את לחם האברים אשר אני אוכל את יין דרקח אשר אני סוטה, ואת החוק אשר אני תובק, וגם כבית ספלי לא חסבתי על העולם הבא, עתים סעטות קבעתי לסטעו תורה ספי רבי, ויתר העת חללתי בתוללות הנעורים, אך לפרקים חתקים נסגרתו כחרד סשכבי, ואתי סחשב לסרר כברים על סרתת לסון סקדס, כי הותה כביבה עלי סעורי, והסכתבים אשר דרוץ אבי אלי סעת אל עת סהה סככוני לדרוף אחרו סלמות הלשן סהוא, אף לא שכה ינעתי ויקס! והגני ווכר עוד היום

תום משיחה את קצת הדברים הופים אשר הפליטה עמי בימים
ההם, הן אמת אך פרחים ימים לסדאה עינים היו, אבל
הבקואים כשיב הפרחים, הביעו כי בעקב הפרחים יבא פרי
חם אשר גם הנפש המלא סרם — וסאהברי את הלשון היא
הייתי בעל עוד בימים הרבה על אשר נצער שורחיה, ועד
כמה פעמים השבעתי את חברי להכונן על יסיה ועל הרהר,
וסופם לא היה לי סרם.

גם היום ארדו אשר מלאו ימי, אשוב ואקרא באוני יקרו
בני עמי את הקריאה אשר קראתי לחברי, בימי נעורי: כדוע
לא תתישו לפרקם ולא תנקו את הלשון היפה אשר אתכם,
השוב לכם כי העקשו את שפת אבותיכם, כי הכאסו את
הטעולה האדירונה אשר נשארה לכם לפליטה ככל סרמדיכם אשר
היה לכם בימי קדם, כמה לא הלכרו את בניכם מקרא על פי
פשישו, וספון לו כפעם הקדוק והגיון, והיו כולם בעלי לשון
נקיה וצחה.

הן אמת לא כל עם השם יכונן להיות מליצים וסופרים,
כי הלשון הוא כלי תשמיש רוח, והגשיר בדיעות ושתמש
המיד בלשון יקרה כהעני ברעת — אבל הן רק לשון נקיה
ולא לשון והב אנתנו שואלים סכס — ומה זה יקצר מאת
העניים לנקות את כלי העין אשר בביתם, ככלי הודב אשר
בהיכלי העשירים!

אולם מי התנב עם הרטון הרב בקלי שקל וינצחו!
אזיב אתר המושלים אשר אמר לאמר, ה' ש' ל' (פעד היותו
שם פשיט) לא יבוא בלשון רבים, כי לא רבים ישכילו —
אולם עם (אף כי גם הוחד וורה על קבוץ אנשים רבים) יבוא
בלשון רבים — כי הן רבים עתה עמי הארץ —

שוב מבית הוותי וסבית רבי היה לנפשי בית הרופא הישיש
אשר לא תלתתי לבקר גם ארדו אשר נרפאתי בגופי, כי
סדי קנשי נקות כנפשי היה ספפמי לשחר פניו וידעתי כי כמנו
לא

לא אשוב ריקם כי גם שיתחללי האיש הוה היו מלאים חכמה
כרסונים, והוא קבלני כפנים ימות המיד ויהן לי יד וכסא
על יד הסטה אשר הוא שוכב עליה — ראשית דבריו היה על
דבר הטף בתנו לי איזה אזהרות טובות לשמור את הבריאות
בהן, וסמנו למרתי ררבי לשתות כוס מים קרים בבקר כבקר,
לא אשליא בין קיין לתורף, ולא אחוש לבלוע כעני קרח קטנים
בתוך המים ולא אתנוק, עד כי ביושר הנני אומר עליו
סיסיו אני שוהה וארדו כן העתיק את שיתנו אל דבר הנפש,
וישעשע באמרי סוסר בתורת החיים ובחוקי אורח העולם כיד
החכמה הטובה עליו — אמנם כי ברותו החפשי לא נשא ספי
האנשים הראשונים אשר ובו לשם סיסי עולם, ולא הביא ראה
לרעותיו כספרי החכמים אשר לפניו, כי כל דבריו היו דברי
פלסופיה ישרה, וראיותיו לקרות סן השכר וסן הגסיון, כאיש
אשר לא ראה פני ספר מעורו, וכאשר שאלתיו סרוע קלו דברי
הספרים בעיניו לתת רגלים לדבריו סרם? ענני לאמר, אתה בני
נרלת על כרבי חכמי המורח, ואני יצקתי מים על ידי חכמי
המערב, והמה העיקר כרדכי לשוניהם כמליצותיהם וכמשלידם
אלה סאלה, כרתוק סורח סמערב כאמת, עד כי יקשה לנו
לשנן את דעותינו, אם נשים ספרים קרסונים סגן בעדנו, אם
כה אומר אליך כה אמר לייבניטי; ועבר עליך רוח להשיבני
השובה נצדה לאמר לא כן דבר ר' פלוני, ולא נקלה יהיה לנו
לבצוע בנינה ולהוציא את האמת אשר קנו שניהם אליה,
על כן אין טוב לנו כי אם לקרות כספר הטבע המקובל לכל
ארם, ואשר תהליכה כרבריו בכל סקום אן תלק עליו, בלתי
אם איש אשר לא ישרה דעתו בו.

יקר בעיני להביא על הכפר כוה את קצות דברי החכמה
והסוסר אשר דבר אלי, כי דברים נרולים דבר אלי האיש,
(א) על דבר סציאות אלהים, (ב) על נצחיות הנפש, (ג) על דבר
חוקי המוסר, אפם כי סרעת נעדים היה בי או, לא וכו' רעיוני
עד 12

עוד לקבל הקרי פלסופיה, וכסדיניעות יגע הישיש להבינו דברים
קלים אשר בעין סוסבלות ראשונית נחשבו כעני חכמי החחקר,
על כן היו באמת דברים טובים כעתם, אבל דברים אשר אין
חפין כם לאנשי לבב כאלה סבני העליה אשר אני סחבר את
הספר הוה לתועלתם או להנאם — ובגלל דבר הוה התרתי
לנפשי גם אני לעשות את אשר עשה כן סנתם כספרו כפעדאן
והוא להסיר את הספדים אשר אינם טובחים אשר נתן
סאקראטסם לטערו, כמפדים תחכים סרם כפי אשר היה
רורו ראוי להם — גם אנכי הספפתי את השירות הפשוטות
אשר דבר הישיש אתי לפי כונתי המעצירה, ונתתי תחם כפיו
דברו נרולים חקקי לב כפי אשר כונתי כספרי חכמי זמננו —
לא נמצאו כפרקים הכאים סוה והלאה עד תום דבר הויכוחים
דברים אשר נדברו ביני ובינו כאמת, בלתי אם תהפועלות
אשר תפעלה נפשי כדוכיחו לי את האסתיות האלה כדברים
אשר אולי לא היו להם רגלים וידים טוביות, וכי יהן
ויתפעלו ערת הקוראים כן דברכים הסיוסום אשר אני
סביא לפניכם כפרקים הכאים כאשר תפעלתו אני כן דברכים
הסיוסום אשר תרצה הישיש לפני, והוה זה סברי, אתלי
אל יחשב לי המעשה הוה לאונאה כי תכלת אני סוכר הרת
קלא אילן, והעני כדבר הוה כנגב העונב כלי כספ מבית
איש וסגית תחתיו כלי ורב — וכלי הוהב האלה אף כי באמת
לא לי סרם כי אם להסופר שסאקע ולסרעיו, ככל ואת גם לי
סבת הנאה בהם, כי קגיתום כשני סעשה וכשני לשון
ובנופך אשר היספתי עליהם כסקוסות מוסנים, עד כי
יש לי צדקה לתת אותם סתנות לאוהבי הישיש.

ואם ארדו כל אלה לא ינקוני סופמים עוי נפש, על דבר
אשר הסגתי את נבל האמת, רגני ואקוב את הרין לנפשי,
שאנוי והטילוני אל סדור תיעדם אשר נפש כן סנתם נדונה בו
על

על דבר מעראן ספרו, ואתענה אתו גם אני עד אשר תצא
הלאתי ואת סמני.

כו

כראשונה ססרתי פתח פי סרלכר ככל דבר אשר נגע
אל האטונה כשסגנו, אבל לאם לאם נסכו פני שיתרנו אליה
כבלו רעת, כפעם תהמלטה דבר האטונה ספי כסרועת דברכים
והישיש סרד ויתלום וידבר עליה טובות, עד כי נתתי עליו כעני
ואשליא את שאלתי לאמר, האם כעל אטונה אתה?"

והוא לא הפיל אור פניו ויענני כרתה האמר, היש איש
כביפת כל הארץ אשר אין לו אטונה? כאמת אך ילדים קטנים
וסתועים ווצאים כהכלל הוה.

ואני שפפתי עליך לאמר כוסר כעיקר אתה
כאלהים אני סאסן ואת סעותו אשר נתן כלבי רגני
סוסר, אך תרהברי עו כנפשי להביא כמשפט איזה סאסרים
כנצא פי שוסרי חופת האטונה המקובלים כעני הרמק, כדבריו
אלהים היום סכה והמה כאהבתם את עצכם נתנו את לבכם כל
אלהים ויטפלו עלי שם כוסר, ואלו כחשתי כהתם יהודית להם
על כעלתם כי עתה הייתי צדיק כענידם.

לא ספי השוסרים האלה אני חו כי היה דבר כל העם
סח אחד לענות כך סרה וקול הרמון כקול סדי תוא לי
הרמון תוא חצוצרה כפי סרי האטונה אשר סכה כוסתים
כם, את רוח אשר ילאנו הקגאים כם אותו יחוק ויעריו
ויפלאו בקרית תוצות, כי סתנקל סלתת רופי וכל תפלה כנפש
העניה אשר אכני הררם הגרול רובצים על חיו, וארונו התעתד
להסקל אתי סתו — ואני ארדו אשר נואשתי ככבוד הבריות
לא חשתי להצטרק לפניהם, כי מה לי ולרם? מה לא התערבו
כששוני

בששונני, ואני כללתי לברי את אמיני — ערדי הלתי כל ימי צבאי.

וזה מסע האמנה אשר אזה סאמן? מה ששה? ידום השיש העים ססר כיד הסה השחנה עליו, ואד צהלו פניו ויאסר מה לאמתי ולשם? הלא היא הרוח אשר עק השם בי הבניה אשר נתן כלבי, ראיתי את הרבליים אשר את וניס אתרדם, שפעתי את הסחירות אשר קרי האמנה סותרים את האמיתות הנצחיות, ואתכם להיות רחוק מאמנה וקרוב אל האלהים.

האמנה הזאת התה רבתי ככת לתיח לך מעעבך וסתרך וסחעניס הקשים אשר התענות כרם? הה ידדי, צדות נפשי לא סכו בגללה, אבל רוסיה נתנה אמנותי לי היא היתה לי כקסע הבסעלה להחויק את המוכע על פני הסים, כי לסרעני לנענע את ראשי לכל גל ולא נתחני לצלול בעופרת בסים חידונים — אבל כי האיש הספרר בעמקי סצולה ואין סעסד, לא נתן לבו עט לסיא ראשו אף אם יראה השמים סתוחים לפניו הסיד.

אשרך אהני כי סצאה יד אמנתך להחויק לכל הסחות על פני סצולה, ואני לאררים אשר באו סי הספקית עד נפש, וזה אין באמנתם לתת הוה באסם — תיאולה נא איפוא לעשות עמי את לסיבה לסדני נא את ררבי אמנתך, אולי יושע סרם אנשי אסן אררים לענות בצרה ולא יאברו כענים גם הם? ידדי! האמנה אשר אני תסה בצלה קרובה בלבב כל איש, לסררה יוצאים בכל הארץ, ותורותיה בקצות התבל סלה — כל עמי הארץ נאיתו לאורה ותרסטי בגללה, אסם כי כלם סמו עליה נספית אשר אין הפין בסם — כל עם ועם לפי דעתו, ואני בלבתי ערורי לא כבדה סמני לסור את הסולת סן הספולת, כי תרם הרובין עלי הפר את האחות ביני ובין הקבין, ורק עם סין האטטי לברו הלקי — על כן אינני סתוחם אל

אל אמנת איזה עם כפרם, כי אם אל אמנת סן הארם בכלל וחי עיני ולבי כל הימים — הנני עובר את אלהי הכלל לפי הדני, ושלוס לי עם כל כשר, יהי אלהים עם כל כעל אמנה, אשרי הדמים אשר סתו בגלל אמנתם, כי סות ישרים סתו. סלאים דכרוד! אם אך אמנתך לברה אמית בעיניך, ואמנת וולתך רסוק שוא וחפל, אך איפוא תעשה כנפסך סרך לאשר כרם?

האמת בעצמטה סליאה דעתה סבן הסתה, ואשר ותפארו בה בני ארם, איננה רחוק סן הדמיון לפעמים ואין הברל בנידק כי אם סה סחורסכים לאסת הוא דסיון אשר רבים וניס ארדיו, ואשר יכנו בסם הדסיון הוא אסת איש יחיד, האסת הוא דסיון אשר ורקה סיבה בו, והרסיון הוא, אסת אשר אך עתה יצאה משליתה — האסת הוא דסיון בן אלף שנים, והרסיון הוא אסת בת יום אדד, ועתה אם יהי יום הדסיון ההוא האחרון בימי התיים אם לא יבוא יום אדד ארדיו לתוכי בו ולהכובתי, כי עתה הפוך יתהפך רסוק בן יוסר וה לאסת עולם, והסת על דבר הדסיון ההוא סת על דבר אסת עולם, הם לי ספגוע ככבד איזה אמנה, אבל רוב בני הארם בעיני כילדים אשר לא יסלאו יסיהם לעולם, הצדכים לאב ולמצח כל יסיהם, כי שכלם הוא ילד סמן המוסל בערית הדמיון, ודתהפעלות רגה השפחות המנענעות את הערסיה לנפסם את השכל, אלם רסבע הארירה סדחסת על עיניהם וקראה באונדס קל גדול, יש אלהים! ועדות בקרב לבם כי יש נצחיות לנפש, והסת קסני אמנה סהאמן לנפסם ויראים הסה סן ישע, על כן יהלו נפסם באררים ויחגו אמנתם בידם, יאמינו לאררים ויהר סאשר יאמינו לנפסם, יבסרו ברחקים יותר סבקרובים, כי סדעת הקטנים יש כרם להאמן לאבלי יותר סאשר יאמן לנפשו — ורק יחדי סגולה ירוססו את נפסם להבין את דבר רסבע ולקבל את העדות אשר בקרב לבם

לבם — יראה באור היום וילכו כעשרי נבר לאורו, הסה בני הסעלה אשר סעולם אנשי השם! סי וידע? ימים יבואו, ויצאו בני הארם סתחת רשות הדמיון, כי רוב שנים יוריעו הסכסכ.

הדבר הוה אין לו שרר לדעתי, כי סן העת אשר אספה הסבע אותנו לאכול לתם סויעת אפנו, יעברו סרביית יסונו בכל יד עמל ועבודה לסלא את הבטן, כל עמל הארם לסונו, לא יוכו בעתם לבקש הסכה בלתי אם אחר סרסכה — אולי יבואו ימים ויוכה גם הסמן לאכול את פרי כל הלסורום אשר סצאו כל יחדי הסגולה סשנות הוה הוה, אולי תהי בעתים רחוקות סאתנו גם האמנה הצרופה ככל סיני הדסיון, ספורשה אל העם סולו, אבל העם כנפשו לא יינע לסצוא את האסת לעולם, ססיר ותלו בדעת אררים, ויקבלו את האסת כתורת אמנה סידו סלסורום — סאשר הוה בן העולם סן יהיה עד העולם — הדמן תלה אמינותו בדעת תהול סמנו, סתלה תהולה בדעת ההופא, הבלי הימים הקרסונים יסופו ותפו, והבליים הדשים יציצו תתם, ימים יבואו ויהיו בני הארם סוכים סתוארים וסלסורום סאשר הסה עתה, עד כי יהיו בני ההוה סתו כפראים בעיניהם, אלם כמעט הילדות לא יצאו לעולם.

אבל סי וידע אם התכסה היא דבר השוה לכל נפש? ואם סמעמנה תלאות בני הארם בגלל התכסה אשר ירכו? אולי סוכו להסמן העם העל סן האור, סלא ספנים ססרון ידועה ססלא קך הסכה, עינינו הוואות כי הסבע סקסצת ככת הראות, כי יצרה לנו עינים כחלק קטון אחר סנף, לא סצאה סוכו לנו לעשות את תגוה כולה סלאה עינים כסלאך הסות? הוה סלסודך הוכר כך ידדי! כי הסה קוראים באוני העם כל היום לספר, הבשו פניכם כסמן סן סבהניה עינים סאור הספס — צרה עינים לתת לאחיהם חלק סהכסה אשר נהלו, על כן ישרירו אותם בעבודה לספר לבו עשו סלאכה בעדנו, ואנחנו

ואנחנו נכנס ואנחנו נאכל בעדכם — ואולם סאל את הימים הראשונים ויגדו לך כי לפי רבות התרבות ברוד סן רבתי יד האושר — ולפי רבות סעלה התכסה בכלל, כן נצשרו צדות נפש החידים — סקלה כסאנוי ערק את חיי סבינות היסוב את חיי הפראים כסדנר, הן רכה ננענים כל יסיהם ססרד הבליים, האוות עוות סוסלות כהם, סלסורוים אכוריות, סרדי ססססידים סקלקלים, כי ססרון דיעה ואולת, סקסה עלידם את סחיהם כקריעת ים סוף — אולם התכסה ססתקת את הדיים, הדעת סרבה את ססדת רגפס, כה סמעמנה צרות התבל, כה ססצא רגפס היפה סת וגדל נפש לסתא כסוכו לבב את הדעות אשר אין סגום סהם, אל ישיאו איפוא אותך ססשורדים והססלססזים לסר כי כעקבי התכסה באו הדעות בארץ, ולר גלי ההסכלה ברוד הסום והווסר אל ארץ נורה, והססתכסס האלה כאשר לא יסצאו כדורותיהם את רסוב ואת האושר אשר נאוה לפי דעתם; ורגו עת לתם כדורות אשר הוה לפניהם או אשר יהיו לארדיום — ויאסרו הימים הראשונים היוו סוכים או הארדונים יהיו סוכים סאלה, כי סרך הסה נבאים לך, את אשר הוה כראשונה לא ראו, ואת אשר יקיה כארדונה סי גרד לום? והסת סכביעים אדני השערהם על התקה, כי עני הדעת, עשרי הקה סעולם, על כן יתנו כנפשותם לתחויק סובה אל העבר ואל העתיד יותר כאל תנוח, כי תהוה הוא סרון עובר כרות הוסן, התעף עיניך בו ואיננו, בעוד אנהנו ססובונסם עליו, יעשה לו כנפסם ויעוף, והבא ארדיו והעוסף בעוד אנהנו סתערהים לקראתו, אין הדרגש שלום לתפוש אותו ולשסופ על סיבו, כי כל רנע ותנע כסל כספסו, ואך כרכות רגעיים ובהתחברם לעבר אדד, נתבונן עליהם ונכיר את ערסם — על כן גם תהנאה גם הצער לא יגדלו בעתם, כסדה אשר הסה בעת אשר אנהנו ידאים סהם או סקיים עליהם, וסנורם יסוכו ויגדלו לפענינו כסדה הסתק אשר ירחקו סאתנו כוסן, אנהנו סאסרדים את

את מעש הולדים הקטנים, וככל ואת אין איש חסין באמת לשוב אל המעשה ההוא — והמטורדים המתאוננים על סודי השוב הנלווים מאת הטבע, גם הזה לא יאבו בסתר לבסס לעזוב את ערי הרמיה אשר הם יושבים בהן ולהתחבר עם הערבים כמדתם, במקום אשר אין ריה נאווה וכסא רך, ואף היו גייר אין לסודך בשכם סוחר —

מו

היה כיום ואבוא לשדר פני הישיש, והנה הוא סרוח על ערשו ופניו שוקקים אלי כענות חן, ואומר אליו לאמר, רואה אני עמך טובים ואתה איך בריא, אין זה כי אם טוב לפי. ויען הישיש ואמר, טוב לי מאד, ראה כי משטה השחפת עד השיק, והרופא מנענע את ראשו בספק, כי נואש סדוף פלני את האויב אשר פניו יקבעו בשם קנות, ופי בשם חיים — האם בחרת בקנה אהוני?

כלוא הייתי בבית החו והנה הכלוב פתוח לפני — טר הייתי בארץ הוואת הנה סדכבת נכונה לשאת אותי אל בית אבי, ואני אהיה?

ואיה בית אביך?

במקום אשר ישישו קרובי לקראתי, וקבלוני בתוך הכר אל המעשפה הרבה הסתומת אחריו האב הכולל, הוא יהיה לי לאב ואני אהיה לו לבן, לא אקשב לו כבן תורת — כי את אהיה לכל העוורים אשר נצחו בעלמי, אמת גם הארץ הוואת חלק סבות אבי הוא, אפס כי נדרו כי בני אבי וידהוני ויאמרו לא תהא אתנו בבית אבינו כי בן דעה אהרת אתה —

וכי תגיד לך אהוני כי נכונים לך חיים חדשים אהרי הבית? הלא פך ענה כך כי איך מאמין בדברי הכתבים וכמסורתם. מה לי ולכם? האם לעזותם אני צריך לא נופל אני במעלה נפש

נפש מאת הכתבים סודי הנס, והאיט אשר דעתו שלמה אינו צריך ללמוד ולאמנה כי בעולם הכללי ביתו, ואך קהל העוירים צריכים לרחוק ביד אחד הרואים, כי השך העולם בעדם, אף אם יאירו להם שבע עטרי אש —

ואיזה דרך יבוא אדם אל שלטת הרעה אשר אתה מסבחת?

אם יוציא את כל כוח נפשו לעולם יוד, וישרת לו בדם על פי רובם הישרה אשר עתה הטבע אותם אליה — לא יתעבר באתר הכחות במקום אשר לא לו הוא — כי אם יאמר איש ללכת בידיו ולעשות סלאכה ברנליו הלא יאמר לכל כי סבל הוא, וככה לא טוב ככנו האיט אשר יאמר לחקור את הנצחיות כרוח רמינו, ולתת העק ומשפט אל מדות נפשו על פי התפעלות לבבו, או אם יתחיש את העבר יען איננו זוכר אותו, ואת העתידות על הרב אשר לא ראה אותם עוד, או הסתפק במציאת אלהים אשר רבו הסופטים עליו כמספר הסופטים אשר יש לו על מציאת נפשו —

כבוד כח לב האדם ואינו חסר כי אם מעט כאלהים ככבוד נפשו, אפס כי אינו יודע להשתמש בכחו על אשניו, תהפכות בלבו פעמים רבות, כי העבור עליו רוח הרעה לראות באוניו ולשמוע בעניו — וכאשר תקצר מוחו ואת ממנו, יכבה כילד קטן על דלת לתי, ויתן כנרעת בתבל וביוצרה, ויאמר כי צורה האמת בעד האדם בעצרו אשר לא יוכל להתירו בכל כח נפשו, ובאמת הוא החשא ככתותיו, ואבי הטבע נקי.

הדברים האלה יורו הדרי לבבי, לא בושתו לתודות לפני הישיש כי גם אני עם פת המספקים (פסיכופי) גורלי — ספקותי עברו ראשי ואין מעמד להציב רגלי במצולת הספק, אין כחום ברוחי ואין שלום בלבבי מפני הספקות אשר כתרונני —

ונאך הנשיש פניו אלי ויאמר: האם בכל דבר מציאות אתה מסיל ספק? והגך כסופך גם כי מכת המספקים אתה? אין (19)

אך ואת אהוני כי לא סרה דעתי ככני למסוד במציאות עצמי, אף הוואה אני בעין בשר ובעין שכל כי נמצאו דברים רבים וולתי, אבל מה הבה? ולמה אלה? ולמי הבה? ולמה אני? ואת לא ידעתי.

ופי תגיד לך כי הגך נמצא? האם גם ואת קבלה בידך? הנני סמיש, הנני חושב, והבה הפיעל כי את הפעולות האלה הוא נפשי, ולא כל הפעולות יוצאות סקרב נפשי פעיטה, כי פעמים רבות הנני סתפעל גם מדברים היוצעים, והבה לסופטים לי כי יש מציאות גם לדברים וולתי — אפס כי איננו יודע את עצם הדברים הפועלים עלי בלתי אם את פעולתם לבה — אף אין הרעה אתי את החום אשר תהום נפשו אל הדברים אשר הבה תוצה לי — ויתר אשר ארבה לחקר בהלכות הטבע, בן אסנא כי הפעולה אשר אני סתפעל מדברים היוצעים לא תובת, כי נמצאו הדברים היוצעים באמת — ואולי כל הפעולות אך תולדות הליכות נפשי הנה, כי גם הנה נפלאי ממני, ופי בא כסדה?

היו ידירי! מה לך ולחקר דברים היוצעים הסובבים אותך? חן קטנים הבה ונרעים סערך הסודות הנפלאים והנחלום סתם אשר יד החקירה שלטת בהם — וככל ואת הנני ואעשה כהשכחתי כהשכחתיך, הנני ואודה לך כי סבות הדברים אשר אנתו קראים בשם תבל נפלאים ממני — אנתו חיים אך בעולם המחשבה — וכל הדברים סתויבים לפנינו על פי חוקי הנה —

אבל גם בלחננו צריכים אנתנו להבדיל על פי החקים האלה בין הרבה הפועל ובין הפעולה — ועל פי החקירה הוואת חלק כלל התבל לשתי סחלקות, האחת חקף את החוונות, חן רעה הפעולות אשר אנתו סתפעלים סתם, ואותם לברם אנתנו יודעים וסמישיש, והשנית תכלכל את הפועלים הלא הבה הסבות או הסתות הנסתרות אשר איננו יודע ומכין אותם בלתי אם על ידי מסבוכים ופעולותיהם אשר פעלו עליו, ונפשי בעצמה גם

גם היא נמנה כסחלקה השנית הוואת, כי גם היא נסכה לחוונות רבות, ועתה אל מה המציאות ככללה רוסה? אל סרה השעות (איה) אשר אין אנתו רואים ממנו בלתי אם את הלוח החיצון, סקים אשר הבורים (איי) סוככים הולכים בו כמספר אל מספר, ומשנה לשעה, הדרותים על הלוח הווא, אולם הגללים הפנימים והנוגש דמניע אותם וסולך את הסודים כמסכותם נפלאים כאתנו, לא ידע רובם בלתי אם הקמן לברו.

אהוני הגך סציע לפני את דבר הסבות ואת דבר פעולותיהן, ותסבת כי עם איש הסתומם לכת המספקים אתה סדר — וסה יובח כי בן הדברים והאמת כפי אשר אהה נאגם לשער על פי חקן בינתך? ואולי היא רק תולדה סתויבה לך לפי חקן הדרכתך? כפי אשר התחייב תולדת הענבים לפי חקן הרבבת רופן?

שמים אני טטל עלוך ידירי! או הלך נלך בדרך השכל ודדעת, ואו סתוכב הוא אהוה לשער לשלל ולשמוט על פי חוקיו ומספספו; או רעה נדרה את תורת השכל כלה, ונכריענו ככת דברים סתגרים אל בינת אדם הישרה — ואו אין סקום לסחך עור, נתנה התבל ומסויבה ביד מסוגע — אולם אני אשר בינת אדם ישרה נוסכה כי, איננו סכין את האופן השני בלבי —

כאשר גם ראשי סת המספקים כנפשמ לא יביטו אותו — הלא היסים אשר אני אדם — רצוני לאמר בעל דעת — הנני סללל על פי חקן הרעה, החקים רחוקים ממני ספקות המסוגעים! הנני וארבר את דבר המציאות את אשר יואכבני שכלי, לא כפי הספקות אשר ישללו המסוגעים עליהם בלי רעה, כלי סופה, וכלי רשע — דברים אשר גם המחשבה לא תהפשמ — ואשר אין סקים להם בלתי אם כלהט סח המיוגם לברו — ואשר יוסף להפליא את דרכי הבה הוואת בעיני, הוא כי כדרכי חיהם היו ראשנים האלה שלמים ברעתם, ויקבלו את עול השכל על נפשם — לא הסתפקו פעולם כי צריכים מהם להם לסוון נפשם, וכסות

וכמות בקרה — כי ראו כלב שיטה ויברחו כצנז, ומכל דבר הקרוב אל היקף לא התעלבו — לא השתגעו בלתי אם בבתי סדרשיהם לברם, ובספריהם אשר כתבו היו פשוטנים תרופים ודרושים להפליא —

רב לי אשר ידעתי בנפשי כי הנני נמצא — על אף הפשוטנים הנועזים להטיל ספק גם במציאות נפשי, הנני יודע כי גם הברים אחרים אשר אינם נטפלים במציאותי פועלים עלי — הנני יש במציאות, ואינני כודר בפוערי, חבר אני לרבי רבי רבבות נמצאים כפוני, בעלי בחירה חפשית כערכי — ובחיותם הברים לי בסגולה הוות, הנני קורא גם אותי גם אורם בשם בני הרוח — אולם כאשר אינני יודע סבין את סבת עצמי, כמה אינני יודע את טבע הנמצאים אשר סמני וחצה, אך את חוויניהם ואת פעולותיהם לברם הנני תופש, ועצמם יהיו סתומים והתומים בעדי הסוד.

וסרוע יהיו עצמיהם, כדברי הספר התתום לפנינו עד עולם?"

השאלה הוות עוברת את נכול ידועתי, נקל לי לדרתוך בקש ולאמר, כי כאשר הטבע בתוכמה היה ופועלת סביביו, ובכל זאת דעת אין אתה לדעת את עצמה, או כאשר החשבה היותר הווצאת סרות איש, איננה תופשת את עצמה; יען מה? יען אשר איננה המקד לעצמה, כי אם רסיס אחר נחל סרות האיש אשר הוא סקר כל מחשבותיו — כן לא ידע גם רוח איש בכלל את איכותו, כי גם הוא עם כל מחשבותיו כולם איננו סקר לעצמו, כי אם קו אור אחר הווצא סאור העולם — והוא סתומם אל הרוח הכללי בותם החשבה היותר אל רוח איש פרטי — וכי הוא הרוח הכללי? הוא אשר פי החוקרים הכברה יקבנו בשם הכבה הראשונה, סבת כל הסבות, או אלהים! והנני להרחיב לך את שיני ההשערה הנפלאה הוות.

לא נבצעה סמני לפלל כי הרוחות והטרות והנמצאים בשמים

בשמים סמלי, ובארצות סתות, טלם הסחרק דבר אחר שלם בת כליה, אשר לא יתקל לחלקים בלתי אם לסדאח העין, ולקוצר דעת האדם לברו — ולא באמת, לא נמצא טהל הברואה כולו בלתי אם דבר אחד — אין וולתו עד, והדבר האחד הוו אשר אין סגי לו יודע את נפשו ותופש את סרתו — אנחנו כולנו (רצוני לאמר כל הדוחות והכחות והנמצאים כלם) אך קיים וניצוצות הסתנוצצים סאת האחד *) על כן לא נכל לדעת את עצמנו כי רק אברים כודדים אנחנו, אך יש אתי כזה דברים סרנה וכרנה, אבל מה יסרצני לדבר אתך בחידות? כי סתומים והתומים הדברים לסנד — גם אני רטות נסיתי כנעודי לדרום את הגבול אשר נבלה רסבע לכינתי סביב לעוף בלי כנפי דעת לטרופים אל מקום אשר הוא לסעלה סבינת האדם, עד שנער כי שכלי יודני כי רוח הנני כאסף כרפני וקרני אור הנני צודר בשפלה, או ספתי כרוח ודלתים לפני רוח הסרתי, בראשונה הודיתי לנפשי כי יש דברים אשר נסל או סיריעתי; ואחרי כן ספתי חוק לי לבל אדרוש בסוסלא סמני, וסעת ההיא והלאה לא חקרתי בלתי אם ברברים אשר די הבינה מציעה ספה, לא היה לי כל עסק בנסטרות עוד —

מח

ויוסף הישיש לרשף סלים כדעת ויאמר, וכאמת יש לנו רב לדרוות את רוח היקירה ברברים העוסדים כרום השקל, כי רב נבול כינת האדם ככלא רחב רסבע, וכעוד אשר הרוח סרפת

*) גם להשערה הנפלה היא אשר כי ספקולטים יקנה כסם וסוסים מלאו כעליה סנד ככתוב, וידעת היום והסעת אל נכד כי חסם הוא סללים כסמים ממל ועל לאך סתמת, אין עד.

סדתם על סני סלאות רסבע, סמצא את עצמה והתבונן כי חלק סחלקי רסבע היקרים הוא ועצם סעצמה — והטבע הוא לעולם קוסם! כי רק צוותיה צבעיה והרכבותיה ישננו ספד כי כל הדברים יצנים רצום וססתנים לעולם, את הצורה הוות יססשו ואחרת ולכשו סתמה, צבע עיבר וצבע אחר וסלא סקופו, והרכבה הוות סתסדר והתלדו על אופן אחד — כמה יסכו על אפניהם ישננו וישיבו וישננו, ועצם הדברים יקום לעולם, סה נקל לי לסבע סיכל סקר כמש, ולורות את אפרו לרוח עד כי יעלה כהנני ויאמר לסראית העין, אבל סנד כבינה וסמצא כי ככל אלה לא אבדתי קיין אדך ככנין הוות, לא כסלתי בלתי אם את הוות אשר סתוסכו בו חלקי הכנין זה לזה — והחלקים כנפשים לא כסלו ולא עברו כן העולם — כי ככל מקום אשר ישא הרוח את חלקי האפר הטררים, שם כותם ושם ישיבו ויתחברו עם סררים אחרים ועוד כחם חרש אדם הוות לפעולה חרשה כצורה אחרת — כי סתת הנסטררים שופרים את ספקיהם סמוד, אפס כי ישננו ססבות כפעליהם להיות לנו חווינות אחרים סאשר סתחלה, רצוני לאמר כי יפעלו על הושי פעולה אחרת לפי ססתנות הרכבה והותם אשר ספה סתוסמים זה לזה — ויותר סוה לא אעסיק להקור, כפני שני סעמים סוסרים, האדך כי קערה רוח כינתי לעולל כפי סתום טבע אשר אין להם סוף; והשני כי יש די ככלל רוח לדרוות את נפשי הנמצאה לדעת כבוד אלהים, ולמה זה שוא אסא רעי לסרתך, בעוד הקרוב לפני! ובכל כבוד הדברים האלה אשר הוו כפי כדבש לסחוק לא סכעה נפשי, ואני כספקתי סכסתי החוקרים ולא הרפיתם, ואמר אל הישיש לאמר, אשרוך ארנני כי רוח היקירה אשר יצקה רסבע עיך כססתק ככעש הוו — ומה אעשה אני לנפשי סכסקשת ותר רובה סאך? וכמה אעשה? כי סדי כינתי צוכקות סאר, את האמת אני סכקס ועניאות יסוככוני סמוד, אחרך, אל תדאי וכסקות יעברו ראשי.

אם רבה ספנד סיכלתך ואתה אינד שלים כדעתך להכרע את סספרה העוה כי עתה כקל כפשוטנים הנחו, כי כסותם אתה סכקס ברברים ככעמים, ספה יצוו את האונים לסמוע את סראה הצכעים, ואת העינים לראות את הקלות, ואתה כאתר סדס כחזיש כי יש בחירה חפשית לאדם, ככל ואת כבתר הקורות הדשים לכקרים — אינד סאסין כי יש אמת כארץ וככל ואת חשד השערה חרשה ככל יום וחקלע אותן אל ססרת האמת — סספר סעתיך יהיו השערותך — והיה כי תראה כי נלאה שכלך אל ההשערה, וכאת אל רסבע כעקופים וספנת עטרך עליה כמים — כבוד ספקות אתה, הנני לי!

ואם קלו סספקות כענינד, הבינני וארעה סדוע ירבו דברי ספק לעלות על רוח האדם ככרה הוות אשר יעסיק כחכמה? עינינו הרואות כי סמוסף דעת ווסף ספקות, וחתת אשר היטייה הנכונה היא ללכת סחיל אל חיל, סחקירה לדבר אמת, וסכרר אמת לסגורת הנפש, עבר הרוח להפוך השישה, חסרי דעת בני סגורת ספה, וכרוב חכמה, רב תנו, ויותר אשר נאיר לנו את הדרך כאור חכמה לבוא אל עדן האמת, יעלו סספקות כעננים ויחשכו את סאור עינינו סראות את ארץ סגורתה אשר אנחנו סכקסים.

לדברים האלה שחק הישיש כענות חן ויאמר לאמר, אין חשך ואין צלכות ססתור סמני את העין אשר אני נוהה אחריו, הנני יש, הנני חלק אחד סחלקי הכל תארו אשר לא יכלה ולא יספר כמנו סאוסה, סציאותי קשורה כסציאות התכל הכללית, וסענת התכל הכללית תלויה בהיותי — חן יש סבת ראשונה וככ עצמי אשר עצם סעצמו אני, שם ככה העצמי הוו קצוי ככל סה קרוב ככל לבב, לו יודה כל שקל וואתו תכבר כל סחשבה — הוא האלהים! בעת אשר ריגיש לבי את סציאות אלהים ארניש גם את סציאות נפשי, והכבוד אשר אכבר את נפשי היקרה, הוא כבוד אלהים.

ואת דבר הספקת אשר אתה סתקשה עליהם, דע
 ידירי כי טבע הדבר כתיבב ללכת את התכפה ואת הספק
 צפרים, ורק העצלות המזוהה הסוכבת על אחרים ומאמנת לכל
 דבר היא לא תצא ספק לפניה בדרך החושך אשר היא
 מסתרת — לא כן התכב הבין לאשורו, הכפלים מעגל תלוי,
 הוא יצא על פי רוב תשע שניאות בעשרה דברים אשר קבל
 בתור קושט אברי אבת מירי אחרים, עד כי יבוס סקבלותיו.
 ודע עיון את כל דבר בעין חשד — יבח לכל שמועה ולא
 יאבה לקבל דבר, עד אשר יבוא הטופת ויזכיר כי האמת אתו,
 ואחרי אשר גם הסופתים לא יצילו כפיהם דבר אמת לעולם,
 ישוב ויבקש סופת לסופתו ועדות לעדותו — כן יהיה תמיד,
 הספק עוסך בין האמת ובין השגיאה קתנך, כמו קצרבוס
 בין היום ובין הלילה.

אבל סרוע יצללו רבים בעניי הספקות האלה ולא חבו
 ליתנות סאור האמת כל ימיהם.

לא רבים ירהיבו עוז בנפשים ללכת הלאה והלאה בדרך
 התכפה אשר אחזו כי בנפול עליהם התקשכה ואימת הספק בתחלה,
 תרפינה נגליהם ועטרו תהום לא יכורו סכקוסם, ומקצתם אשר
 סתקו להם ההלכות הנעימים אשר הלכו בילדותם, יתדרו
 סאימת האמת אשר יראו בהיותם לאנשים והפכו פנירם כוקנתם,
 וסבו אתור אל המקום אשר יצאו סטנו — ואחרים יתעו כשהלכס
 ולא ילכו כאורח ישר אחרי עיניהם, כי אם סוכבים הלכים
 בסעגל כנחש עקלתון, בעבור רוח התקורה עליהם, דרך
 סשל לתתור אררי סופתים לספיאות אלהים, ולנצחיות הנפש,
 יחלו להקור בסכע הנכצאים ובאימת הכרעת, ובאמת
 אך אנתנו יודעים סאוסה סעצם הדברים האלה, ורק את
 פעלותיהם לבדם אנתנו רואים — יתתרו לדעת את עצמת
 האלתות ואת עצמת הנפש, והאלהים ססתת, והגסטה יושבת
 בתדרי תרדים — לא נשיג סתם בלתי אם את חווינותיהם קן סתה
 פעלותיהם

פעלותיהם ככה ילכו סתתת בחקירתם כל הימים, ושבו אחר
 עינים וינעים אל הנקודה אשר יצאו סטנו וכאוסה לא
 הביאו אתם.

ועוד ראיתי כיס חיי אנשים נרולים חקקי לב, הרספים
 רבר אל דבר ורגים נורות שוות אשר אין להם נגלים, בראשונה
 הקיזו את הדברים הרספים ויתבוננו איכה יפעלו סקצות הדברים
 על סקצתם, ובהיות רעתם רבה לא אנס להם כל ח סתת
 תדרי סטבע, הסרדו את כל סרכב כסכע וישיכוס אל איתניהם
 ואל יסודותיהם אשר דרכבו סתם — הסכע היתה להם לעינים
 ואת כל אשר היא עושה כתררי סשיתה אותה סתה עושים
 בתדרי תלמודים, גם סתה סרכיכו דברים סטוסיס ויוציאו סתם
 תולדות חדשות, ככל חוקי תכפת התכפה והתנועה (פסיכיק) ויט
 ייסייק) עשו אותה, עד כי דטו לכצוא את סטטות תורת
 העולם על נקלה, כי על פי חוקי התורה התיא כל הדברים
 סועלים איש על אחיו ואיש על רעהו, אלה יסכשו את אלה ואלה
 ידעו את אלה, וואת תורת העולם, או תלף רותם לדון נודה
 סוה סן תטסיס על הרתנים ויוציאו לסקר סטטס, כי גם
 רוח הארס סתטכטו ודעתו כתררתו ומטטו תולדות התבור
 והתרכבה הוא — כמו סתת והפרי אשר סתה תולדות סערכת
 דעי העצים — וכאשר תקבע סתטבת סקר ואת כלכס ילכו כח
 סתיקס אל הוקס וסדחי אל דחי — ויאסרו לאסר קצו את העץ
 ויהי סרדו כסק ופריו כאבק, וכן הדבר כרוח האדם — כי האדם
 עץ השדה — —

אבל סת יעצו סתתכסיס האלה ללא תכפה! תלו דברים
 ורס כורים כערס, קן גם כד סות אשר סתה סעריכס בו
 לא ידעו ולא יבינו בלתי אם את ססוכב ולא את סטבה, ואיכה
 יפרתו בה את הנדסה! את סתת ואת ספרי ראו ואת סתת
 סטציא אותם לסעלם לא ידעו — גם לו לכב כסרס לחכונן
 אל התויות ואל הפעלות סתחשים, אבל מי עמד בסד
 דכטע

הסכע וראה את סת הפועל עליהם? ואך נעשה סקר
 בנפסנו לדון נורה סוה סתת חווינות על רוח הארס, אשר
 איננו חיון כי אם כח פועל? יתהפכו סטכות כהוללותיהם
 לעשות את רגסם לאבי הרוח, את סתטתנה לאבי אשר איננו
 שונה, את סת לאבי דחי — אך ואת תורת הכל!

כח

חוקי הויסו סתת רעו ויאסר, כתר לי וער כי עוד לי
 סלים כדבר הספקת אשר אתה שואל, דע ידירי כי על כל
 אלה רבו הספקות לפעלה על ידי דרכי השקר אשר התקרים
 עלים בהם אל הדברים הנשגבים אשר סתה סכקסיס — כי
 יתתרו לתפיס ככח הדסיק את העיונים הרקיס אשר אך השכל
 דרק והעטק סקבלס, יציירו להם כח סונות דברים נעלים
 אשר רק סתטכבה הוכה לברה אוחות כם — הלא גם הקיס
 ודנקדות אשר יתתרו חכמי סתפירות לעיוניהם לא יתפשו בלתי
 אם כרעיון לבדו, ובועוד השכל סתטב את הקישוי, יהפך כח
 הדסיק את ידיו כו ויכלבלכו כדטתיו וכתסונותיו — ודעקר
 יוכלכל לקת את סשלי אפר הדסיק להקישוי השכל — ונלאה
 לבוא עד תכלית חקירתו — וביתור עלולים אל הכלכול הוה
 חוקרים צעירי ימים אשר כח דסיניהם עו, כי יסי הגעורים
 סתה היסיס אשר כרם יתתרו התוקרים כצפרדעים ספי הדסיק
 אל יבשת השכל — את שניהם יאהבו ואת שניהם יבתרו ויקרבו
 לסעלם, על כן היתה תהינה פעלותיהם סעשה ידי אמן נטסדים
 להשכלי, אבל נגלים אין לסעלם.

ואיזה דרך כרתת אתה ארוני ויצאת כטחטכי הספקות
 לאור כאר האמת?

גם אני רבות עניתי סתת סתפקות האלה כאשר רשתתי
 את שך חיי ואת אשר יהיה סטני אחרי — ואחרי אשר תעיתי
 כשה

כשה אובד כאקף רכיס עקלקלים, יעתי ופניתי לי טני רכיס
 ירדים לעלות כס אל אלת הודיעות הוקרות כענין הוה, האמת
 היא דרך הנסיין, והטני הוא דרך העיון והשכל הפועל.

בראשונה היה דרך הנסיין שעשועי וכבטחי — אולם
 כפרוצת היסיס אורו עיני לראות כי עשיתי כלאבתי רסיה, כי
 הדברים אשר אני סכקס יוכרים כרוס העולם לסעלה כסרכו
 הנסיין — ואך שוא ינע זכוב קצון כנפס לעשות נסיונות
 כסרוס, קן כל הנסיונות אשר אני סתתת לעשות, יתרתו
 רק על חווינות על הפעולות ועל הכסוכבים, ואני הלא את
 ססנות ואת הכתת סטציאים אותם לסעלם אני ככקס,
 וסח יסריצוני הנסיונות, על כן נטתים וכסרתו דיני אל
 דרך העיון.

סרתתי תקי ללכל דרכי הקדתי כתורת הכינה היסרה,
 ואת אשר לא יהי לו ככוא כשכל היסר אל יהי לו נל תורת
 כתקר אשר לפני, הפטתי כקטו כל הארץ הקרתי ככל העתים
 אשר עברו עליה כראשית היסיס עד יכי הדור הוה, וכצאתי
 כי כלס שכו להם שכל לקו, וביתה לבעקלת, והסח לא קבלו
 את השכל כתור קבלה כדיר אדח האנשים אשר רבה אמינותם
 בו, כי דתקיס הוה זה סוה ככקס וכוכן, לא ראו איש את
 אחיו ולא שמעו איש את שפת רעהו, וככל זאק כינה אתה וסכל
 אדח לכולם, לא נפלאו איש כאחיו בלתי אם כתיקיהם אשר
 הקישו על פי סישכלות השכל התוא, גם הילדים אשר לא כלאו
 יסיהם עוד לקבל תורה ספי נרוליס, גם חוקיס אשר עלה
 כח זכרניהם כתרו ויאבר ושתטשו ככללי השכל איש לפי דרכו
 גם אני כשכלי אחוק ולא ארפתו.

הערבתי את ערך נפשי לדעת סתה היא? ויתכבני סכלי
 לדחיק את נפשי לסבה או לסכוכתה, כי כאשר אני כנפשי
 ס כה אל סתטכותי אל הפצי ואל סעטי, ככה צרכי לתת

היקש וייעוץ, ייעוץ סציוור אל ציוור וייעוץ, הן אחרית דרכם יוכיח על פניהם יש אלהים!

יש יש אלהים! קראתי בקול עמוק ודי אוחח ביד הישיש. עמי כל הארצות ותכתי כל העתים אשר לא ראו ולא ידעו איש את אחיו, לא קבלו את האמת הואת בקבלה זה כפי זה, כי אם איש איש על פי התורה אשר הורחו נפשו הכניס לדעה אתה כי יש אמן לכלי הגדול הזה, כי יש פגיע לגלגלי המכונה הנפלאה אשר אנתנו קוראים לה חבל — לא נפלאו איש כאחיו בלתי אם בתאריהם אשר הםה מהארים את הסבה הראשונה בהם, ובסעלותיהם אשר הםה פעלים אותה בן, כי איש איש לפי רבות תארו נפשו ולפי ערך המעלות אשר ידע להוקיר, בהם הקדיש, בהם העריץ את אלהיו — אולם כלם סודים במציאותו, כולם סרוכסים וסעריצים אותו — אין איש מבעלי בית אדם ישרה נואל לאמר כי הסבה הנותנת לו און, עין, ודעת, איננה שומעה, איננה רואה, ואיננה מבינה את עצמה.

אך את הדבר הזה יאסרו המספקים ולא ינסלו לאמר, אינני מבין אינני משיג את הסבה הראשונה? הוי בן אדם רמה! איך הבקש לך את הגדולות האלה? כמה יגיעות ינעת להפוך אך אקף אמה במעמקי הארסה אשר אתה עליה, לתור את סתרי טבע הארסה אשר בידך נקרה — ולראות את הדורים הנפוחים אשר היא צורתם-בם את הסתמות הוקרים בעיניך, ועד כמה העסקת להפוך? הן ככל כדך לא צלחה בלתי אם לקרוע את הקרום העליון אשר קרטו פני הארסה — ועד מבורה ועד בני סעיה לא תגיע עד עלם, כמה כלי טחוח תחן על עיניך לנסק את סה הדיאות למצוא בנברו שמים נקודה טובב וסול אשר לא שערורו עין התוכנים אשר לפגך ואשר תקצנה כל אמות המדה אשר לך בארץ סתתה לשער כן את (13)

סבה גם אל סתת התבל אשר אינני רואה אותם כי אם את פעלותיהן לבן — הלא זה דבר אמת אשר אין שכל חלק עליו, גם רבוט כאלהים מדה בעיקרה זה כי הוא קורא את קבוצת סתת הטבע הפועלים להבליח אתה בשם הסבה הראשונה וסדהם להם קרטת כאשר אנתנו מוחסים אותה לאלהים, אם כי הוא סחוק את סבתו הראשונה (אז כלל סתת הטבע) לדבר אשר אין לו רצון וספין דעת, הפועל את פעולתו על פי חקי עולם סבלי לדעת את עצמו — ובלשון הזאת הוא סדר לאמר, הטבע מעלה את הפעולות האלה סן העולם סבלי לדעת את עצמה, וכן הפעל עד העולם ורטבע בעיניו כאלהים אשר מעשי דיו סתארים עליו, כי סוכים המעשים מעושרם — רק האדם סאת הטבע אשר קראתי, כי הוא לברו יודע את מציאותו, ולה אין דעת ואין בינה לדעת את עצמה — הסבה הראשונה היא סוכני אשר אין בה רוח דעת, והכלים אשר היא מציאה לפעלם גם דעת גם תבונה להם לדעת גם את עצמם גם את כלי האיסנות אשר עשתה אותם — את אשר אין לה נתנה להם — הוה סכלות גדולה כזו! אסרתי לאוילים אל תאילו!

בסרת רבה אשר יאכפני סבלי להדות כי יש סבה ראשונה, בה בסדה יאכפני להדות כי לא נוסלת היא בשלטת סעולותיה אשר נסכו סכנה — ועתה הגני רואה כי הסבה הראשונה עושה את ססדה בתבל בתכמה נעלה על כל סתכמה וסרוכסה על כל העין, הגני נאנם להדות בנשפי כי נכבוה סעלת התבל טלה על אבק סורח אד, כן נברה סעלת הסבה הראשונה על כן האדם גם כסח, גם בתכמה, גם כדעת את עצמה.

כן הדבר ארוני! יש אלהים! אך שוא הסתלסלים, אך הכל הסודרים, יפאל החוקר בתקדותיו, יבלבל הסודר בתסונותיו ירועו סחוקש אל היקש

את הסרהק אשר הביכב הוא רתק סברור ארצך — וסרה ראת בעיניך? סה תפשת סרעיוניך? הן כור ארצך אשר הוא רק אבק רק אחר בערך סברואה כולה, אין קץ ואין תבליח לגרלה בעיניך, ואך העיו לבקש לך גדולות סאלה? לדעת את ים האויר אשר רכבות אלפי סוככים גדולים אף אלפי פעמים סברור ארצך עצים בו כדעים קמנים! ואף כי לחקר את הסבה העליונה אשר הסבה את היש הזה! רב לך כי סצאה בוטך ספעירה להוכיח לך כי לא תוכל הפעולה הוה פועלה — ויותר סזה אל חבקש.

ג

ובדבר הישיש את הרברים האלה נלהבתי ואסעח כפי אליו ואומר בקול סכסה רקק, יש אלהים! ואדר כלו דברי סאנה עמוקה, לא סצאיתי דבר, עד אשר עברה תרדת הקדש אשר הפיל עלי, כי נרתו סרריו כי סתלתי אש — ואחר תפסתי כספו ואוסר, הן יש די סברריך להגיע את הנפש סמלכלת הרבה על פי חקי סכסה, וכלל את שפרה בעיני נחלת ספאסינים על פי קבלה בהערה חרשית, כי ססה קבלו סאבותיהם את אשר ראו בעין כסר, ובספיהים ספורסמים אשר לא יהולו כם כל ספק, כי סה יעשו קמני סכל אשר אין סררי דעת סספיקים להציאם סרדי ספק?

סוכה עין העיבל סעין כסר על אתה אקף, כי סחסטת הריסים אשר נתנה הטבע לו לא נחוש בלתי אם על ררך נספיו — אולם האנשים אשר הביאו לב סכסה רואים את האלהים בסחוח נעלה על סחוח הריסים היא סר אית הרוח, ואיה הקבלה הנעלה על כל ספק אשר תרסה לה? הן רבו סכפאים ואנשי סוספת אשר לסדו את העם דעת אלהים סספר שנים

שנים, וסה היה? רבו הימים ויצאו סכסים או סתכסמים סתרוהם ויטילו קוצים בעיני העם בסכקותם אשר עוררו על התורה ועל ספיהם — כי איה רגיו ואיה העם אשר איש ססכת סכפני סופת? גם הרווי סתאור סבלאו ככרא סאה ורטעו ספא'הו נכיו, וגם היום אם יקיעו ישיגי עפר ססשת סמות להורות לנו את מציאות אלהים, לא תוכיח תתקום את תורת האמת אשר ספיהם — כי יאסרו סכפי הטבע, התורה הזאת תוכיח כי לא היינו סקיאים סררמי הטבע עד היום הזה, סמינו כי הקינת הוא סשת ערים ועתה וכוני להאית כי רין סנה אזוכה הוא, ויש לו סקין — אולם הרברים אשר ססה סודיעים בספקים בעינינו כאשר סתרתה, אולם כל דבר אמת סבא סגורת ססכל, כה ועדו עמי יאכפני ערך לעדים היעונים, ואם יעלה שיא על לב אדר סכסמים לעור רנו כי כל נעלה היא בעל קשות וסויות: או כי שנים סעדים, הוא טבע, ויטעה לפגט את סררי הטבע לערות על ספישו זה, או סכסכה נערתו לאמר, ערות ססעישך כי לא ידענו את חקי הטבע אל נכונה וספישך סקר*) ועתה סרעות האלהים נמות את מציאותו לפני האדם, לא סכספק לפעול את הפעולה הזאת על חסושים כי אם גם על הרונח, ללכס הוהה את מציאותו, ולא לעיניהם לבדן, ויפי הפעולה הזאת לא נספשו ימים סספר כימי היו סכפאים כי לעולם ותסודו יפי הפעולה, ולא על קהל סויה ועו אדר, כי כל בני האדם וכוני לה כאיש אחר

*) את דבר ססת זס סוורו לנו סו' סתל סכסכה סער כל סנליו, סללו סת יד לי אסיער לטות סת סררי סכסכ וסכסכ סדות ס סכסכים להדויו סכר היו כליו סקפולום לסכל סכסכים, וססה ספיש סכסכה כי אין סוה וסין סוסת העלם או סוירי סדכ סכר עכ ספיש סל סכסכ — וסין סוכ סוד להק את סכסכה ססול סכסכה סכסכה סל סכסכה סכסכה סכסכה — כי סך סכסכ (סכסכה) סול לכוני סכסכ סת סכסכה סכסכה סכסכה.

אתך, כי יצק אלהים את רוח האמת הזה על כל בשר! וכל אשר עשה אלהים, הוא יהיה לעולם.

וסה אני חסד עוה לכנותה נשתי! הן יש אלהים אצני כל כח ופקד כל מעולה, והוא איננו חסר רצון וכונה אשר מעשי ידיו יהיו נשתיים כמנו על צד החיוב לבדו, כאלו הגיע את גלגלי התבל על פי תוקים נצחים באין דעת עצמי, הם סלדבר! כי אם על הדרך הזה יפה כתי כמעט ועוול הכורא מן הגברא אשר דעת לו לדעת את נשתי — כי אם אלהים חיים, הוא ואני הגני סודים ארדיו, בנו אני, כמנו באתי ואליו אשוב, וסה חשני עוה? סה יעשה לי הסות? האם בלה הוא עושה אתי? סה כחננהו לעשות אן כנש? את אשר היה בלא-היות? הן האן איננו נמצא בלתי אם לבראות העין ולא כמצואות, הפתות לא יעלו פתחו ויאבדו לעולם, ואלו היה כח הפלוק לבלות קיין אתה סאוצר הטבע כי עתה עשה בלה את המצואות בולה — לא מן הדבר יודי, פקודה הסות היא רק להפריד את הרוח סאת איזה כמות הטבע אשר היה אכור בס, וכאשר יספו אסורו אלה כמנו ישוב הרוח אל סקופו כבתחלה — מן הפקים המצומצם, אל הפקים אשר אין תבלות לו, מעולם עובר, אל עולם קנס, כי שוקד הוא לשוב אל סקדו ואל טבעו סקדס, כי נצאל להאסין כי גדול כח המסובב מהסבה, ויסקד הגשם סדרות? וענינו היות כי גם ברכים לא יאבד אבק אתה היות לאין, כי סיום הבראם היו, ויהיו לעולם, והכח הפתיה את התימר יסוף יהום מן בלחות!

אך אילים חכמי הפלסופיה התחרים לדרוש את טבע נשמת האדם, ואת הפעולות אשר יעוללו הנפך והנפש זו על זו, לפלל או לטער סתן אם יש נצחיות לנפש או לא — נאילו להחזיק את הנפש לבנין אשר קיומו תלוי בטוב התפרים אשר הרב סהס, אמן לסקר עמלו ומאופה לא הוציאו לאורה, כי גם אם טרבה חקד ומצא גם את סכע העוה, גם את סכע הנפש

הנפש אשה אשה לכה: גם או לא וכו' לראות בלתי אם את חזיונייהם, והסכבות הפועלות עליהן כמסות בעולם אשר הוא חושך בעדנו —

לרכים האלה העשרתי סני ואוכר אליו לאסר, ארדני, ורתת אבת בסך, ובכל זאת ראבה עיני מן הקצים אשר הסיל כהן אתה הסופים אשר באר דרך העברה את הטרוב, דוד הולך דודר בא והארין לעולם עוברת על הדרך הוה, הטבע לא תתיש לקיום הוהים כי אם לא קיום הסין, הפרטים לא נחשבו כענינה הראיפה, והסני יעניו כיום אתה רכבות אלפי, וזו שריו והיו בלא היו, כי קלו הוהים בעיני הטבע, ורק אל קיום הכלל או הסין, ענינה כל הוים, כי נהנה לכל מן וסך, על פי דרכו הרבים לבלות הוה עד כי כמסותם הפה בכלל, סבלוק הרוין, אבל אנתו הוהים בלא נחשבו לה.

והישיש לא הפיר אור פניו ויענינו כשפתי הן לאסר, ראה יודיו כי בכל הרכים אשר דברתי אתך עד כה רא נתתי לך עוה לב-לדעת, וכונה להבין שסין סויננ אמת על דבר הכתות פועלים — וזו אמת הצרה ביטוי גם אני ולא אוכל לתאשש בלתי אם בתארים שוללים לברם ולא בתארים סקוקים, קצל גם הפה כספיקים לדעת כי הכל אתה סדבר, הוים כמסות הגפרדים יחיד, וסין, כלל, ופרס, ? הן כל-אלה סקדי הרסר, סה, הנכללים וגפרטים לאישיהם ולמיניהם, ויתחברו ויתפרדו יתרבו ויתבודרו הפרטים ויפרדו וסין קים, וכל אלה הפה רברים אשר אן להם שרר בעולם הרוהים — אין דבר ואין סהסבה לכתות הפועלים עם זכר ונקבה יחיד וסין — והנך רואה גם בתפרים כי יפרדו לא יסופו, כי הכמות הפועלים עליהם מתחוקים בעצם הקפס, ישובו ויחברו את אשר התפרדו ויכוננו סהס חויותות אחרים מן יהיה סמיד.

גם מן האדם לא נפלא בדבר הוה סהצמחים וסדחיים, כי הפה היסודי אשר הוצק בו יחוקרו ויקים את מינו, אולם כרכות 14

כרכות סקלת העצם על הרכים ככח הגדול, וכרכות סקלת התי על העצם ככח הספטיס, מן רכחה סקלת האדם על התיים ככח הוה-לדעת אשר העתה אלהים עליו לדעת את נשתי ואת כל וולתו סתכל.

כאשר יבלאו התפרים את ימי הרכבתם וישובו ויתפרדו, האכנים והספטיס, הצמחים יבולו, והתיים יסותו, וישובו רכחות אשר פעלו עליהם אל איצר הטבע הכללי, אשר יצאו סמנוי וספסם וישובו כסלאכות הטבע לפעול רכבות חדשות, כי זה סדר חיו התכל הפנפים וזה ספספסם כל הוים, את אשר פעלו כראשית הוים ופעלו כאתרום, ואת אשר היו ישיבו ויהיו, לא ילכו סזול אל חיל ולא יעלו כמעלה למעלה — לא מן הוח האדם —

ימי זה לידך יתקע אן כי לא ישוב גם הוח האדם אל איצור הטבע הכללי בעת אשר יספו התפרים אשר הרב סהס? והוה גם היא כאחד סצאצאי הטבע הוהרים, אשר סנים יסין, לעד ופרטיהם יעניו ותמו, כי סה נחשבה ביטוח המצעורה אשר, הוא סהגדר סה בעיני הטבע הארדיוק?

והוה גם כי כהשערתך מן ווא, הוים לך זכות צרכה להתאונן על הגורל הוה? הן הפה הנצחי סחיה את הכל והתוה את הכל היא עצם האל הוה, ואתה כי יספו התפרים אשר קרכבת סהס תשוב אליו, אל אכך זה לידך, אל הצור אשר כמנו תוצבת, אל הרוח הכללי אשר כמנו נאעלה — וסה תבקש עוה? ואם הפה הוה אשר אנתו קראים לו כשם נשמה איננו עלול לבלוק, והוא נצחי כסו האלהים, כי עתה לא והו סמנו גם סולותיו אשר הוא כסוגל בס כמות הטבע הוהרים, ובכל סקום אשר הוא, ידע סמיד את עצמי, ורצונו יהי נכח לפני כל ימי עולם, קרוב יהיה לאלהים! אמת נצב הדבר!

אבל מי בא כסוד הכמות הגפרדים האלה! ומי ישער את זס הקרבה אשר הפה קרובים אל כסא הכבוד — מי ישער את

את ערך בני בלתי תכלית אלה זה לזה — ומי יסוד את הפעולות ואת הסדרות העולות אל סרכבות כבוד אלהים — כמסת פעולים אנתו על אלפי נסצאים וולתנו, רב ערכנו סעךר רכבות יצורים אחרים, אבל עוה נופלים אנתו בערך, סרכבות אלפי נסצאים גדולים וסוכים כמנו אשר רבה השטתם כהשגתנו, וקדוים הפה סמנו אל האלהים, קרבה לא ידענו שערה.

את אשר אנתו כמסת; אותו אנו יודעים, הגנו הוים בעלי דעה הוהרעים את נשתי את התכל ואת האלהים — רצונו אנתו וכסתוקקים אנתו להיות קיימים לעולם, את אשר נוכל להיות; אותו אנתו כשששים וסקיים, כל כמות הטבע ישקרו על פעלתם לא יעלו למעלה ולא יעברו את נבולם, לא מן הוח האדם, כי ילך סידועה לרדיעה כמעלה למעלה וססלמות לשלמות עדות כספרי התולדה כי שלמים בני הוהות האחרונים וסוכים מן בני הוהות הראשונים ככל כח בנפש ובכל דבר שלמות, אולם את אשר נהוה בעתיד; הוא סלאי נעלה על כל רעיון, וסרוסם על כל השערה — אולם גדול אלהים, חיו בלי תכלית, אהבה סכין כסאו, נפלאות ספסלותיו, ואנתו בניו הוהרים נצחים כערכו, וסה יש לנו עוה סקדה לקיות את פני האלהים!

נא

בלה הישיש את סרכותיו כהלך נפש, ואני עשיתי נרעד סתריס סחשב לדעת את התורה אשר הודני, השבתי ררכו ומצאתי כי נפלאות הוה סדבר על אל אלים, ועל נפש האדם, ובכל זאת עלו בלבו דברים אשר לא יכולתי להבחידם חחת לשוני, סכותי ככית אתה הנה ואתה הנה, ואוד נשתי ואוסר אליו לאסר, אבל ארדני סה יעשה דהסין כאלהך? הנה אלהך, וה סקבל אל השכל הכלוסש, ורוכ בני האדם זונים ארדני הדסין

ה' רס"וון הכרית אותם לכתור אלהים כגושמים אשר יחשו
כטושיהם, וגם התררים אל דבר הכמה ואפס כטוך לא ימצאו
הסיד את לבנם פתוח לקבל את אלהי השכל, הכי לא ייטב
להם אלה אשר יהו קרוב להם גם כעת אשר יהו שער לבנם
געולים בבוא בהם העיונות נשגבים כאלה?

ויען הישיש ויאמר, ראה דברך טובים ונכוחים הפעם,
לא כל אדם ובה להיות קרוב אל אלהי השכל, וגם אני ככל
סת לבני אינני שליט בכל עת להוסם את נפשי עד שמי רוס
עווו, עד כי ייטיב לי פעמים רבות להוריד את אלהים כסרופי
ולקרבתו אל הוחי השפלה, ואו אשתעשע בו ככן באביו, כי
אשפך לפניו שיהו ככן ששעשעים, צרתי לפניו אניד כלפני אב
ידיד, אודה לו על פשעי, אבקש ממנו עזרה בכל דבר אשר
יצר כחי להוציאני אל פעלי, ופעמים רבות יתגוללו כאבנים פעל
לבני בהתגודדי לפניו, והאמינה באלהים על הדרך הזה הוא
אמונתי, ואמנת כל האומות אשר החל רוח שכל לפעכם —
ואני פראש הגדתי לך כי רחוק אני מפגוע בכבוד איזה אמונה,
כי כלן טובות, כלן פנתמות את האדם ביום צרותיו, כלן
נותנות לו שטתה כחיו, ותקוה כמותו, אינני מבקש פאת
בני האדם בלתי אם להגיה לכל וולתם וגם לי לעבוד את אלהי
הקרוב לי לפי דעתי הצרופה — ולכו מהה איש בשם אלהי,
ואני אלקי לי בשם ילדתי השכל עד אשר יאסוף את רוחי אל
חדר הגשמות הכללי אשר ממנו לוקחתי.

רבו לפעלה ראש הפרטות והפעולות העולות כן האמונה
הטושטתה עד הצרופה בתכלית, ובכל זאת באפת כל בני האדם
בני אמונה אחת המה, כי עיקרים אחרים לכל האמונות, כלן
סודות כפציאות אלהים, כנצחיות הנפש, ובטבר ועיגוש, כלן
סצוות לאהוב את הכריות, ולסוד פרע ולבחור בטוב, וזאת
תכלית כל אמונה, לא נחלקו פעולם בלתי אם בפעטה המצוה
שרם גפופות ובכסמם אל העיקרים והסודות כי כרבות הימים היו

מצות

מצות הפעשיות האלה בעיני הרסון לעיקר, עה כי נורחה עיקר
מצות ארבת הכריות רפני הקקקה — ועל ידם רבו כסו רבו
האמונות בארץ, וכל אמונה ואמונה שבה נחלקה לכתות רבות —
וגם בעלי הכתות כנפשים אינם כסניפים ירעה אתה ככל פרסיה,
כי שונות דעות בני האדם זו כזו, ויותר כזה כל יהוד ויחד
כשנה את פרטי אמונתו כיוכי חיו פעמים רבות לפי השתנות
דעתו וכפסדו, אמונה אחרת לילד, ואחרת לנער, גם האיש
גם הוקן ישנו דעתם כפרטי אמונתם כהשתנות כפסדם, פרטים
אחרים לבלגורים, ואחרים לבני ההבון, ורובי תקוה אחרים
לעשירים, ואחרים לעניים, ועיקר האמונה יצא ידו כרם.

אליהם המצוה הזאת ראשי העם! הגיהו לכל כזה וכתה
ולכל איש ואיש את האמונה אשר ההוק כה לפי צורך רוחו,
כל הימים אשר לא ירע את חוק בעל אמונה אחרת כנללה,
אל תקקו את האמונות כסכון, כי רא גבי היסד געה הרעות
להכניע לפני הכרול, חד הכרול באר ורב כה לפיצון כלעים
להעתיק עירום, וקקקה הוא ההתך שעה אתה ככל דבר איש
געע אל השכל ואל הלב משפטו — ואם כסתפקו לקחת כפני
את סמני אמונתו לברם: או אשר היה כידו לקהם כפני, ואת
אשר נתתם לו לא קבל מידכם, הצנתם את העלוב הזה על
נחליו רוקם לפען יתם ורדה לבבו, כפני יצא איש לא נקשה
ובערה ואכלה סביבו כסתר — ואנשיר כאלה רעים להבלל
וכסוינים להחכרה יותר כחיות טרף, כי הכפת חיות רעות, וערבת
אדם לאחרים כידם.

לדברים האלה תקקתי כפי כשכחה ואיבר אליו לאמר,
עתה ארוני עתה באת אל סקסיו אשר אני כבקש, הפעם הגרת
לי כי לא על דעת אלהים ועל דעת עצמו לברו יהיה האדם חד
הכרה, כי אם גם על כוצא פי השכר והעונש בעולם הזה
או בעולם הבא, וכדוע הרדשת את הרבר הגדול הזה כפני
עד כה?

ועק

כאמינים, ואת העונש מהה יראים, ובכל זאת מהה מלאים רשת
חסיד, וככה נמצאו להפך אנשים כסתפקים באסתות האלה
ובכל זאת יסורו פרע ויעשו טוב — נכרר לאדם עשות טוב
ברוח השפי ככל חקן המיטרים; כפעשותו בתקוה לשכר טוב,
וכפחד עונש — אפס השכר והעונש מהה כגנים בפני הרסרה
בהם ירע האדם את כריותי התאות הכצורות, מהה כפנים
את הדרך אל הפשיות הרוח ויולכו את האדם לאט לאט לתל
הבה אשר כנפשו עד תכלית חיי המיטרים — על כן טוב להבלל
לכלכל את דרכי חיותם ככשפט התקוה והפחד, כי לא רבים
יחכמו לעשות את הטוב ואת היותר כבהירה הפשיות לברה כלי
כל תכלית, וכאשר נכצרה כאת הולד הקסן ללכת מרם ינסה
את נליו ויתעכס לפלס את נותו, ככה כפלאה כאת הרוח גם
זוא לבוא עד תכלית כחו פעם אתה.

לדברים האלה החפו עצמותי ואומר כתרדה לאמר, מה
ארוני מרבר? ואלפי האנשים אשר כסרו כשכחה למות נפשמם
למען הטוב ולמען האמת, וככצפיהם צפו כי יש שכר לצדקתם
בעולם הבא, מהה לא היו צדיקים בתכלית?

לא לא יודדי! אל תהמה על רברי, הפוך כרם ותמצא
כי רק ככמים היו, ולא צדיקים בתכלית, ואך ככמהם עמדה
להם להתליף רבר קל כנככר סמנו, עולם עובר היה כידם
ויסורו אותו בעולם עומד — ככל אלה היו אנשו תרושת וקרובים
לצדקה, ואך כפשע בנינם ובין תכלית השלמות, ועתה ראה
יקרי כי כלל הדבר הזה לא דברתי ארך את רבר השכר והעונש,
כי לצדיק בתכלית שיהו, והוא איננו כחשבונות עם אלהי,
איננו כפלס את צדקותיו אשר עשה כנגד השכר אשר התעטר
לו, כי הצדקות אשר עשה כגבורת רוחו על חסרו וכחששות
נפשו על תאותו היא שכרו, ותפארתו היא נצחית אשר התנצח
על הגשמות.

ואם יביאנו העת לדידי נסיון ויעכום עלינו יסורים קשים
למען

וען הישיש ויאמר, באפת אן לדמיטרים (סוסיס)
ולאכמתה כשכר ועיגוש הקקקה אשר אתה כסער, כי האמינה
באלהים עומד נצב לברו, והמיטרים חוקים כראי סוצק כפני
עצמם, אינם צדיקים להקקון כעטורי השכר והעונש.

רוח מיטרים יצק אלהים על כל כסר, הוא יורה לנו
לכתור כטוב ולכאום כרע, הוא ילמד אותנו את התקים הטובים
ואת כשפטים אשר נחיה כם, ובלכת האדם כררכי התקים
האלה, או עשה את אשר נתן אלהים כלבו, ואו היה יהיה
לבעל כחדה הפשיות החי על פי חקיו עצמו — יכרר כטוב
סצד חיותו טוב, וכיושר סצד חיותו ישר, וכאשר הוא רואה את
האלהים כי טוב הוא לכל, ודבק ככרותיו גם הוא להיות טוב
וזהו זה שכרו —

אליהם אם יכרר כטוב עקב שכר ויכאם כרע כדאנה כדבר
העונש, או איננו צדיק כי אם חכס ולא טוב הוא
כפעלת רוח ככקעת בעלי החיים אשר גם מהה עושים לפעמים
את הטוב בעיני בעליהם להנאת נפשמם, את העונש מהה יראים,
ואת שרם מהה סקים, אולם המיטרים האכתיים אינם כבקשים
פרס לעבודתם ושכר לפעולתם *) את אשר מהה יודעים כי טוב
הוא, איהו מהה עושים, ולא ישאלו לנפשם מה כצע כפעשיתו?
וכה היו אחרות פעולתו? אין אחריות המעשה עליהם כל
עיקר — אך פעולתם כידם ורצונם ככון לפניהם כאת רוח הטוב
אשר אין לו כל פניה כל כוונה, וכל תכלית אחרת, בלתי אם
עשות טוב ואהבת יותר —

נב

זאת ועוד אחרת, נמצאו אנשים אשר כאלהים מהה
כאמינים
(*) גם זלזל מעט מ"ל י"ס נ"ו, היו כענדים כהכחשים אל הכני
כלל על מה לקבל כרם.

למען האמת ולכבוד המושב, כי הוא הנכונה כנחלי היסורים אשר אתה מבקש שבר עליהם? הן הרוח כחבב את היסורים ותנני כבדת היסורים את תג הנצחון אשר נצח את הנשים — והבשר הסובלת את היסורים לא הובל לקבל שבר כי נרקקת ואיננה — הסובלת איננה, ואשר ישנו לא סבל, ומה לו ולשבר?

למי מים יררו עיני לרברוי, ובנפש סרה אצתי, אמתים דברוך אך טרם קשים לא נוחים, ולוא היו הנחשים כנפש האדם הנענה על דבר אמת, כי נכונים לו ימי חפץ התת עזותו, כי למה אבר בעניו?

תקת השבר היא צרו לנפש כוונטה, כי החשב את סבל היסורים כנגד שברם ולא התרפה ביום צרה, אולם הנפש הוכח הצדיק בתכלית אשר נצתה הוזה את בשרו איננו נפגע מכאובי הגוף והיסורים הכובדים עליו, כי כל הכאובים סגת הגוף הסר, הרוח איננו סרניש יסורים אחרים בלתי אם את אשר ינצונו הבשר ולא יתננו ללכת בדרך החפשים, הם המה יסוריו, צא וחשוב את היסורים המתרגשות לבוא על האדם בחשבון צדק, ודאא אם יש לאדם צדקה לשאל שבר בעדם — הכאובים וחליים רעים לא יעברו ימים רבים, כי יש צרו לכל מכאוב, והרפואה או הסות יבוא ויגאל סידם — וגם בעת אשר המתלה שלטה עליו הגיח לו רנעים רבים לשלל, לא שמעתי כי אבר איש את נפשו לדעת בגללה, קשים סרם יסורי הנפש, רבות ראינו כי התיאשו אנשים סחידים כאשר נהפך עליהם הגלגל, ויצאו נקיים מנכסיהם הרבים, כנגוד כרם נשיהם ואוהביהם אשר אהבו ואשר נמלו להם אך טוב, או כאבוד להם כבודם אשר התיסרו בו, ועתה צא שנות ולסר מה הביא את הרברים האלה לכלל יסורים? והמצא כי רק יד החיים הכובים היו במעל להקיר לו את הרברים האלה יתר הרבה סאר מערכם האסתי, העשר והעניו שרגים מצטרפים מהם, כי מי העשיר ומי העני בתכלית? לזה יקרא עשיר ביחס אל רעהו הפתת בעושר מסגו, ולזה

ולזה עני ביחס אל רעהו אשר כבד מצאה ירו ככנו, ינחתינא אחד סבעלי הסקנה העשירים והגדולים סכל, בני קדף לבוא כאחת ערי המלכה באיראפה והיה כעני בעניו, וכן יה בענייהם, האיש אשר אבר עשרו בענין רע לא סר סאוסה בלתי אם את אשר הוא יאנס לחסר את נפשו סאיוה סותרות אשר הסתפק בם, ואם איננו שלים ברוחו לחסר את נפשו סרם, כי עתה כבהרה נחשב בעניו בעל הרוח, ועתה ילבש עזות כסרו לבוא לפני אלהי המשפט ולבקש שבר מסגו על דבר אשר לא היה כבהרה! וכמה אנשים אשר סה עשירים עוד כאלפי אלפים אחיהם יכנו כאוני השם על דבר הלחם כי רב הוא, יושב כשמים ישחק לרמעותיהם.

כבוד וקלון — גם סה דברי הסכס סה על פי רוב, המישרים סה הכבוד האסתי, והרסאת דרסת אסת, כוסר נפש איש ככודו, והאיש היודע כסתר לבבו את נפשו כי יקרה היא ושלמה לא יחוש על כבוד הרסן, גדול כבוד נפשו סכבוד סריות — ואם יכזור לו הרסן סלא ספנים כבוד ונפשו סה לחיו כתרסה לאסר כי לא שוה הוא לו, סה חפץ לו בי? הרסן יכברנו בתען ולעתים רחוקות, ונפשו חרסנו ככל עת וככל סקום אשר הוא, ואם יסתר כמסתרים גם שם נפשו אתו — והעונב על הכבוד הוא בעניו בעל הרוח, כילד קסן העתב על כלי שעשועים אשר אין להם כל סחור.

ובסרת אסת הוואת ססוד את כל יטורי הנפש והמצא כי נודאים סה רק לנפש הדלה, והגפש הגזלה תשחק לסרם, יציבים הרברים!

נג

רוח הפלסוף הוה נשאתני ותולוכני להלאה סגבל הבינת אשר בינותי עד כה, לסרתי רעת את נפשו ולהוקד עך רודי, קלו בעיני כל קניני החבל כשך אל נפשי, בינותי כי אגי (14)

אני לא להם, ולא לי סה — החבל התחרטה לי, כי ראיתיה בעין לטושה וסרה. כאשר בתהלה, והיעיש סה לי כדברים עד אשר ימצא הוהי את ידיו ואת הגליו בתבל חרטה ההא, אסם כי לא היה צורך לואת, כי ככל סקום אשר האסת בו, שם בית הרוח ושם סעונו, איננו כרתי בלתי אם כסקום השקר הלטות — וככל אלה סכרתי אל הנקודה אשר יצאתי מסגו, ואסר אליו כדברים האלה.

סוכים דברך ארוני אבל לא לכל, כי רוב בני האדם לא יתפללו בלתי אם יראו את סחוח אלהים בעין בשר, ורק על דרך הוה יסוד כל ספק סלבם כדבר האסתיות אשר נכונים כערכך רואים בעין הסבל.

ועני הישיש ויאסר, ולמי יועיל סחוח הנפלא אשר אתה נוטה אצרו? הן האיש החכמי איננו נאות לאורו, כי אוהב הוא את תענוגי תישו ככל סכסנות האסת, ורק על סותרות ושפע, על כבוד ואהבה, על יופי וסיעיל יחיה האדם הרמוני, וכי הצמא נפשו לעתים רחוקות אל האלהים יחיה הרסין סגת כוסו לחויה — ומה סרר הוא עוד? הגך רואה איבה יאוסר דלקרו בארץ אם לא סטרירנו סתלה, סחסור, או קלון, סססוח כחיו, אולם האיש אשר רוח חסבל נוססה בו, איננו סבקש הערה ססרום לללות לו את סוד הכריאה, כי סמעט אשר הוא רואה בעין הרוח העו לו וותר ססררה הוושים, ובאסת לא סעט הוא האה, כי עינו עופיה את כל סתרו הכריאה, ואזנו שוסעת סמיד את קול הקורא לאסר, יש אלהים! אין חשך ואין ספק לפניו, כי רק כרואים ררך ארובות הרסין, יד סכפקות שלטה, ולא כחירי ססטלה אשר חסבל להם לעינים.

הן אסת הארץ סלאה רעות סרוסות, אין דבר נצב על סטנו, כל דברים יעעים כלכתם סססורה לחסודה, כים זועף אנתנו שוחים, והוסן סצוף גלי סקרים על ראשינו, כל ואת כארנו חכות אין לו לההאונן על סערפתנו, כי אצבע אלהים היא

היא הרומות רט כואת דהרובס על הרברים החיצונים האלה ולבקש את התכלית כנפשו, רוח האדם לא רהארין הוא, וכל לרוח אין קנן אחר בארץ בלתי אם את עצמו — כי גם החישים אשר הוא ססתסס כם ימים כסר לא לו סה, כסר יסי החשים אתו? סה יכולו והוא יעסור. והאדם עוסד כן סססים ובין הארין כקנן, עקבונוע כעסר וראשו ססך כאלהים — האיש הרמוני אשר תישו סה חיי רוחו, ירגו כנוא עליו ספקרה לסרוע להארין את סהקפה אשר הקיפתו ולהשיב לה את כלי תישו אשר ישרת לו כרם, אולם איש הרוח הוא יודע כי לא לנוש עפר זה קנן כח סכססנה, והסת סכסס כקדכי איננו חיון, כי אם כח סכססב את החיון, איננו נרם, כי אם טרם, והוא לא יחלל ספעול וסכססב העולם, והכל הכלים הוא להאסן כי יש כח כירי ססת לכלות כח אחר ססחות החבל ארצת כל סחות החבל ככלל —

אלה היו דברי הישיש האחרונים, ואררי הימים ססה כברה יד החישיש עליו סאר ולא הוה רשות כירי לחות סגיו עד בלתי אם לעתים רחוקות על רעעים סספר, גם כרנעים דרסה היו דבריו סעטים ונעים.

ראיתי כי לא אוסף לשמוע את דברי הישיש עוד, ואסקר ואססור ככל כסטר את סכעט אשר הירני, התבודדתי על דר הרור אשר הוה סררכי להרוד עליו את אכירי רעיוני, ואחשוב לדעת סה דבר הישיש אתי וכמה סידו לקתני?

א) פשט את סכפקות אשר התעטפה נפשי כרם, כרתו לי סקום כטוח סררכוס על כל ספק כנפשי סניסה, בו יעוה רח חקרי לעמיד כעל כגדל עופים לחור את החבל תועה לי ואת סתללה חיא סכנה בלשן התקרים — רב טוב אני סחויק לו כגלל דבר הוה!

ב) את האלהים אשר ידעתיו על פי סקבלה, ארתו הוכיח לי כסופתים כיוכרים על תוקי סכסה — אסרו כו!

בראשונה זכר את דבר אהותי האלבנה אשר כלה כספה לימי עליו, וישב לה את כל אשר לה, ונוססות שדי עליו כיד העושר הטובה עלה לרבות קופצים עליה, אף לא אהרה לטועתה לבוא ועוד כהורף החזא שלה אחד הברורים העשירים סמסבי עיר סגורתי לרבה בה להיות לי לאשה, או ישלח אבי את שמואל ניסי לעירי לחקור על סוב הבחור ההוא, ובירו סתת סובות לי ולאשתי, ויצונו לשבת בבית חותני ימים מספר לדעה מה נעשה בי, כי לא נחה רעתו בכל הסבתים הבסיקים אך אהבה ושלוס אשר הריצותי אליו בימי טובתי אלה, ובשכלו חישר ראה מישרים כי לא תהי ארכה לשלותי, אולם את ניסי זה היה רוח אהרה, כי נפתה להאמן כי תקעתי בבית חותני יתר בסקום נאמן, שמע גם תהנתני גם אשתי סבלאים פיהם תהלתני וראה אותי קלגש ארתני בלהש האהבה הראשונה, וכה חסר אני עוד! טרו ענינו ולא ראה בקרוב את אשר אבי רואה סרתוק —

אך סורי לברו זרק סרה בקרבי ולא דבר עלי סובות לפני ניסי, כי סרה נפשו עלי על דבר אשר הונחתי את תורתו. כלה ניסי את סלאכתו ויתעתר לשוב אל בית אבי ולהביא את אבי ואת אהותי לעירי בעוד שבועות מספר, לכלות את דבר השידוך אשר שלח בגללו, ויהי כראותו אותי שסח לקראת אבי, וידווס לי לקחת עמדי דברים ומליצי יושר לתוכיח לאבי ישרי, כי נכונים לי סמנו יסי דין ותוכחה על דבר התורה אשר נשתי.

שמעתי וארתו, לא ידעתי מה אעשה כי יפקוד אבי עלי את העק אשר לא העותי סווס הותני לנער, לסוד יסרני אבי סעמים רבות על דבר המעשים אשר עשיתי ברוח נעורים, אבל לא על כטול תורה, וכה אעשה! הן את אשר ססלתי בססך שנה לא אוכל לקיים כחודש אחד, וסורי איש סרר לב אשר לא אוכל לקנותו בכסף ולשדודו בדברים לשוב ולדבר עלי סובות, ועל

ג) ואת נצחיות נפשי כרר לי כמספחים שבלים — תשואות הן קן לו!

ובכל לבור הדברים האלה קה רבילי כוס! הספקת הן אך טעמנים לי בעתותי הטטלה, וכאפה לא הספקתי מעולם אם נמצאו דברים הוצה לי.

האלהים אשר הוכיח לי גרול סאר ונעלה על כל דבר אשר תפשתי כחשבת לכבי, אבל סרוס נטטא נכזה ורתוק סאר, האקרא אליו ויעני? היספע צעקתי כי סבא עלי צרה? הנה היא מנהל את עלבתי כחוקי סכמה נלחים אשר לא יכוסו לעולם, אולתי ועוית היא לבקש כמנו לשנות את סררתי בגללו, סארות נתן לבשר, ידעתי כי רוחי לא יהי לאון, אבל מי יודע אם ידע הרוח את אשר היה כשכתי בבית החוסר? אולתי ישוב ויעשה מסטול כנף אהר? יסיה עף בהמה עף או רכש, כאכונה הגלגל החרו כהרות כראפה אשר התורים וניס אהרות — ואף אם אפללו כי אין סכבע הרוח לרדת כטה, כי אם לעלות כסעלה אל סעלה; איה סקום העונש לחטא וכאן יכוא סכרי? הן את כל אלה לא הוכיח לי, וכה כעצ כשארית אשר נתן לנפשי! הנה תורה לארנוסמה חרתי הישיש.

כאשר! כי נצרתה את כעות סורי לספול את חקרי השכל אל האכונה כיהם הטפל אל העיקר, לא הו לי דברי הסתק האלה כלתי אם רסיון נמודים כחוקים ככחוק את כנן האכונה החוק כער עעמו ככנוס — על כן קבלתים ככעוסס ויסצאו לי, תכו דברי הסתק".

נד

בימים ההם נהפך הגלגל על אבי לטובה, כי עשה עושר כמספס ושבו ועל סעלה כסעלות אשר ירד, ותחוקנה ידיו לעשות דברים לטובת כנו.

בראשונה

יעל כל איה סה לאבי ולערות סכיסד? יכיא ספר ויראה, יספע באוניו י יח, יסי מי ככיתו ככין!

נפתי כעני סאר ואתי סתגורר כישתי כל היום, ונס כלילה לא ראיתי נחה, הססתקים לא ערבו לחכי, ועל סעתי הודיות לא סקלתי עוד, לשוא הציקתי אשתי לדגיד לה סה אני חסר? כי לא יכולתי לדגיד לה את אשר כלבי סן אפל כענינה גם היא, עד אשר עבר עליה רוח סקר לחשדני כי נתתי עני כארת — או רפתה רוח אהבתה ככני סנית —

ואכו ואהותי האלבנה תיסי כאו על היום אשר יעדו, וסרתו כרות סכאים עם הכתור אשר חסך בה, ויהו כל כני הבית ססחים, רק אנו לבתי היותי כאבל כין הססחים האלה, כי עוד כיום הרוא כחנני אבי כסרועת הדברים ולא היה כני סענה, וסורי גם הוא וכות חרפתי על כני, אפס כי לקח לי רשות לבקש לי וכות, ויסנה סרות, כי בתוך אנשים אשר אין בהם רוח תורה אני יושב, על כן גסר רוחי גם אני —